

Csurka István

Magyar szemmel

2003.

MAGYAR FÓRUM

KÖZÉLETI HETILAP

Hagyomány lett abból, hogy az olvasók kezükbe vehetik, Csurka István politikai elemzéseinek, közéleti írásainak kötetbe gyűjtött válogatását. Ugyanis a Magyar Fórum második oldalán hétről hétre megjelenő üzenetek túl fontos írások ahhoz, hogy csupán egy hétig, a következő szám megjelenéséig tartson hatásuk, hogy aztán lassan kidobódjanak, elfelejtődjenek.

Ha valaki, akár most, akár harminc év múlva majd látni és érteni akarja, hogy mi történt a magyar politikában, ezt a kötetet semmiképpen sem nélkülözheti. Ha mégis nélkülözné, ugyanolyan esélytelen és esetlen lesz az igazság és a lényeg megragadását illetően, mint aki szembekötődít játszva tapogatózik a semmiben. A beteljesedett jóslat – sok ilyet fog találni az olvasó ebben a kötetben – a legdühítőbb bosszúság annak, aki nem hitte el. Ezért ez a válogatás sokaknak lesz – jobboldalon és baloldalon egyként – kínos dokumentuma. Az igazságot nem elég kimondania egyvalakinek: sokaknak el is kell hinni ahhoz, hogy élhessen.

Ismét kénytelen vagyok a MIÉP belső ügyeivel foglalkozni ezeken a hasábocon, könnyebbségem és felmentésem emiatt mindössze abban van, hogy a felgyülemelő tapasztalatok, összefüggések fényében egyúttal egész rendszerünk, közállapotaink bemutatása is megtörténhet. Mindaz ugyanis, ami a MIÉP-ben, a MIÉP környékén, s ugyanakkor az egész politikai nyilvánosságban is történik, az beszédes és megvilágosító. Meg kell állapítanom, hogy egy nemzet végső leigázásának, szellemi megsemmisítésének a felszított MIÉP-konfliktus kicsiny része, de szerves része. A magyar föld megszerzésének résztörténete, cseppje, amelyben benne van a tenger. Legjobb, ha egy apró esetből indulok ki. Pénteken, január 4-én megbízam a pártigazgatót, hogy körlevélben, faxban hívja össze a megyei vezetőket – egy megye kivételével, amelynek vezetőjéről még lesz szó – és a budapesti kerületi elnököket, hogy ezen a fórumon is megtárgyaljuk a párt belső helyzetét és az Országos Gyűlésünk előkészületeit. Ebben semmi rendkívüli nincs. A hír eljutott az ellenem szervezkedők fülébe is, és állítólagos szóvivőjük, dr. Grespik az ATV híradójának adott nyilatkozatában már szombaton délután úgy kommentálta ezt az eseményt, mint az én leváltásomtól való félelmemben elkövetett jogtalanságomat, s egyúttal az ő reform- vagy érettségi cselekményüknek a jelentőségben való megnövekedését. Ez eddig még csak hagyján, mondhatnók: szemfüles ez a Grespik. Igen ám, de még ugyanezen a szombat estén felhív az MTI éppen szabadságon lévő tudósítója, és azt tudakolja tőlem, a felettesei megbízásának megfelelően, hogy miért, mi jogon, mi célból hívtam össze ezt az értekezletet. Hétfőn pedig már ezen MTI-hír alapján gyanús elnöki ténykedésként jelenik meg ez a munkaértekezlet. Közben évek teltek el úgy, hogy a MIÉP-ről semmilyen hír nem jelent meg. Százazres gyűléseinket is elhallgatták, pozitív országgyűlési szereplésünket úgyszintén. Most azonban egy teljesen jelentéktelen, belső ügyet is felnagyítanak, ráugranak. A sajtó szervezi az ellenállást, a reformereket. A sajtó másik része ugyanakkor arra akar kényszeríteni, hogy fogadjam el a természetes belső elégedetlenség következményének, személyem, s a választási vereség következményének a reformtömörülés fellépését, és ne vegyem észre a külső kezét, a felbujtókat és a szervezőket. Észreveszem, és észre fogja venni a párttagság, az Országos Gyűlés is. A korábbi rágalmazók már kifulladásban vannak. Azokat is kívülről irányították, pénzelték. Emlékszem, megtapasztaltam. Már a MIÉP előtti időkben is így volt ez. Ugyanez a sajtó, ugyanezzel az antiszemitázó lármázással korábban már előkészítette és megszervezte az MDF-ből való kizárásomat, aztán mint politikacsináló, kéjes gyönyörrel hozzájárult ahhoz is, hogy az MDF összezsugorodjék, hogy két választáson is csak a Fidesz hátán tudjon bekerülni az Országgyűlésbe, és most feljåtssza azt a képtelenséget, hogy Dávid Ibolya a legnépszerűbb politikus az országban, miközben pártja állandóan egy százalékon áll. Ez a sajtó hallgatott el vagy erősített fel minden hírt, ami a Pannon Rádió megszűnéséhez vezetett, ez szervezi az üzleti tévék alá a közönséget, ez működik együtt mindennel, ami magyarellenes, és természetesen ez teremti meg azt a politikai légkört, amelyben egy Grespik, akit eleddig kinevettetett, most újítként megszólalhat – ezt egyébként köszönöm nekik, ez sokat segít nekem –, és amelyben én csak akkor kapok szót, ha az ellenem szervezett támadásokra válaszolok, ha védekezem. Ennek a sajtónak nem hír az, hogy az Alkotmánybíróság mindhárom általunk feltett kérdésben nekünk, a rosszul vezetett MIÉP-nek adott igazat

az Országos Választási Bizottsággal szemben, amely meghiúsította, hogy a föld magyar kézben való megtartásának érdekében népszavazásra szóló aláírásgyűjtést kezdhessünk, és majdan népszavazás lehessen ebben a kérdésben. De az hír, ha a párt elnöke összehív egy munkamegbeszélést. Az aljas, alantas képtelenségek közegében élünk. Ez már a teljes megszállás kora, és aki ezt a durva, most már nagypofájú megszállást észreveszi, azt meg kell semmisíteni. Erről szól a mese. Miért és kinek van útjában a MIÉP? A MIÉP kiesett ugyan a parlamentből, de megőrizte cselekvőképességét, nem omlott össze mindenestül, nem hallgatott el, képes tömegek mozgósítására, és ezeknek a mozgósított tömegeknek a hangjával is megerősödve képes az igazságait kimondani, képes – egyetlenként a pártok közül – leleplezni a magyarság életét veszélyeztetőket. Most pedig az április 12-ére kiírt ügdyöntő népszavazáson a legnagyobb erővel tudja megszólaltatni a mostani, tragikus, nemzetvesztő feltételek közötti csatlakozással szembeni álláspontját. Így nem! Ha a MIÉP nem volna, ha a választás után összerogyott volna, akkor természetesen jobb, könnyebb volna a Fidesznek, mert nem kellene szembesülnie azzal az ámulásával, amit az alkotmánymódosítás és az MSZP–SZDSZ-szel közös EU-kampányolás jelent, nem kellene szembesülnie azzal a ténnyel, hogy a kormánnyal együtt úgy hajszolja bele a népet a csatlakozás megszavazásába, hogy lényegében nem adja tudtára: elveszíti a földjét, a függetlenségét, és idegeneknek szolgáltatja ki hazánkat, nemzetünket. A MIÉP összetörése, vagy amint a most támadt reformereink szeretik mondani, profi párttá szervezése és engedelmes belesimítása még inkább érdeke az SZDSZ vezette Medgyessy-kormánynak és az átvilágítást megúszó sajtócézároknak, s mindazoknak a bankároknak, milliárdosoknak, azaz az ország valódi urainak, akik nincsenek megelégedve a fogadtatásukkal: mindenük megvan, de a nyakukon érzik a magyar nép közönyét, fintorgását. Taps is kéne, ováció, lelkesedés, hódolat. Ne kerteljünk, mondjuk meg, kikről van szó. Nancy Goodman Brinker nagykövet asszony ideérkezése után félreérthetetlenül meghatározta, hogy nem tűr meg antiszemita erőket a magyar hatalomban. Egyúttal azt is kifejezte, hogy az antiszemita mivolt meghatározása saját, az izraeli követséggel és a Szövetség Fiaival közösen gyakorolt hatáskörébe tartozik, és ebben a kérdésben csak a neki sűgő SZDSZ-esek és a Szövetség Fiainak a tanácsait fogadja el. Az ellenem szervezkedők mögött tehát nemcsak felbujtóként, hanem teretadóként és célkitűzőként is az a liberális, vagy néven nevezve zsidó világhatalom, illetve annak magyarországi képviselője áll, egy Medgyessy és egy Ron Werber, amelyeknek a megszállás befejezéséhez, a társadalom teljes elaltatásához még a MIÉP teljes elhallgattatására is szüksége van. Még ez a korlátozott, üldözött, minden oldalról támadott MIÉP is veszélyes: le kell fejezni. Egy profivá és eredményességét egyedül a mandátumszámon mérővé átszervezett párt, amelyik ráadásul rendez a Fideszhez való viszonyát is – talán úgy, mint a bent ücsörgő volt kisgazdák és volt KDNP-sek –, éppen ezt a küldetését nem volna képes teljesíteni. Ezt az átszervezést az úgynevezett reformerök egyébként végre sem tudnák hajtani, nincs meg a képességük hozzá, csak a kiiktatásom a céljuk. Azt, aki ennek az eredeti iránynak a letéteményese, azért kell félretenni, hogy ne legyen elnök az, akinek van „Néhány gondolata”, meg mer írni egy „Tízből tíz”-et, őt tiszteletbeli elnökké, hatalom nélküli figurává kell lefokozni. Ha kell úgy, hogy a legaljasabb eszközökkel támadják azt, akivel együtt él, s akivel ezt a végtelenül kockázatos munkát, feladatot elvégzi. A MIÉP és elnöke ellen támadók között vannak beépített ügynökök, akiket eddig hagytak aludni, vannak szerencsétlen, fogott emberek, és vannak kelekótyák, akiket megtévesztenek és felhasználnak. Együtt sincsenek sokan, s mindannyian tudják, hogy velem szemben most az elnöki székre esélytelenek. Ezt a megbízóik is tudják. Nem is

akarnak mást, csak zavart kelteni, tömörülést, amely nem fogadja el a közös programot, nem fogad el engem, és amely majdan egy ellen-MIÉP lehet, mint ahogy Jean-Marie Le Pen ellenében életre hívták a Maigret-féle kis Nemzeti Frontot – Bognár László ezekkel tartotta és talán tartja is a kapcsolatot, – s mint ahogy annak idején széttörték a Haider-pártot, vagy ahogy a megválasztott és talán hibákat is elkövető Giczzy Györggyel szemben létrehozták a Surján–Latorcai Kereszténydemokrata Szövetséget, Torgyánnal szemben egykori leghívebb embereiből – Túri-Kovács stb. – létrehozták a parlamenti kisgazdák csoportját, amely Torgyán után egy ideig minisztert is adott a Boros Imre őrnagyi rangban lévő nagybirtokos személyében. Vagyis mindent lehet, minden el van nézve, csak a szálláscsináló politikához kell alkalmazkodni. A bomlasztás, a Szabó Lukács-féle, ehhez képest egyenes támadás volt, ez a mostani annak a választási vereséget kihasználó körmönfont folytatása. Szabó Lukács engem rágalmozó füzetét minden újságárusnak szembeszökő helyen kellett tartania. Szabó Lukács mint megbízást teljesítő ember, hamar lelepleződött. De anélkül a bogár nélkül, amit ő tett a fülekbe rágalomhadjárásával, ez a mostani támadás el sem indulhatott volna.

Szabó Lukácsnak is Papolczy Gizella volt első számú ellensége, mert megakadályozta, hogy anyagilag megkárosítsa a pártot. Szabó Lukácsé a gondolat, hogy rá kell tenni a kezeket a pártpénzre. Nem kell kulturális intézményeket fenntartani – Bocskai István szabadegyetem, Bocskai Színpad stb. –, hanem szét kell osztani a szervezetek között. Neki.

A reformerek élén jelenleg meglehetősen fáradtan Bognár László áll, aki az egyik novemberi elnökségi ülésen letett elnöke elé egy május 7-én kelt, az elnöknek szóló magánlevelet, amelynek „A bukás XII. pontja” volt a címe, s amely azóta felkerült az internetre is. A levelet dr. Fenke Ferenc XVII. kerületi volt polgármester-jelölt írta, aki azóta elhatárolódott a levele terjesztésétől és nem vállalja a felelősséget az internetre felkerülésért sem. Bognár ugyanis, mint azt már korábban is megírtuk, másolatban is terjeszti ezt a levelet, amely átgondolt foglalatok lehet minden bomlasztásnak. Fő tétele az, hogy a bukás, az Országgyűlésből való kiesés után az elnöknek le kell mondani, mert ez általában így szokás. Függetlenül attól, hogy volt-e csalás, vagy hogy mi történik utána. Fenke doktor a május 7-én megírt levél után, amelyet a címzettnek nem küldött el, elindult a MIÉP színeiben polgármesterjelöltként, anélkül, hogy leveléről említést tett volna. Csak Bognár tudta, hogy létezik, és kiment érte. Most Fenke már bánja, hogy bizalommal volt az alelnök iránt. Dr. Fenke Erdélyből jött ember, nagy várakozással voltunk iránta. Édesanyja az Erdély-szerte legismertebb színésznő, Tanai Bella, aki már a hetvenes évek közepe óta Magyarországon játszik. Családját Csíkszeredán néhány idősebb ember jól ismeri. Ezek fényében az indítékok némileg más megvilágításba kerülnek. Azon az elnökségi ülésen, amelyen Bognár a levélből idézve: „nem kellünk a magyar népnek”, más is történt. Dr. Deák Péter Baranya megyei elnök lelepleződött. Kitétt maga elé ugyanis egy magnetofont, és anélkül, hogy valakivel is közölte volna, fel akarta, sőt el is kezdte felvenni az elnökségi ülést, amelyről egyébként minden alkalommal magunk készítünk magnetofon-felvételt és jegyzőkönyvet. Kérdésre nem tudott magyarázatot adni tettére, ezt csak az elhangzott szavai magyarázzák. Azt az MSZP-s eredetű vélekedést fejtette ki ugyanis, hogy az elnöknek már koránál fogva is le kellene mondania, és csak irodalmi és kulturális tevékenységekkel, időtöltéssel kellene foglalkoznia. Vissza kellene állnia az irodalomba, s legfeljebb örökös tiszteletbeli elnöknek kellene lennie. És majd ők mondanák meg, természetesen ezt már nem fejtette ki Deák, hogy melyik írása jöhet, melyik nem. Ő egyébként szeret darabokat betiltani. Azt természetesen, hogy Pécs, illetve Baranya miért szerepelt halványan, dr. Deák nem is elemzi. Baranya megyében

volt száz olyan település is, ahol egyetlenegy szavazatot sem kapott a MIÉP. Nyilván a kampányfőnöknő hibájából.

Deák bajkeverése nyilvánvalóan megbízatás, MSZP-s. Nincs helye a pártban. De most Deák is a reformerek és az elnöki aspiránsok között található, miként Zárug Péter Farkas, aki végigdolgozta a MIÉP-frakció alkalmazottjaként a parlamenti ciklust, majd helyet kapott a meginduló Pannon Rádióban, hogy a tavaszi bukás után, mikor veszélyben látta a rádió létét és a saját keresetét, és nyilvánvalóan a más körök előtt jóvá akarta tenni ballépését, hogy MIÉP-es tanácsadó volt – szakszerűen dolgozott –, azonnal átállt a Gidó-féle társulathoz, sőt egyik szervezője volt annak. Pechje, hogy állítólag még ő sem kapott fizetést Gidófalvytól, de ígérve sok minden van neki is. Ugyanígy reformer most az a Gazdag István, aki szintén frakcióalkalmazott volt, de nem szeretett dolgozni, és most a „Demokratá”-ban szerkesztő. Általában elmondhatjuk, hogy a „Demokrata” jó gyűlhelye a MIÉP-től elcsángáltaknak. A másik ilyen hely a Patrubány-féle világszövetség, amely most már lapokat is kiad. Itt gyülekeznek mindazok, akik a MIÉP-ben és a Magyar Fórumnál nem találták meg a számításukat. Itt a vezéralak az a Gidai Erzsébet, aki végigdolgozta a frakcióval a ciklust, és aki, miután kiderült, hogy nem indítjuk újra, sem egyéniben, sem listán, átállt a Torgyán-féle kiscgazdákhoz. Ott indult el, de nem ért el értékelhető eredményt, csak az irántunk való sértett gyűlöletét őrzi. Megismertük, és elváltak útjaink. Azt nem szerettem benne, hogy MSZMP KB-s múltja után mindig jobbról akart előzni, méghozzá gyakran kopott frázisokkal. Ki szervezi tehát az ellentábort? Grespik? Ugyan, nevetséges. A Szövetség Fiai, a sajtó és az MSZP–SZDSZ, azok, akik az efféle szervezésben, az álcázásban már nagy jártasságot szereztek. Ezek a megbízott és kelekótya emberek azonban egyet hamar elfelejtettek. Mégpedig főpolgármesteri jelmondatomat, amelyet Felsőbüki Nagy Páltól vettem: „Követem az igazságot, védem a jogot, mindenkinek jót akarok, senkitől sem félek.” Tőlük ugyan mért félnék?

Az Erzsébet hídi tüntetés aránytalanul és értelmetlenül erőszakos szétverése óta a magyarságra és a magyar kereszténységre nehezedő nyomás ördögi tervszerűséggel fokozódik. Ma már a hídon előrántott pisztoly, a körüti éjszakában a koponyán csattanó gumibot, a verés csak háttér. A múlt egyik eseménye, amelyre mindig finoman emlékeztetik a nemzetet. Figyelmeztetés: így is tudunk beszélni. A felfokozott nyomás most már inkább politikai intézkedésekben, státustörvény elleni támadásokban, a keresztény és keresztényen egyházak elleni megszorító intézkedésekben, a fellazított kábítószer-törvényben, és különösen a szólásszabadság küszöbön álló megnyirbálásában, az úgynevezett náci veszély szinte érthetetlen hangsúlyozásában, s általában a magyar szabadságjogok uniós érdekűnek mondott, de valójában egy belső kisebbség érdekében való zsumogtatásában le lehet föl. Ahhoz, hogy egy ép érzékű nép elfogadjon egy nyilvánvaló idegen ügynököt miniszterelnökének, be kell kötni a nép szemét, s el kell érni azt is, hogy tartósan ne tépje le a szeméről a kendőt, hanem viselje türelmesen. Ehhez pedig etetés, elszórakoztatás – Való világ, Nagy Testvér –, valamint megfélemlítés kell. Méz és bilincs, kenyér és cirkusz. Eljutva odáig, hogy a mézet és a kenyeret elegendő legyen csak ígérni, a bilincset pedig csak csörgetni. A nyomásgyakorlás és a fenyegetőzés, a megfélemlítés a Svéd Királyi Akadémia irodalmi Nobel-díjának kihirdetése óta kiterjedt. A korábban csak „népi-urbánus” ellentét mezébe öltöztetett, és elsősorban csak irodalmi, vagy legfeljebb értelmiségi kérdésként megjelenített zsidó–magyar, pontosabban zsidó–nem zsidó szembenállás ettől kezdve nyíltan a hegemonia kérdésévé, a ki az úr a házban kérdésévé vált Magyarországon.

A fordulatot a szembenállás nyíltsága jelenti. A sajtó a kihirdetés első pillanatától kezdve, s nyilván parancsra, ugyanúgy lépett fel a díj magyarországi elfogadtatásáért, mint egy évvel korábban a New York-i, szeptember 11-i terrortámadás elfogadtatásakor. A New York elleni támadás az egész emberiség, a demokrácia elleni támadás. Aki nem fogadja el a hivatalos amerikai változatot, az ellenség. Akkor is kötelező volt az amerikai hivatalos változat kritikátlan elfogadása, s mindenki bűnös lett, aki mást gondolt, különösen, ha mást ki is mert fejteni. A Magyar Televízió külön műsort szervezett az esetre, ezerszer bemutatták azokat a képeket, amelyek a becsapódó repülőgépekről, a gomolygó füstől, az összeomló tornyokról és a menekülő emberekről egy-egy kameraállásból készültek, később láthattuk azokat az arab arcú embereket, akik valószínűleg szörnyethaltak, önként a gépeken, megtudhattuk, hogy Oszama bin Laden, az első számú terroristavezér szervezte a dolgokat, aki Afganisztánban tartózkodik a tálibok között, és néha üzen. Azóta lezajlott az afganisztáni háború, és készülődik a következő, a második, az Irak elleni, a megsemmisítő csapás. Tény, hogy egyik sem lett volna lehetséges a két torony ledöntése, a megrendezett terrorcselekmény nélkül. Valamint az sem, hogy az egykor Nobel-békedíjas Jasszer Arafat nem teheti ki a lábát az ostromlott Ramallahból, s közben folyik a palesztin nép módszeres kiirtása. A Nobel-díjat a csatlakozás előestéjén ítélték oda a csak a holokausztról író Kertésznek. A Nobel-díjat a csatlakozáshoz szükséges félresikerült rendszerváltásban, a privatizációban éltanulói minősítést kapott magyar legfelsőbb uralkodó réteg kapta, amelynek túlnyomó része egykori Aczél-káder, zsidó kötődésű. Az eredményhirdetés pillanatától kezdve az lett az alapkérdés, hogy ki fogadja el, ki vesz részt a kötelező örömtáncban, és ki mer kételyeket hangoztatni. Semmi más kérdés nem keletkezett,

csak az, hogy ki fogadja el magyar sikernek, sőt a magyarságtól zsidó sérelmi, sorstalansága következtében idegenkedő, különállását hangsúlyozó volta ellenére magyar sikernek a zsidó Kertész sikerét. Az önmagát hangsúlyozottan a magyar közösségtől eltartó, Berlinben élő író sikere ennek ellenére lehetett volna valóban közös siker, ha az író az ünnepi pillanatban tesz egyetlen gesztust a magyarság felé. De nem tett, s így kellett volna elfogadni. Ez korábban nem így történt volna, ezt még Aczél sem rendelte volna el így.

A Nobel-díjjal tudatosan, célzatosan a hegemonia kérdése lett rátelepítve a magyar társadalomra. Nyíltan. Az uralkodók fő törekvése ma már az, hogy közös öröm óráiban hogyan vezessenek be a szólásszabadságot korlátozó, s a hegemoniájukat másképpen esetleg megzavaró törekvések ellen általános szabadságot megkurtító intézkedéseket. A zsidó és maga által is inkább nemzetközinek kihirdetett Kertész Imrén keresztül, a ő egyébként tiszteletre méltó zsidósága által pont került egy folyamat végére. Az egész nemzetnek éppen most kell belátnia, hogy annyi huszadik századi író géniuszával szemben a nagyvilág csak Kertészt, a hangsúlyozottan zsidót fogadta el. Közben persze a zsidó sérelmi politika is folytatódik, a magyar bűnösség hangsúlyozásával. A gyakori panaszokban még ugyan a kirekesztés elleni küzdelemtől is szó esik, a zsidóság elfogadásáról, az emancipációról és természetesen a régi gyalázatokról, amelyeket ma mindenki elítél. De a Nobel-díj által kapott energiatöbbletben, megerősítésben, a követelkezésben már az uralkodói magatartás hangjai is hallhatók: megkezdődött a magyarság újbóli felelősségre vonása az 1944-ben, a második világháborúban történelemért. A parancsolás és a cenzúra.

Ugyanakkor ötszázezer magyar kisparaszt feleslegessé fog válni, földönfutóvá. Ezt Szanyi Tibor földművelésügyi államtitkár jelentette ki, közönnel. El kell fogadni. Feladjuk a függetlenségünk és önállóságunk egy részét Brüsszelnek. El kell fogadni. Jönnek az áremelések. El kell fogadni. Egyes intézmények be lesznek és be vannak tiltva, egyes személyek ki vannak rúgva, és helyükbe mindenütt az ő embereik kerülnek. El kell fogadni. A cenzúra működik. El kell fogadni. Egy kis adó antennáját kitépik a falból, egy gyerekembert, aki odakiált valamit a miniszterelnöknek egy falusi utcán, meghurcolnak, egy picike egyesületet, mert nem tetszik a neve, és tagjainak a tartása, meghurcolnak, pusztán azért, hogy példát statuáljanak. El kell fogadni. Előkészületben van a gyűlölettvény, a cenzúratvvény, meg akarják válogatni, milyen rendezvényeket engedélyeznek, és milyeneket nem. Vissza akarnak vonni minden szabadságjogot, amelyet a 1989–90-ben kényszerből megadtak. S emellett nyilvánvalóvá akarják tenni, hogy az a zsidó elit, amelyik eddig is uralkodó helyzetben volt a magyarság felett, de eddig ezt a mivoltát nem hangsúlyozta, sőt eltakarta, s csak akkor volt megsértve, ha ezt valaki észlelte, most ezt az uralkodói mivoltát nyilvánvalóvá akarja tenni. Mert a bűnökért felelni kell. Nem az ötvenhat után elkövetett bűnökért, nem a sortüzekért és a sortüzek elrendeléséért, nem a privatizáció során elkövetett gazdasági bűnökért, nem a valóban megtörténelemért, hanem egy hatvan évvel ezelőtti, valóban szégyenletes bűnért, amelyért egyébként már a háború után a népbíróság felelősségre vonta az elkövetőket, vagy az annak kinevezetteket, és szörnyű mérszárlást hajtatott végre közöttük. Ezért egyszer már akasztottak háborús bűnösség címén, ezért egyszer már szétverték egy volt uralkodó osztályt és egy népi-nemzeti értelmiséget, magyar demokratákat. Ezeket egyszer már megtorolták, mégpedig ugyanannak a magyar népnek a szemeláltára, amelyik néhány hónappal korábban végignézte a vészidőszak rémtetteit a háborúban. Azt a német hadsereg jelenlétében, ez utóbbit a Vörös Hadsereg jelenlétében.

A szálláscsinálás befejeződött, most már a megszállás van folyamatban. El kell hallgattatni mindenkit, aki ez ellen fel mer szólalni. Meg kell hurcolni, ki kell ütni

pozíciójából. Támadás a Nemzeti Bank ellen, hogy nagyobb legyen az infláció és ezáltal legyen nehezebb a nép élete, foglalja el nagyobb idejét a megélhetés és az éhenhalás miatti szorongás, másfelől több pénz juthasson a magyarellenes kormányprogramokra. Támadás a Magyar Nemzet ellen, hogy még a középutas nemzetieknek se legyen orgánuk. Támadás a Magyar Rádió és a Vasárnapi Újság ellen, hogy szordínós hang se legyen az éterben. Támadás minden ellen, ami magyar, ami nemzeti, ami a nép életbenmaradását szolgálná. Ez nem választási harc, ez már nem egy ilyen-olyan kormány érdekében történik, ez már történelmi cél, egy nép életterének elfoglalása. Hagyományt őrizni, aratóversenyt rendezni, citerázni, imádkozni, történelmi megemlékezést tartani, Szent Koronát csodálni még természetesen lehet, ha van rá pénz, de hatalomért nem nyújthatja ki a kezét a magyarság köréből senki. A hatalomgyakorlásnak ezeket a feltételeit akarják megszilárdítani még a csatlakozás előtt, hogy aztán az európai törvények és rendeletek minden erejével ezt véglegesítsék. Arra az emberre, aki meg akar maradni magyarnak, kereszténynek, mindinkább a rezervátumlét vár. A tömeg napról napra veszíti el ítélőképességét, folyamatosan válik a rányomott igénytelenség áldozatává. Tetszés szerint szerezhető meg a szavazata, vagy éppen a távolmaradása a választástól. Bármikor ráuszítható a hatalom nélküli rezervátummagyarokra, vagy közönyösen végig lehet nézteni vele, mint annak idején a történelmi osztályok likvidálását, a rezervátumosok kiiktatását. Ez a kiiktatás egyelőre nem véres. Minek is legyen az, ha elég az eszközöktől, a normális tevékenykedéstől való megfosztás, az irányító állásokból való kirakás. A hatalmi elit nyugodt, ül a székében és nevetgél. Ha a rezervátummagyarság meg van fosztva a nemzeti erő újratereztésétől, ha az oktatás-nevelés az SZDSZ kezében van, ha a fiatalságot ez ronthatja el tetszés szerint, akkor ugyan minek bevéreznie a kezét: a nemzet kihal magától is. Itt, Európában, ahogy megjövendölték. Minden tiszteletünk természetesen a hagyományőrzőket, a tudósokat és a magyar művészeket illeti. Minden tánc lépésnek, dobantásnak, minden elkezdett népdalnak szívből örülünk, de észre vesszük, hogy ez már nemcsak a még éppen engedélyezett rezervátumtevékenység, hanem álnok hivatkozási alap is: mi engedjük meg nektek. Mi engedélyezünk egy kis múltbanézést, egy kis nacionalizmust, egy kis kokárdát, egy kis nem-Kertész olvastatást. Egy kis elhajlást a kozmopolita fővonaltól, egy kis rendetlenkedést. Ezt egyébként ugyanígy mondtam ki 1977–78-ban írt és 1979-ben bemutatott „Ház mestersirató” című darabomban: „Herceg Pista: ...Én elnézem nekik, hogy ők elnézik nekem. Hogy ők nézik el.” Bizonyos alapállások nem sokat változnak. Most a mezőgazdasági támogatásokat kell hasonló módon tudomásul venni: a brüsszeli központ ad 25 százalékos támogatást, a magyar kormány kiegészítheti ötvenötre. Százra már nem, mert az esetleg versenyképesé tenné a magyar gazdát, és nem adná el a földjét a jöttmentnek. A Soros ad pénzt citerazenekarra, két dollárt, szerezzen a citerás másik kettőt, hogy működni tudjon, de az államnak, a közösségnek ne legyen erre négy dollárja. Már nincs is. Már azonban nem az a kérdés, kell-e a közösségnek a citerás, létezhetünk-e nélküle, hanem az, hogy van-e rá pénz. Nincs. De a Soros fenntart tévéműsorokat az ATV-ben és számos egyéb helyen, áttételesen a királyi tévében és a kereskedelmikben, amelyek a magyar lélekre cinizmusostorral vernek hatalmasakat. Ide, ezekbe számolatlanul ömlik a pénz. A magyar érdeket felmutató, magyarul beszélő műsorokat ugyanakkor éhkoppon tartják. És a tragikus fenyegetésű helyzet ellen senki nem lázad fel, mert ha ezt teszi, kirekesztik, egyedül marad, számolnia kell az elaltatott nép nevében fellépő hatalom sújtó kezével.

Elsősorban azonban létét fenyegető anyagi megtorlásokkal kell számolnia. Pályájának, hivatásának bezárulásával. Az értelmiségi ugyanúgy alakoskodni, megalkudni, alkalmazkodni kényszerül, mint a Kádár-korszakban. A tömegnek megy a Való világ, a magyar szándékú értelmiségnek, a népi-nemzeti értelmiségnek a fojtogatás. Értelmes, gyökeres, a néppel egy vezető értelmiség nélkül, valamint hatalom nélkül a nemzet halálra van ítélve. Úgy fojtják meg, úgy lökik sírba, hogy közben minden szabályos, európai lesz. A magyarságra sorstalanság vár. Ha nem mond rá „Nem”-et.

A MIÉP létezése abban a pillanatban válik feleslegessé, amikor eszméit, nemzetmentő javaslatait, programjait akármelyik másik politikai erő megvalósítja. Még az is elegendő volna, hogy részben elégítse ki a rendszerváltás alapigényeit, vagy legalább elfogadható, hihető ígéretet tegyen a magyarság életben maradásához szükséges változások fokozatos bevezetésére. Ilyen párt, ilyen kormány azonban eddig nem született, nem került uralomra, a MIÉP-et pedig az MDF-ből való kiválás, kiebrudalás óta fokozatosan akadályozzák a hatalomra jutásban. A fő cél az vele szemben, hogy ne is tudja összeszedni azt a szavazatmennyiséget, azt a támogatottságot, amellyel a szabad választáson kormányra kerülhet. Annyit elértek, hogy most az Országgyűlésben sincs benne.

A modern demokrácia lényege a szabad választás. Ennek alapját a szabad polgárok tájékozottságon alapuló, felelős döntésével kellene megteremteni. A demokrácia akkor működne megfelelően, ha a „kiművelt emberfők” részvételén alapulna. A választójogot senkitől sem lehet elvenni azért, mert műveletlen, tájékozatlan, nem tud még írni-olvasni sem. Ezért a mindenkori hatalomnak, elitnek, kormánynak arra kellene törekednie, hogy a választókat, a tömeget minél inkább felvilágosítsa, tájékoztassa, kiművelje, és ezzel a demokráciát megbízhatóvá és szilárddá tegye. Ilyen demokrácia ma csak Svájcban van és némely északi országban, netán Új-Zélandon. Idehaza ellenben a tömeget félrevezetik, szántszándékkal gátlástalanná és műveletlenné teszik, egyoldalúan befolyásolják, s ezzel gyakorlatilag a nemzet érdekében való jó döntésre alkalmatlanná teszik. Az iskolákat bezárják, a pornográfiát terjesztik, a kábítószereszt támogatják. Első számú közellenséget pedig abból a pártból, mozgalomból csinálnak, amelyik ezzel határozottan szembefordul, sőt az eredőkre is rá mer mutatni. A MIÉP létezésének vagy beilleszkedésének kérdését csak ebben a viszonylatban volna szabad feltenni, de többen nem így teszik fel. Azt mondják, a MIÉP létezésének ebben a formában nincs értelme, mert nem olyan, mint a többi. Ez vicc: ha olyan volna, nem is volna.

Ha beilleszkedik, megszűnik. 1998-tól 2002-ig parlamenti konstruktív ellenzékként megpróbáltuk a valódi, teljes rendszerváltás irányába ösztökélni a kormányon lévő Fideszt, azonban egy-két felemás, a semminél több, de elégtelen törvény, intézkedés kivételével az alapvetők tekintetében mindhiába. Mindazt, amiben a legcsekélyebb jelét láttuk a nemzetféltésnek, a kiművelt emberfők előhívásának, azt megszavaztuk, támogattuk. Az első fordulás választási vereség hatására, mentve a menthetőt, a Fidesz és elnöke átvett néhányat a MIÉP radikális jelszavai közül, és hatalmas népgyűléseken lobogtatta őket, még csak nem is célozva eredetükre. Nemzeti lelkesedésben felgomolygó kampány kezdődött, amely majdnem megfordította az akkor már megfordíthatatlan választást, de az új Országgyűlés összeülése után alábbhagyott a nemzeties hevesség, a radikalizmus, és a Fidesz megszavazta a kormány „jóléti csomagját,” amelyben a magyar földről való lemondás is benne volt. Ma már a nagy lendülettel szerveződő Polgári Körök is elcsitítottak, és a négy országgyűlési párt együtt kampányol az unióba való belépés mellett.

Hol vannak a régi, radikális, nemzeti jelszavak? Hol maradt a kemény összetartás, amely zavarba hozhatta volna a nagyon csekély többségű kormányt? Mindig az ellenzékben hiányoztak többen. Hol van az a radikalizmus, amely a Sajtóklub adásaiban nyilvánult meg? Miután ez a sokszor valóban kitűnő, éles nyelvű egy óra a választások előtt betöltötte a szerepét, azaz segített elvonni a MIÉP-szavazókat a MIÉP-től, hiszen a

Sajtóklub a Fidesz nevében beszélt, a műsort könnyűszerrel szétverték, és a most büntetését töltő zsidó üzletember (Makkabi), Tasnádi Péter lepöckölte a képernyőről, azt vágva hozzájuk, mit ugrálnak, amikor ők is ugyanazok, mint ő. A Fidesznek most módjában állna visszaállítani a Sajtóklubot, hiszen mindenki tudja, hogy a Hír Televízió tulajdonosa, irányítója, azonban esze ágában sincs. Sem a Hír Tv, sem az Info rádió nem ad teret radikális, nemzeti-népi hangnak, amelyet a vezér, Orbán Viktor a TF-en és később, a Kossuth téren megpendített. Mi több, a nemzeti oldal legnagyobb vívmányának tartott Magyar Nemzetre is kiróta a megintést a rendszerváltás nagy „Cunctatora” (Fabius Cunctator, nagy római hadvezér, aki úgy győzte le Hannibált, hogy folyton visszavonulva halogatta a vele való megütközést), tehát a Nagy Halogató Boross Péter most azt ajánlja a Nemzetnek, hogy szakadjon el a volt Sajtóklub motorjától, Lovas Istvántól. Ez a halogatás azonban most már sokkal inkább önfeladás és lefekvés az idegen szempontok előtt. A radikális, nemzeti elemeket sorra dobálja ki a sajkából a Fidesz, és még inkább az MDF, mert ezt kívánja a globalizmus európai helytartósága, és ezt a hazai kozmopolita elit. A Polgári Köröknek is lesz székházuk, rendezhetnek majd népünnepélyeket, de a radikalizmusuk nem kell. A Hazafias Népfront kövesse és szolgálja pártját, ez volt a szabály, s ezt ezek ma is betartják. Ezért van egyaránt útjában most már az SZDSZ–MSZP-nek, és a vele egy európai uniós szekéren döcögő Fidesz–MDF-nek a MIÉP. És ugyanakkor ezért nincsen valójában és lényegében útjában az MSZP-nek a Fidesz, és most már még kevésbé az MDF. Mert mindazt, amit a Fidesz csak ideiglenesen, csak a szükséges óráiban – és nyilván engedéllyel – harsogott megafonjaiban és kivetítőin, azt a MIÉP mélyebben, állandóan, következetesen és áldozatokkal, sokszor önfeláldozóan követeli, és mozgósítani is tud mellettük. Igaz, akkora tüntetést, mint amekkora Kossuth téri rendezvény volt a nagy nemzeti elkeseredés és a csakazértis óráiban, amikor a Fidesz gyakorlatilag még kormányon volt, és óriási állami szervező erőt tudott mozgósítani, a MIÉP egyszer sem tudott összehozni, azonban a MIÉP 1993 óta mozgósít hatalmas tömegeket, teljesen magárahagyatva, sőt sokszor akadályoztatva. Ma már, a sok csalódás után, valószínűleg a Fidesz sem volna képes megismételni a Kossuth téri méreteket. Március 15-én mi újra összejövünk. Már lefoglaltuk a Hősök terét. Ugyanakkor nem szabad a Fidesz teljességét az MSZP–SZDSZ-szel való összejátszással meggyanúsítani, mert itt kényszer és behódolás működik. Csupán azt kell megállapítani, hogy a Fidesz az időnkénti és esetenkénti, s rendszerint csak egyes, hol előretolt, hol hátravont személyekhez köthető radikáliskodásait mindig a liberális rendszeren belül hajtja végre. Hangoztatja, trombitálja, mígnem a MIÉP a jelenlegi felállásával és vezetésével, szócsöveivel mindenkor az alapok ellentmondásaira, a rendszer tarthatatlanságára és magyarellenességére mutat rá. Ezenkívül pedig meg kell kérdezni a behódolások szükségességét. Meddig érdemes, meddig erkölcsös, meddig lehet hátrálni? Hol billen át az egész áruháza? Ez a rámutatás, ez a kérdésfeltevés, ez a szembenállás mindenfajta „cunctatorsággal” az SZDSZ-ből és a magyarországi zsidóság egyes elemeiből, az elitből zsigeri gyűlöletet vált ki. Ők ugyan azt hazudják, hogy félelmet, ez azonban alaptalan. A liberális médiaelit azt hazudja, hogy a vészidőszak visszahozásától félnék a zsidók. Ez képtelenség. Ezt nem akarja visszahozni senki a magyarság köreiben, s különösen a keresztyén MIÉP-től áll ez távol. Másról van szó. Ahogy az orgazda fél az orgazdasággal szerzett vagyon elvesztésétől, úgy az a hatalmon lévő is mindig fél a hatalom elvesztésétől, ha orgazda. Az orgazda elit természetesen nem egyenlő a zsidósággal. De abban egységes az orgazda elit, hogy valamennyien az antiszemitizmus vádjával takaróznak.

Akinek lételeme a rendetlenség, az fél a rendtől. Ilyen értelemben a rendetlenség haszonélvezői félhetnek egy hatalomra jutott rendcsinálástól, azt azonban ők is tudják, hogy a származása miatt senkinek nem kellene tartania MIÉP-től, mert ha van hazánkban erő, amelyik ezt megakadályozná, az a MIÉP. A mások szenvedését ugyanis csak az tudja átélni, akinek magának is osztályrésze a szenvedés, a meghurcoltatás, a kismimmizés. A MIÉP elleni vádak tehát alaptalanok. A MIÉP alapszellemissége jelenleg a védekezés, mert nem is lehet más. A magyarság ugyanis, amelyet képviselni akar, védekezésre van kényszerítve, és éppen az a baja, hogy azok a nemzeti pártok, a középpártok, amelyek látják, hogy miért és mi ellen kell védekezni, a védekezés helyett behódolnak, hátrálnak, és elhallgatják a súlyos tényeket. A MIÉP tehát mindkét oldalon útjában áll. A fideszeknek könnyebb volna, ha nem volna, a komprádorburzsoáziának, amelynek tagjai elsősorban az SZDSZ–MSZP kötelékeibe tartoznak, de vannak közöttük szép számmal nemzeti oldalon lebzselők is, a vagyonmegtartás az első céljuk. Ehhez a vagyonmegtartáshoz kell most a bolsevista beépülés eszközei közül néhányat elővenni. És kifenni néhány szuronyt. Az EU szocialistái is azt követelik tőlük, hogy „eukonform” módon nyírják ki a nemzeti öntudatot és képviselőit. Ron Werber és módszerei természetesen konformak. Most itt tartunk. A MIÉP sokkal erősebb, sokkal összpontosítottabb keresztútban van, mint amilyenben a KDNP és az FKGP valaha is volt. „De kell is”, ahogy a székely legény mondja, akire több román támad rá egyszerre, hogy legyűrje. Most a MIÉP belső, erkölcsi, szellemi összetartásán múlik a dolog. Ez, ami most ezzel a párttal, és természetesen a mozgalommal és az összes intézményével történik, nem pártpolitika, sőt nem is választási kérdés, hanem a magyar népnek utolsó önvédelmi állásából való kivetésére tett kísérlet. Semmi nagyozolás nincs abban, ha kijelentjük: ez most nemzeti kérdés.

Azt természetesen nem állítjuk, hogy a MIÉP-ben és elnökében nincs hiba, sőt még azt sem, hogy a MIÉP nem szerkezethibásan született. Mert minden, ami a magyar politikai, sőt társadalmi életben a rendszerváltás éveiben, előtte és utána megszületett, szervi hibákkal született, mert nem születhetett másképp. Az előző, totális rendszernek minden lehetősége megvolt arra, hogy minden pártba, minden nemzeti, keresztény erőbe, minden ilyen jellegű intézménybe, rádióba, tévébe, újságba, részvénytársaságba és közvélemény-kutatóba és őrző-védő káeftébe beültesse a maga embereit. Bújtatva és nyíltan, áttérve vagy marxistán, mindegy. Ez alól a MIÉP sem lehetett kivétel. Mint látjuk, azok között is voltak ilyenek, akiket a MDF-ből hoztunk, s azok közül is váltak ilyenekké, ártalmasakká sokan, akik eredetileg majdnem romlatlanok voltak. Valahogyan utánuk nyúltak, mert ezt a képességüket elsősorban a pénz, a megélhetés birtoklásával mindmáig megőrizték. Ma nyomasztóbb, körmönfontabb elnyomás alatt élünk, mint a Kádár-korszakban. Ma a létezés nehéz. A helytállót kiröhögik, a felbukott mellett elmennek, átlépik. A nemzeti összetartozás nem érték, a nemzethalál vállvonás. Lakitelekre 1987-ben senki nem jött volna el, ha csak megsejti is, hogy 15-16 év múlva a Big Brother és a Való világ veszi át az Aczél–Lakatos Ernő-féle agit-prop szerepét, s az osztályon viszonylag szerényebb beosztású Lendvai Ildikó méri a demokráciát az Országgyűlésben. Pedig intő jel lehetett volna, hogy másnap a New York Timesban már megjelent a cikk: „Lakiteleken összegyűltek az antiszemiták.” Senki magyarnak, küzdőnek, politikusnak, írónak, embernek nem állhat az élete abból, hogy ez a megállapítás őrá ne, csak a másokra, elsősorban rám, a golyófogóra vonatkozzék. Tény: lakiteleki előadásom egyik utolsó mondata így hangzott: „Ha zászlóvivőnek nem is, golyófogónak talán megfelelek.” Voltaképpen mit akarnak most elvenni tőlem?

A szeretet áradó, széles, mint a tenger, ahogyan egyik szép népdalunk mondja a szerelemről, ami a szeretet egyik tömény formája. Életem során, hála az Istennek, a szeretet rám ömlését, szinte pazarlódását éreztem, többször és kitartóan. Anyám, apám, azok a nők, akiket szerettem életem egy-egy korszakában, és akik viszonszerettek, néhány barátom és természetesen a véreim néha viszályos szeretete kísért és kísér életutamon, amelynek közös sorsunkba foglalt utolsó életszakaszában vagyok. Ha nem volna bennem, mögöttem a szeretetet örökké ható napenergiája, félnék. De nem félek. Holott félhetnék, mert gyűlölet övez. Nem áradó, hanem célzott, nem ölelő, hanem fojtogató, nem simogató, hanem szűrő. A gyűlölet is végigkísér életutamon. Rám lövell szemekből, szavakból, gyaláz papíron, képernyőn, és fenyeget, ahol csak tud. Érzem, tudom, tapasztalom, hogy ez a gyűlölet is egyetemes, hatalmas, olykor irracionális és tankszándékú: el akar taposni. Ahhoz, hogy ne féljek tőle, meg kell értenem, meg kell neveznem. Ez a hatalmas, a történelem legmélyéből előtörő, vadállati voltunkból is származó gyűlölet az ószövetségi gyűlölet. Ez meg van írva a Bibliában, abban a könyvben, amely végigkísér eszméletes életem során, amely után önként nyúlok fel a polcra teljesen váratlanul, s amelyet figyelmesen hallgatok ifjú korom óta, amikor felhangzik a szószéken. Nem úgy, amint illenék, mint az Isten hivatott és tanult szolgálói, mégis nagyjából tudom, mit hol lelek fel benne. Az ószövetségi gyűlölet megfogalmazása, sőt parancsba adása Mózes könyveiben kezdődik, aztán a hadvezér, Józsué rendelkezéseiben folytatódik, de a zsoltárok is felcsillantja az engesztelhetetlen bosszú verseit. A 137. zsoltár 8. és 9. verse így szól: „Babilon pusztulásra méltó népe! / Boldog lesz, aki megfizet neked / azért, amit velünk elkövettél. / Boldog lesz, aki megragadja, és a sziklához csapja csecsemőidet!” Mózes pedig ezt a törvényt hozta: „Ha egy város ostromára készülsz, szólítsd fel azt békés megadásra. Ha békés megadással válaszol, és megnyitja kapuit, akkor legyen az egész benne lakó nép adófizető szolgáló. De ha nem fogadja el a békét, hanem harcra kel veled, akkor zárd körül. És ha kezdedbe adja az Istened, az Úr, akkor hányd kardélre a benne lévő férfiakat mind. De a nőket, a gyermekeket, az állatokat és mindazt a zsákmányt, ami a városban van, vedd birtokodba és élvezd az ellenségtől elvett zsákmányt, amit neked adott az Istened, az Úr. Így bánj mindazokkal a városokkal, amelyek igen messze esnek tőled, és nem az itt lévő népek városai közül valók. De az itt lakó népek városaiban, amelyeket az Istened, az Úr ad neked örökségül, ne hagyj életben egyetlen lelket sem. Irtsd ki őket mindenestül: a hettitákat, az emóriákat és a kánaániakat, a perizzieket, a hivviteket és a jebúziakat, ahogyan megparancsolta neked istened, az Úr.” Ez a törvényhozó Mózes rendelkezése a hadviselésben tanúsítandó magatartásról. Ezt a törvényt és a már idézett zsoltárrészt az köti össze, hogy mindkettőben, és ugyanígy Józsué rendelkezéseiben is az ellenséges népekkel szembeni kérlelhetetlenség van közös indulatba foglalva. Az ószövetségi jellegű gyűlölet, amelyet én egész írói életem során, majd fokozott mértékben politikai pályafutásom esztendeiben magam ellen irányulónak vélek, voltaképpen népem ellen irányul, s ez ad erőt a kitartásra. Egy század múlt el mögöttünk iszonyatos nemzeti és etnikai sérelmek megtorlásának szándékából keletkezett világégéseivel és megismételt gyűlölet-békeszerződéseivel, Jaltáival, és Casablancáival. Itt, ebben az észak-afrikai, ősi városban, teljes titoktartás mellett döntötték el a magukat már győztesnek érző nyugati hatalmak vezetői, Churchill és Rooseveltt elsősorban, hogy a végső, teljes leszámolásig, a nácizmus kiirtásáig és

Németország rombadöntéséig, Drezda bombázásáig és Hirosimáig folytatják a háborút, nem fogadnak el fegyverszünetet, békét, különbékét, kegyelmet. A náciizmust, ha kell, németestül irtják ki. Sztalin Sztálingráddal volt elfoglalva és a nyugati front megnyitását követelte, és természetesen helyeselte a teljes bosszút, és bőséges orosz emberáldozatokat ígért. Ezt aztán be is tartotta. Az ószövetségi gyűlölet gyakorlóit tehát nemcsak zsidók, mint azt majd gyűlölköim kihallják szavaimból, hanem mások is. Ez azonban lényegtelen körülmény ahhoz képest, hogy ennek a gyűlöletnek a ránk áradását ma is érezhetjük.

Ma a globalizációban jelenik meg ez a népek, nemzetek, földek és a földek tulajdonosai és két kézzel megművelői ellen ható gyűlölet. A nép, a népek elleni engesztelhetetlen, globális gyűlöletet én abban látom, hogy nem mondják meg, sőt eltakarják és elhazudják előlük, mit akarnak tenni velük, mit akarnak a földjükkel, az egész életükkel, a nemzeti kultúrájukkal tenni. Nem mondják meg, mi lesz a következménye annak, ha tudatlanul megadják magukat, például egy népszavazással, s átengedik önként a dúsan termő magyar földet, mit sem törődve a rajta élő magyarokkal. Itt a globális cégek hatalmas, egybefüggő táblákon a maguk számára legolcsóbb, jóformán emberi munka nélküli tömegtermelést, génmanipulált nyersanyagtermelést terveznek bevezetni, ennek következtében a most, ezeken a földeken élők nemhogy rabszolgák lesznek, bérrabszolgák, hanem el kell költözniük, mert semmilyen megélhetésük nem lesz. Tanyáikat, falvaikat, kisebb városaikat elbaldózerezik, mint az erdélyi Verespatakot, amely alatt aranyat találtak. Az arany a fontos, a magyar Alföldön az aranykorona, a termőképesség. Az őslakosok el kell hagyniuk, vagy bele kell temetkezzenek ezekbe a földekbe, mert egyszerűen nincs rájuk szükség. Kártérítési igényük pedig nem is lehet, mert megszavazták, önként döntöttek. Önfeladó hettiták volnánk? A rejtett történet most a világcégek és bankok hasznáról szól, de nyilvánosan Európához való tartozásként van eladva. A csatlakozás pedig emelkedésként, pedig végső sírba süllyedés. Ezt csak azzal az engesztelhetetlen gyűlölettel, és mindenre fittyet hányó közömbösséggel lehet eltervezni, amivel Szanyi Tibor földművelési államtitkár mond le 500 ezer magyar földműves életéről, annak a kerületnek az országgyűlési képviselője, ahol Oláh Jánosunkat tavasszal, jelöltként egy baseballütővel orra vágják, hogy többszöri operációra szorult. Hogy egészen tárgyyszerű legyek a gyűlölet forrásait és kivitelezéseit illetően.

Mekkora elszánt és sziklatömbyszerű gyűlölet kell ahhoz, hogy ezt az alkotmánybíróági határozatot, amely a magyar föld magyar kézben tartására irányuló népszavazási kezdeményezésnek, amelyet a MIÉP nyújtott be, igazat adott, úgy facsarjon ki a törvénynek ellenszegülve az OVB, hogy ezt a népszavazást mégse lehessen megtartani, még kezdeményezni sem, és az ebben a tárgyban tartott ülésről szóló tudósításokban még csak meg se legyen említve maga tény, hogy az Alkotmánybíróság a MIÉP igazát hozta határozatba. Miért? Mert egy hettitának nem lehet igaza. Egy hettitának kuss! Nem a babiloni csecsemő sziklához csapásának esete forog fenn, amikor egy MIÉP-javaslat alkotmányos győzelmet arat, és az OVB földhöz csapja? És ne érezzük a magyar föld megszerzésének mohóságát, ne érezzük a közönnyel kevert gyűlöletet, amely a most a földön gürcölő szerencsétlenek ellen, és az őket képviselni szándékozók ellen irányul? A cél az, hogy ne is érezzük. Tompuljunk el annyira, hogy bármit meg lehessen tenni velünk.

Nem csupán mi, magyarok vagyunk ebben a helyzetben. Lényegében véve ugyanígy akarják megszerezni a lengyel földet is. Lengyelország és Csehszlovákia a második világháborúban nem sorolódtak a legyőzött országok közé, de a sorsuk ugyanaz lett, mint a legyőzött Magyarországnak. Most is közös a sorsunk. Gyarmatosítás vár ránk az észtekkel, litvánokkal és lettekkel együtt. Bennünket még az erdélyi magyar

testvéreinktől is elfalaznak. A privatizációnak majdnem vége van, immár semmi sincs a kezünkben, minden azokéban van, akik ennek a gyarmatosításnak a haszonélvezői, és ezek az orgazda hitvány gyűlöletével néznek bennünket: emlékszünk-e még, hogy valamikor a miénk volt az, amit elprivatizáltak. Az emlékező ember veszélyes számukra. Ezért ki-valóvilágozzák belőle az emlékezetet. Így szavazzon, emlékezet nélkül.

Sorsunk ugyanaz, és mégis különbözik. Mert mi megcsáklyázott nemzet vagyunk. A huszadik században kétszer halálosan megdöftek bennünket. 1920-ban Trianonban, és 1956. november 4-én, majd utána egy sötét korszakban. Azóta úgy tántorgunk és úgy forgunk a forgószelelben, mint aki él, még él. De ez csak most dől el. Ha most megadjuk magunkat, akkor eldőlnék. Bele abba, amibe már régen beleszántak bennünket. Wass Albert írta a Kanadai Magyarország 1966. május 14-i számában, az úgyszintén „Magyar szemmel” című rovatában az emigrációban élő magyarság küldetéséről és feladatáról: „Mint legendás idők koronaőrei, mink is egy szent örökség hordozói vagyunk. A magyar igazság szolgálatára kötelezett el bennünket a történelem. Eleget teszünk-e ennek a kötelezettségünknek vagy nem: ezen múlik életünk, szenvedéseink, száműzöttségünk valódi értelme. Ember szomorúbb sírkövet nem kaphat a történelemtől, mint amelyiken ez áll a hideg kőbe vésve: »Itt végződik a nyoma egy embernek, ki hiába élt és hiába szenvedett.«” Ma már ezek a tragikus lejtésű mondatok vonatkozhatnak az egész magyarságra. Ma már úgyszólván mindannyian emigránsok vagyunk a saját hazánkban, de néhányan még talán koronaörök is. Ezért címzetes koronaörökként, vagy inkább egyszerű őrzőként és strázsaként: Magyar Testvérem, úgy fordulok most hozzád, ahogyan földi halandóhoz, sem szeretett nőhöz, sem baráthoz, sem senkihez még soha, csak kivételesen elrívült pillanatokban Istenemhez: könyörögve. Könyörögök, mondj nemet. Az életről van szó.

Az elmúlt hét eseményekkel zsúfolt terítékén szerényen megbújt egy kisebb hír, amely Ariel Saron elsőpró választási győzelme után röppent fel. A lényege: a Moszad mindenütt likvidálhat. Vagyis bárhol, akár szövetséges országban, akár ellenséges területen megsemmisíthet olyan embereket, akiket ellene dolgozó terroristának, ellenséges ügynöknek minősít. Ez olyan korlátlan, emberfeletti hatalmat jelent, amilyen hatalma tulajdonképpen csak a Jóistennek van. Szombaton este aztán megjött az Úristen, vagy a sors válasza. Az űrben egy borzalmas baleset történt. A Mindenható likvidált hét embert, hét tiszteletre méltó embert, akik iránt természetesen mély részvétet érzünk. Együttérzünk gyászoló családjukkal is. Azt azonban kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy a szerencsétlenül jártak között volt egy izraeli pilóta is, aki részt vett annak idején az iraki atomerőmű lebombázásában, amelyhez a Moszadnak, Izraelnek semmi joga nem volt. Illetve pontosan annyi joga volt, mint a most elhatározott vizsgálat, ítélet, bizonyíték nélküli likvidálásokhoz. Ez a baleset a háborús készülődés, a felvonulás közben megsemmisítő ütés George W. Bushra és egész politikájára. Korántsem bizonyos, hogy ő ezt kibírja. Bűnrössz politikájával akaratlanul is a demokrata Liebermann elnökségét készíti elő, aki ő után következő csak jobb lehet. Liebermann ortodox zsidó. Bush 2001. szeptember 11-e óta bele van kényszerítve valamibe, amiről meglehet, ő tud a legkevesebbet.

Bush a megnyílt huszonegyedik század első nagy csalódása. Az egész világ értetlenül, rémülten és idegenkedve állt az amerikai választások után kialakult választási polgárháború előtt, és a jobboldali táborban sokan neki drukoltak, mert az előző korszak clintoni feslettsége, ígéretős liberalizmusa, baloldaliaskodása után a jobboldaliak a republikánusoktól megtisztulást vártak. De háborút kaptak. Lerombolt palesztinai városokat, falvakat, népirtást és terrorcselekményeket. Busht 2001. szeptember 11-én hathatósan figyelmeztették elnöki hatáskörének hatáira, és a saját emberi lehetőségeire. Ez pedig most a második figyelmeztetés. Bush az elsőre nem tudott helyes választ adni, feltétel nélkül beállt a háborús, népirtó izraeli lobbiszolgálatába, megindította és befejezettnek is nyilvánította az Afganisztán elleni háborút, és most Irak megtámadására készül. Ezzel a borzalmas baleseti tragédiával a hátában. Ebbe bele is lehet zavarodni.

A világmérvény most már nincs vele. Innentől nincs jó lépése. Akár megindítja a háborút és beveti az atomfegyvert, akár visszarendeli az anyahajókat, akár nem, a politikája égett el az űrben, éppen egy Palesztina nevű texasi kisváros fölött. A tragikus baleset okát most sem fogjuk megtudni, amint nem tudtuk meg a New York-iét sem. Csak a világ legnagyobb hatalmának, haderejének vezetőjét látjuk, amint vergődik, fenyegetőzik, és lesír róla, hogy nincs magánál és parancsolnak neki. Az azonban most is kétségtelen, mint ahogy akkor is az volt, hogy az ellenerők házon belül vannak. Akkor a repülők Bostonból szálltak fel, most pedig valaki vagy valakik a helyszínen, a fellövötéren, a gép előkészítésekor mulasztottak. Esetleg valakik tudták, hogy ezzel a géppel nem lehet visszajönni? Ehhez a bukóféltben lévő Bush–Saron-politikához csatlakozott az európai hatalmakkal szembehelyezkedve Medgyessy Péter azzal, hogy aláírta a Tony Blair által megfogalmazott háborúpárti nyilatkozatot. Mondják, nem mint magyar miniszterelnök, hanem mint aláíró ember. Ez tehát aláírói munkásságának része. Talán titkosszolgálati állományú tiszt korából visszamaradt szokás a kéténység bizonyítéka. Most van egy

Medgyessynk, aki a KGB kötelékében az IMF-nek, közvetve a CIA-nak dolgozott, s ezt jóváteendő, gyorsan aláírt egy Magyarország számára előnytelen megállapodást az orosz államadósság törlesztéséről, majd Európához való csatlakozásának hevületében, keménynek mondott koppenhágai tárgyalásai után most hirtelen hátba döfte a háborútól ódzkodó európai hatalmakat, szocialista támogatóit, és besorolt többek között a mögé a Berlusconi mögé, akinek, amikor az Orbán Viktort támogatta, pártja és pártja sajtója oly nagy hévvel hányta szemére fasiszta szövetségeseit. Ez a Medgyessy, akinek az ősei a Házsongárdi temetőben nyugszanak, most ott feszít Nastase mellett Szatmárnémetiben, az RMDSZ kongresszusán, alig két hónappal azután, hogy december elsején, amikor a románok Erdélynek Romániához való csatoltatását ünneplik, együtt koccintott a diadalmas románnal a huszadik század legnagyobb magyar veszteségére. Nincs hónap, hogy ez a zavaros fejű ember legalább kétszer szemem ne köpné vagy a magyarságot, vagy Európát, és mindig annak a Ron Werbernek az utasítására, aki miniszterelnökké tette. Rémes párhuzam: Bush fölött egy Saron, Medgyessy fölött egy Ron Werber. Ez a kormány valóban alkalmatlan, hazug kormány, amely minden eddiginél rosszabb és árulóbb természetű. Ez most már kapkod, és ennek most már mindenütt viszket. A cigány önkormányzat választásáról beismeri, hogy csalás volt és meg kell ismételní, a lényegesen nagyobb csalásról, a tavasziról pedig nem. Betiltja a maroknyi Vér és Becsület Egyesület rendezvényét, de eltereli Tamás Gáspár Miklós lényegében véve chartás béketüntetését is, mert belegabalyodott a hazugságaiba. Nem ad iskolatejet a gyerekeknek, mert takarékos, de ad felemelt fizetést önmagának, aztán a megspórolt pénzt, meg a korábbi bankkárpenzeit egy kubai telelő-nyaralás ürügyén elhelyezi a közeli Kajmán-szigetek adóparadicsomában, s közben kormányával megküzd a Nemzeti Bank vezetésével az infláció elszabadításáért, ami végzetes minden kislembert számára. Ezt az alkalmatlanságot és bizonyított nemzetellenességet most már azoknak a százezreknek is látniuk kell, akik becsapva erre a hamis társulatra szavaztak. Ez a felismerés egyúttal a kétpártrendszer végét, magyar viszonyok közötti alkalmatlanságát is kell hogy jelentse. Mert ez a zavarosság természetesen azt is jelenti, hogy az előző kormány ennél ugyan jobb volt, de azt is, hogy nem volt jó, mert a fennállása alatt, a hibáiból is táplálkozva jöhetett létre, csalással és nagy nemzetközi, izraeli-amerikai támogatással ez a Medgyessy-kormány. A kétpártrendszer Orbánéknak is tetszett, egészen április nyolcadikáig, s talán tetszenék most is, ha ők kerülnek felülre, az MSZP pedig alulra. Pedig az így is rossz. Más kell. Ez a mély zavar kötelezővé teszi a világos fejű magyarok számára az április 12-ei nem-szavazást és annak becsületes ellenőrzését, s utána egy tisztességes új magyar rendszer felépítését. A fenntartható fejlődésű Magyarország felépítését, illetve ennek elkezdését. Végzetes hiba, ha engedve a kormánypropagandának, csak arra számítunk, hogy a nép beszavazza magát az unióba, és arra nem, hogy valamennyien erős nem-et mondunk. A magyarságot most nem érheti újból készületlenül az a rendszerváltás, amely a csatlakozás elutasításából következik. Horn Gyula és a többiek most azzal riogatják a társadalmat, hogy a kívül maradás visszavet bennünket, óriási nehézségeket, szegénységet okoz. Ez nem igaz. Ez csak akkor következik be, ha a nem-mel egyidejűleg nem zavarjuk el azokat mind, akik az igen-re akarták és akarják rábeszélni a jóhiszemű magyarokat, akiknek valóban nagy anyagi veszteséget okoz a kimaradás. Egy európai képviselőnek havi kétmillió forint a fizetése euróban. Ezt nekünk kell fizetnünk. Annak a szegényembernek, aki, bár útlevél nélkül utazhatna majd Brüsszelbe vagy akárhová, mondjuk a Riviérára, de arra sincs pénze, hogy Pestre felutazzék. Vállalhatna munkát Nyugaton akárhol, ha felvették, ha alkalmaznák. De ezt nem teszik. Fogyaszthatná a legjobb európai árukat, de nem telik neki rá, még annyira sem, mint most.

Kovács László, Medgyessy gyámja – Jágó, mint gyám... – azt hazudja mindennap, hogy jobb ott lenni a döntéshozó asztalnál, mint kívül várni, hogy mit döntenek rólunk, felőlünk. Ez sötét szándékú csúsztatás. Láttuk, mit ér az otlétük, ezt koppenhágai tárgyalásaik megmutatták. Tény: Magyarországnak semmi szava nem lesz az unióban. A kárára hozott határozatokat be kell tartania, akár megszavazta ezeket, akár nem. Gyarmatnak kellünk. Nem fejhetünk ki annyi tejet, amennyit tudnánk, sőt annyit sem, amennyire magunknak szükségünk van. Hozzuk be tőlük. Hát ne hozzuk be. És ne féljünk a bojkottól, a retorzióktól. Autót eladni ezután is idejönnek, villamos energia árát beszedni, amíg hagyjuk, itt maradnak, a bankjaikat itt hagyják, és keresik az üzletet, mert rá vannak szorulva. Ami kell nekünk, megvehetjük tőlük. Kölcsönös előnyökkel kereskedhetünk velük, anélkül, hogy alávetnénk magunkat. A mi csatlakozásunk csak a nemzetközi nagyvállalatoknak és az ugyanilyen bankoknak az érdeke. Szemernyi magyar érdek nincs benne. Akik az egészet megtervezték, úgy gondolták, hogy jobb biztonságosabb számukra egy szocialista–szabaddemokrata kormány a csatlakozás levezénylésére, mert ez az olcsóbb. Olcsójánosságukat ezek már a késő kádári időkben bebizonyították. Most a parlamenti nemzeti ellenzék is csatlakozáspárti, de Brüsszel szemében szükségképpen drágább, mert az EU tudja, hogy a szavazói arra készítetik: tartsa ki a piacon a magyar élet árát. Ezt az orbáni árfelhajtást Ron Werber és mondjuk Schröder rosszallotta. Ugyanígy Bush és az Ofer fivérek, akik a Váci úti nagy plazát bírják, és akik fel akarják építeni mögötte a Dunán a nagy jachtkikötőt és a luxusvárost. Ezért kellett ezt a választási eredményt kihozni.

Csakhogy a szociáldemokráciával is baj kezd lenni Európában. Schröder Hessenben és Alsó-Szászországban akkorát bukott, mint még soha. Kormányára nehezen fogja kihúzni a hátralévő időt.

Ha Németországba visszatér a CDU-CSU-kormányzás, akkor másutt is új erőre kaphatnak jobboldali pártok, és végül visszatérhetnek Tony Blair liberalizmusa helyébe a torryk Angliában. Ez merőben új európai helyzetet eredményezhet. Ez megerősítheti az új ír nem-et mondást, és megerősítheti a brit ellentartást a kontinentális központosító törekvésekkel szemben. Az angolok megtarthatták a font sterlinget, a németek még mindig márkában számolnak.

Lehet, hogy az unió szét fog esni. Akkor meg minek lépünk be? Teremtsünk magunknak magyar életet. Ezt még az utolsó pillanatban is megtehetjük.

A hatalmas tüntetések, amelyek Budapesten és egyidejűleg az egész világon feltörték, abból a képtelen ellentmondásból táplálkoznak, amelyet egy amerikai professzor, dr. Robert Hickson fogalmazott meg egy konferencián, 2002. július 30-án az ausztriai Feldkirchenben. A MIÉP résztvevője volt ennek az „Etika bátorsága” című értekezésnek, s az előadás fordítását most a Havi Magyar Fórum februári száma közli. „Az a véleményem, hogy a Nyugat veszítette el a hidegháborút, fokról fokra és egyre inkább azt utánoztuk, ami ellen korábban állítólag küzdöttünk, és ez nem egyéb, mint a dialektikus és történelmi materializmus forradalmi stratégiai kultúrája. És úgy hiszem, hogy mi, amerikaiak, mint nemzet, kétségbeesett helyzetben vagyunk, éppúgy, mint ahogy a szervezett zsidóság is egyre kétségbeesettebb helyzetben van, különösen Izraelben, és nemcsak demográfiai, és azt hiszem, néhány nagyon-nagyon tragikus dolog van kialakulóban.”

Most, az iraki háborúnak már nem is az előestéjén, hanem már benne, amikor Amerikának és Izraelnek szembesülnie kellett azzal, hogy az egész világ fel van háborodva értelmetlen és gonosz háborújuk miatt, azt kell látnunk, hogy ez a két állam jóformán tudomást sem vesz az emberiség háborúellenes fellázadásáról. A kijózanodás nem következett be, sőt a háborúpárti „héják” Izraelben és az USA-ban is előretörték és egyre erőszakosabbak. Tovább folytatódik a kormányok letérdeltetése és a palesztin nép kiirtása.

Magyarország kormánya a D-209-es titkosügynök vezetésével természetesen nem is lehet más, mint a dialektikus materialista félrevezetés és rombolás élharcosa. Medgyessy döntött: az európai csatlakozás, s az azt eldöntő népszavazás előestéjén az amerikai–izraeli világuralmi törekvések egyszerű csatlósává szegődik. Kapott is egy jó nagy pofont az egyik európai főhatalom vezetőjétől, Chiractól, akitől annak idején a becsületrendet faszolta. Medgyessy csatlósi buzgalmában aláírta a brit–amerikai kezdeményezésre született háború melletti kiállítás nyilatkozatát, jókora gondot okozva pártjának és kormányának. Ezek most visszafésülnek az aláírt hadüzenetet „békedekréttummá”. No, nem leninivé, csak amolyan liberálissá. Budapesten ezért rendeztek meg egy béketüntetést, amely általában próbált szólni a háború ellen, és nem szólt a háborút támogató kormány ellen, és még kevésbé szólt a háborút megrendelő Izrael ellen. A kormány és az SZDSZ emberei ma is ott menetelnek abban a menetben, amelyik az ő háborújuk ellen verődik össze, és két kézzel mutogatnak néhány szélsőségesre, akik a tüntetésrendezők szándékaival ellentétes célokat mernek felírni, kimondani. Krausz Tamás, a Baloldali Ifjúsági Társulás vezetője ott feszít a békeaktivisták között. Ennél képtelenebb, romlottabb helyzet el sem képzelhető. Budapesten a MIÉP rendezte, mégpedig a Kossuth téren, az Országház előtt az első nagyszabású béketüntetést. Ez már feledve van, ennek feledve kell lenni ahhoz, hogy a háború és a béke ügye egyaránt a liberálisok és a Krauszok kezében maradjon. Olyan világban élünk, amelyben már a legnagyobb baj az, ha valami arról, vagy az ellen szól, ami valójában történik, és ami valójában felháborító. Most a kormány és az egész politikai felvilág árulása a felháborító, és ha nem volna totális médiaterror, kiderülhetne az igazság. Most azonban a Krausz kontra Medgyessy, a Soros kontra Soros sűrű dágványában tapickolunk.

Valójában felháborító, hogy Amerika, katonai erejével visszaélve, milliókat akar megölni, meg akarja szerezni azt, ami nem az övé, az iraki olajat. Izrael minden lehetséges ellenségét az egész térségből ki akarja üldözni, sőt tönkre akarja tenni életük

történelmi kereteit, el akarja pusztítani Izrael minden ellenségét, beleértve a csecsszopókat is.

A világszerte tüntető milliók között természetesen nemcsak Budapesten voltak jelen a baloldal elkötelezettjei, a liberálisok és a zsidók, hanem mindenütt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ez a hatalmas hullám, amely végigcsapott az atlanti partokon, még így is nem jelent hatalmas fordulatot a világpolitikában, és főként abban, amit talán új felismerésnek nevezhetnénk. Vagy talán nem az a felismerés tört most utat magának, amit 2001. szeptember 11-én, a nagy toronydöntés borzalmában tettem fel és tettek fel más gondolkodó emberek is: Miért? Kinek az érdeke? Nem ez a felismerés hullámmozott végig a partokon és kezdte el mosni az olajlepett szirteket? Izrael volt a háttérben már akkor is. Különböző világnézetű, vallású, elkötelezettségű emberek döbbsentek rá, hogy mennyire ki vannak szolgáltatva egy vak erőszaknak és egy idejétmúlt hazugságnak. Két idézet következik az amerikai professzortól: „Meg vagyok győződve, egy csomó bizonyíték és különösen annak alapján, amit a közelmúltban láttam, hogy az izraelieknek és titkos ügynökeiknek (művészdiákjaiknak) legalábbis előzetes ismereteik voltak a szeptember 11-ei merényletekről, és azokból egészen biztosan hasznuk származott. (...) Meggyőződésem, hogy az izraeli operatív egységeknek előzetes ismereteik voltak és a káröröm sötét kielégülését érezték.” Ez a szöveg teljesen logikusan azt sejteti, hogy ok-okozati összefüggés van a WTC-tornyok és a Pentagon elleni merényletek, a nyomukban azonnali kirobbantott antiterrorista világharc, majd a tálibok elleni lényegében véve eredménytelen afganisztáni háború és végül a most már folyó, de mégis hivatalosan megindítás előtt álló Irak elleni háború között. Most a népek, akár kimondták ezt, akár nem, már látják, vagy legalább pedzik ezt az összefüggést, illetve azt, hogy mindennek a háttérében Izrael áll. A tüntetéseknek világszerte volt egy őszinte békevágyból és Amerika-ellenességből származó indítéka, és volt egy körmönfont, szinte észrevehetetlen manipulációs célja: amennyire lehet, eltakarni Izrael felelősségét. Amerikában különösen nehéz volna a teljes igazságot feltárni, mert ott iszonyatosan nagy a nyomás. Ismét dr. Robert Hickson: „És akkor itt van még az egyenirányúsított sajtó. Biztosíthatom önöket, létezik egy bizonyos félelem és öncenzúrázás, ami mindig előbukkan, ha az emberek Izraelről beszélnek, ha bármiféle általános érdeklődésre számot tartható, kimondottan izraeli, következésképpen zsidó ügy kerül szóba.” Az egyik budapesti híradórészletben láthattunk egy idősebb férfit és mellette a feleségét, aki, noha szerette volna kimondani, nem merte, csak körülírni, hogy miért és mi ellen tüntet. Izraelt nem merte megnevezni. Be is ismerte: fél. De már ott volt a tüntetésen. Most kiderült: Amerikában is félnek az emberek. Az államtól, a sajtótól, a „keresztény cionisták” nyomásától.

Ez a fejlemény óriási. Amerika és elnöke nincs irigylésre méltó helyzetben. Ha megindítja, pontosabban, ha kiterjeszti a már folyó háborút és elkezd leöldödni az irakiak százezreit, miközben Izrael kiszorítja a palesztinokat Palesztinából, veszít, mert a teljes világközvélemény ellene fordul, s a kultúrák, vagy inkább Huntington meghatározásával élve, a civilizációk összecsapásából nem kerülhet ki győztesen. Az európai vezetők egy része már látja ezt, és kétségbeesetten keresi a kiutat. A civilizációk összecsapása ugyanis azokat a népeket, kultúrákat is veszélyezteteti, amelyek nem elindítóinak ennek az összecsapásnak. Európa ártatlanul is a legveszélyeztetettebb volna, de hát nem is ártatlan. Az észak-afrikai volt gyarmatairól történő bevándorlással leginkább sújtott Franciaország, valamint a török és kurd, s ezenkívül minden más, főleg oroszországi-ukrajnai zsidó bevándorlástól érintett Németország rettent meg először ettől a háborútól, mert nem teheti meg, hogy ne lássa a következményeit. (A tel-avivi magyar követségen egyébként sorban állnak a magyar állampolgárságért

folyamodók.)

A NATO most meghasadt. Az Európai Unió a régi, Szigetország–Kontinens törésvonal mentén húzódik szét. Az ENSZ a jogosítványaiért küzd, s Amerikán most számtalan Izrael érdekében emelt vétója miatt áll bosszút a vétóval rendelkező Kína és esetleg más ország is. De a leglényegesebb az, hogy másfél évvel a toronydöntés után, a hatalmas túlerővel meghirdetett antiterrorista világharc elindítása után a népek másfelé néznek, mint a hatalmak. Pontosabban: átnéznak az antiterrorista ködön. Számtalan merénylet és milliárdnyi újságoldal, tévéműsor, erőszakkal való fenyegetés után erkölcsileg összeomlott az antiterrorista világháború eszméje. Maradt a pőre háborús szándék, a hódítás és a népirtás.

A társadalmak teljesen ugyan még nem, de részben már felismerték a félrevezetésükre irányuló tevékenységeket.

Az első világháborúba még dalra fakasztott bakákat lehetett a frontokra küldeni, a második világégésbe az itt is, ott is fájó sértettség vitte az európai katonát, Vietnamban már csak a kommunista katonák harcoltak hittelt, most pedig már mindegyik oldal csak zsoldosokat tud felvonultatni. Ezenkívül Amerika a személytelen elektronikus robotfegyverek sorozatait fogja kipróbálni. Az ember, mint olyan, többnyire csak a halálával válik résztvevőjévé a háborúnak. Meghal anélkül, hogy valaki szuronnal átdöfné. Védekezni nem tud az sem, aki az elektronikus fegyvert elindítja. Ő maga is áldozat.

Most érdemes kitartani az igazság és a saját kultúra értékei mellett, mert ugyan minden jelentés a túlerő győzelmét zengi, a világalom soha ennyire közel a véghez nem volt. Mert az erkölcsi önfelszámolása megkezdődött. Nincs messze az idő, amikor belefut az olajába.

Az egész rendszerváltás legnagyobb botránya kétségkívül a Ron Werber-ügy. Tudományos nyelven ezt szignifikánsnak, azaz feltétlenül jellemzőnek kellene mondanunk. Mielőtt a botrány teljesen kibontakozott volna, már elsöpörte a nem párttag, és nem a Szekeres–Kiss Péter–Draskovics véd- és dacsözetségbe, a Ron Werber számára megbízhatónak ítélt körbe tartozó kancelláriaminisztert. Most a BIT, azaz a Baloldali Ifjúsági Társulás főkadere a hivatalosan második, gyakorlatilag az első ember a kormányban. Ron Werbernek nyilván így felel meg. Más, fontos helyekre is olyanok kerültek, léptek előre, akik e kör számára elsőrendűen megbízhatók. Senki nem képzelheti, hogy Kiss Elemért a korrupciós ügylet, a saját irodájának juttatott munka söpörte el. Ron Werber adta ki az útját. A botrány lényege tehát nem az, hogy a kormány szervezetében működik egy kampánytanácsadó, aki tízezer dollárért kampánytanácsokat ad, hanem az, hogy a legbelső körben van egy idegen, jelesül izraeli ember, aki nyilván komoly izraeli felhatalmazásokkal rendelkezik, akinek a kötődéséről a magyar közvélemény nem tud semmit, legfeljebb Draskovics/Medgyessy tudja, hogy milyen rangja van a Moszadban. Itt viszont most szt-tiszt. Fedőfoglalkozása kampánytanácsadó. Ez a dolog lényege, a többi csak körítés. Nem tudjuk, mióta van itt, ha éppen nincs jelen, hogyan irányít. Kik az emberei, és ha elért valamit, azt hová, kinek jelenti. Mi a célja? Ez van a leginkább elrejtve. Most ezért akarják azt elhitetni, hogy a dolog megoldódott, mert néhány képviselő egy félóra alatt átlapozhatott valamit. Neveléses. A Kiss Elemér-ügy kipattanása kísértetiesen hasonlít a Tocsik-ügy kipattanásához. Megjelenik valami egy kis lapban, s úgy lesz belőle. Ki juttatja el az anyagot a kis Fidelitas-laphoz? Draskovics? Ron Werber egyik magyarországi munkatársa? Ki gerjeszt botrányt? Ki mondatja ki felháborodva a tízezer dolláros árat, hogy aztán ez nyomban mellékessé törpüljön? De más dolgok is történnek. Az ügyészség meg akarja szüntetni a Vér és Becsület Kulturális Egyesületet, minekelőtte lezajlott az Országház előtt az első zsidók kontra magyarok tüntetés, amelyet a látszat szerint a Vér és Becsület-tüntetés elleni jogos zsidó felháborodás hívott életre, lényegében azonban a zsidó követelés első izraeli zászlók alatti, nem vallási köntösben való megjelenése volt. Amelyet majd más is követ. Az áldozatok és hősök előtti tisztelgő kopasz fiúk fegyelmezettek maradtak, összecsapásra nem került sor, az első ütközet vér nélkül esett meg. A feszültség azonban nagy volt. S mindenütt, másutt is feszültségteli események, összecsapások történnek. Rendőri önkény lólába lóg ki, de a figyelmes szemlélő látja: minden gerjesztve történik. A legfontosabb maga a feszültség. A Fidesz kivonul a tévékuratórium-választáskor az ülésteremből, az MDF lepaktálva bentmarad, de Rangos Katalin lesz majd a hírigazgató – szintén Ron Werber-kör –, válllvetve fognak cenzúrázni, és nyilván nem a Ron Werber-kör megszólalásait, hanem azt, ami magyar és keresztény. Természetesen a hattagú, most már tisztán baloldali kurátorok jóváhagyásával. Mi folyik itt, kérem? Ezek a lényeges folyamatok, meg a benzináremelés, meg az, hogy a Mol nem gondoskodik a gáztartalékokról, kikényszerítve ezzel egy gázáremelést, amely még nagyobb hasznot jelent a Bank of New Yorknak, amelynek érdekkörébe drága jó Szemjon Mogiljevics és a legutóbbi hírek szerint Knopp András, Aczél elvtárs volt jobbkéze tartozik. Természetesen mint nagyökés. S közben Izraelben kibuldózereznek és kiöldösnek egy népet évezredes lakóhelyéről,

háború készülődik, amelyet a világ népei nem akarnak, csak annak az országnak a polgárai, vagy azoknak a többsége, ahonnan Ron Werber jött. Ron Werbert itt, vagy itt is fizetik, de nem a magyar kormánynak szolgál. Azaz, bocsánat, lehet, hogy a kormánynak igen, hiszen ez a D-209-es kormánya, de a Magyar Köztársaságnak bizonyosan nem, és a magyar népnek pedig a legkevésbé sem. Ez a lényeg, és ez tűrhetetlen. Ez nincs elintézve azzal, hogy a derék Répássynak adtak egy fél órát a betekintésre. Ron Werber csak azt a célt szolgálja, csak azt szolgálhatja, amelybe beleszületett. Mert háború van, és Izrael számára most minden, köztük a magyar hátszország is létkérdés.

Ron Werber formailag tanácsadó, gyakorlatilag egy Weesenmaier. (Magyarország helytartója a német megszállás után, 1944-ben.) Nem a kampányt irányítja, mert az megy magától, hanem az izraeli érdek szerinti társadalom-átalakítást. A magyar társadalomnak meg kell szoknia, hogy most már nyíltan is jelen van a kormányában egy érdekérvényesítés, amely eddig csak erkölcsi követelményként, a másság tiszteleteként, az antiszemitizmus általános elítéléseként, a holokauszt egyediségének elfogadásaként, csak kulturálisan volt jelen. Most egy Moszad-ember átvilágítja a kormány egyik legfontosabb testületét, személyi változásokat javasol, amelyek megvalósulnak, és hatalmas apparátusával, a kormánnyal és az egész sajtóval folyamatosan gerjeszti a feszültséget, és közben folyamatosan nyomul. A kormánynak most már minden döntésében tekintettel kell lennie Ron Werberék szempontjaira, mert megváltoztak az erőviszonyok. Ez van harminc évre titkosítva abban a tanulmányban, amely lehet, hogy nem is létezik, amely csak a következményeiben létezik. Ez a kormány, ámbár tagadja, most harminc évre titkosította azt, amit harminc évvel ezelőtt is tudott, amit már akkor közöltek vele és közöltek minden közvetlen elődjével. Ennek a titkosított tanulmánynak a nyelvén mondta ki „Néhány gondolat” című tanulmányomról Debreczeni József, hogy „komplett náci alapvetés”. Az uralom, amelynek létrejötté ellen akkor szót emeltem, most a legvadabb, legkegyetlenebb valósággá lett. Itt most az van harminc évre titkosítva, amit mindenki tud, de senki nem mer kimondani.

A csatlakozás önkéntes elfogadására pedig azért van szüksége ennek az egyre nyíltabbá tett izraeli–magyar hatalomnak, hogy a magyar beletörődésre rátehesse az európai normák pecsétjét. A magyar főhatalom, a törvényhozó Országgyűlés és a kormány fölé odahelyeződik a brüsszeli bizottság, vagy az európai egyesült államok kormánya, s ezekben az idegen magasságokban már egyáltalán nem látszik, hogy itt, a magyar alföldön ki a birtokos, s milyen nemzetiségű. Itt az lesz a birtokos, az élet-halál fölött rendelkező, aki előbb érkezik ide. Ron Werber már itt van. Brüsszelből majd elnézik, hogy a magyar földön osztozniok kell a németeknek, a hollandoknak a másfelől érkezettekkel. A tőke szabadon áramlik. Ezt látják Brüsszelben, és meg vannak elégedve. A magyarnak nincs tőkéje, ezt is látják, de ez hidegen hagyja őket. Ron Werber tanulmányának, ha van, azt a címet kellene adni: A zsidó opció. Ezek természetesen távlati tervek, de a népnek most kell megszoknia jövő urait. Most még csak abból érzékeli jelenlétüket, hogy nagy a feszültség és üldözik az antiszemitizmust, meg a vérbeliség és a becsület minden formáját. Ugyanakkor vér és becsület alapon tisztelni kell a Nobel-díjast, mert a kiléte üzenet: a jelenlegi és a jövőbeni hatalmi állapot kulturális, nemzetközi rögzítése. Egy kis előbrüsszseliség. Kell a feszültség azért is, hogy a nép vakon, illetve elvakítva érkezzék meg az urnához, félelemtől átítatva, mert a magyar népszavazás eredményének egyre nagyobb a jelentősége. Csak utána következik ugyanis a lengyel, amelyeknek a kimenetele most már erősen kétes. Lengyelhonban lassanként fölénybe kerülnek a nemet mondók. Ott sok az egyszerű ember, a paraszt. Meg a katolikus. Hiába sikerült a baloldali

kormánynak különpénzeket kicsikarni a lengyelek számára, a nép ragaszkodik a földjéhez, amellyel ugyanaz a terv, mint a magyar földdel. Lengyelországot a németek akarják bevenni, mert számukra ez azoknak a területeknek a visszaszerzését is jelenti, ahonnan elüldözték őket.

Csehországban most az a magát eurorealistának mondó Václav Klaus lett a köztársaság elnöke, aki mint ilyen, nem nagy híve a csatlakozásnak. A cseh népszavazás is bizonytalan. Most kiderült, hogy az észteké is. Ausztriában olyan kormány alakult, amelyet már csak egy hajszál választ el az euroszkepticizmustól. A szomszédék vonakodnak. A maguk által megteremtett jólét miatt tőlük sokat követelhetnek, de miért és mire adjanak? Lökjenek oda súlyos pénzeket egy D-209-esnek, elherdálásra, Ron Werber tanulmányokra? Nekik így volna jó, ahogy most van, nyilván látják, hogy őket innen kiszorítják. Ron Werber megszünteti a zsebszerződéseiket. Közben Orbán Viktor hosszú terveket sző, tíz-, tizenöt éveseket, és a pártja feltöltődéséről gondolkodik nyilvánosan. Ezek szép és értelmes célok volnának békeidőben, most azonban az a baj velük, hogy tíz év múlva egyszerűen értelmetlenné és üresekké válnak, ha április 12-én a magyarság önként igába hajtja a fejét. Mert azalatt megvalósulnak Ron Werber tervei, és az országban minden kormány és minden polgári kör olyan helyzetet talál, amelyben a kormányzás csak látszat. Kellék Weesenmaier kezében. A magyar kormányból tíz, tizenöt év múlva egyszerű fordítóiroda, vagy legfeljebb egy közvetítő szolgáltatás lesz, amelyik lefordítja a Brüsszelből jött leiratokat, és ha Ron Werber is megengedi, foganatosítja őket. Ezt talán tudatni kellene a polgári körökkel. A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy Orbán Viktor vasárnap reggel nyilatkozott a Vasárnapi Újságban, s ebben hajszál híján átlépte az igen – nem választóvonalat. Igent ajánlott, de annyira halványan, hogy az már majdnem az ellenkezőjét üzenté. Sajnos, ez most kevés. A vonalat át kell lépni, mert ez most lét és nemlét kérdése. Sem Orbánnak, sem a Fidesznek nem volna szabad hagynia, hogy Ron Werber őket is áram alá tegye, és ők is úgy rángatózzanak, ahogy a nagy kampánytanácsadó akarja. Lenni vagy nem lenni – ez itt a kérdés.

Kovács László azt mondja, hogy az unióhoz való csatlakozásnak csak előnyei vannak, nincsenek hátrányai. Ebből az emberből a kétségbeesés beszél. Az EU-t kiáltók most már nem érvelnek, hanem kinyilatkoztatnak. Valami történt a korábbi, az egy-két hónappal ezelőtti magatartásukhoz képest. Felgyorsultak, hangjuk harsányabb lett, de mindannyiuk ellentmondást nem tűréseiben félelem látszik. Minden csatornából ez ömlik ki. Az ellenvéleményt pedig nem közlik sehol. Még azt sem, amelyik árnyalt, mert számon tart előnyöket is, és csak azt mondja, hogy több a hátrány, mint az előny. Már ezt sem lehet kimondani. Elhallgatják. Mindent elhallgatnak és elhallgattatnak, ami akár csak egy kicsit is veszélyes lehet ügyekre nézve. Mert már ügyük van, miként a szocializmus építése volt az ügyük, vagy az ellenforradalom letörése. Az elhallgatás fala pedig most már vastagabb mint a kínai nagy fal. Engem és pártomat soha még ilyen gonosz, hetedizigleni elszigetelés nem vett körül, pedig volt benne részem mindig. Most már olyan félelmetes kommunista terror van, mint ötven évvel ezelőtt, amikor Sztalin meghalt és törvénybe iktatták a kultuszát, az iránta tanúsítandó tisztelet kötelezőségét. Az Európai Unióhoz való önkéntes csatlakozást a legdurvább erőszakkal akarják kipréselni a magyarságból. Most olyan álkapitalista rendszer van, amelyben minden a felső tízezeré, a krémé, de ez a rendszer voltaképpen nem kapitalista, hanem valami más. Ez a globális tőke rendszere, amelyben a kicsi felfalja a nagyot. Ennek a rendszernek a lényege az elnyomás, ugyanúgy, mint a szovjet rendszeré volt. Az európai csatlakozás kierőszakolásával párhuzamosan egy kegyetlen, kíméletlen, önző, hazug rendszert akarnak stabilizálni. A leggazdagabbak, a leginkább nemzetidegenek, a hamis, erőszakos, egyoldalú privatizációban meggazdagodott és idegen zsoldba szegődött krém, kaszt, a nómenklatúraburzsóázia elnyomó rendszerét akarják európai demokráciaként a magyarságra ráerőszakolni. Erről szól ez az erőszakos kampány. Néztem vasárnap a Hetet, az MTV politikai hírmagazinját. Valamelyik nyírségi községből közvetítettek előre felvett fórumot. Az a Baló György volt a műsorvezető, aki életében talán most először járt a Nyírségben, s aki korábban a New York elleni támadás közvetítésével szerzett magának múlhatatlan érdemeket a háborús oldalon, még korábban pedig a taxisblokád idején mutatta meg, mennyire ellensége mindennek, ami nem SZDSZ-es, hanem nemzeti. Most gyakorlatilag ő vezeti a magyar televíziót, és keményen cenzúráz. Szerény személyemet is kicenzúrázta az egyik műsorból. Meg másokat is, természetesen. Mondatokat, gondolatokat húzott ki a szövegből, amelyeket aztán ellentmondást nem tűrően kivágott a felvételből. Fejvesztés terhe mellett. A Nyírségben szerényebb volt, kicsit megfogta a sok különös ember, a szaguk, a kritikus tekintetük.

Nyír-nemtudomhol – csak azért így, mert nem egy falufórum volt ez, hanem az egész térségé, sok helyről, többek között még Debrecenből is verbuválták ide a résztvevőket. Válogatott, meghívott, ellenőrzött és rábeszélt emberekből szervezték össze a műsort, ez látható volt az öltözékeken, a viselkedésen, a kérdéseken, de még így is tapintható, érzékelhető volt az idegenkedés, sőt a viszolygás, ami a közönséget eltöltötte a színpadon fent ülők, az EU-szakértők iránt. Lent nem a nyíri-szatmári nép teljes keresztmetszete ült, ezt legfeljebb Baló hitte, fent pedig nem a fő farizeusok, hanem, csak az odarendelt másodosztályúak. Szerencse, hogy nem volt nagy páratartalma a levegőnek, mert a fagyos tekintetek miatt bezúzmarásodhattak volna a teleobjektívok. Sajnáltam a felhajtott embereket. Kicsit talán még a fent ülőket is, bár őket a sok

folyamatos hazugság miatt inkább megvetnem kellett volna. A kiszolgáltatottság azonban belőlük is kiütközött. Hazudozni természetesen nem kötelező, s az sem fogadható el, ha valaki az állásban maradásáért, a hivatala megtartásáért mondja azt, ami jobb meggyőződése ellenére van. Amiről a lelke mélyén maga is tudja, hogy nem igaz. A szemünk előtt alakul ki egy új embertípus: az uniós farizeus. A vágás, a rendezés nyilván sokat szelídített az előadáson. A bemutatott anyag azonban híven tükrözte a magyar társadalom állapotát. Fent ülnek a színpadon azok a kiszolgáltatottak, akik pénzért, állásért, hivatalból hazudnak, lent pedig hallgat, vagy kérdez, s ha kérdez, cenzúrázva kérdez a közönség, amelyik a teremben a népet jelképezi, de nem az, csak olyan. Fent ül, beszél, állít, félrebeszél, ködösít, letagad és hazudik a zsoldos, a hivatalnok, a szakértőnek álcázott hasbeszélő, és lent hallgat a másik kiszolgáltatott, akire a hallgatás, az illedelmes viselkedés és a cenzúrázott kérdés van ráosztva. Egyik sem önmaga. Egyik sem azt teszi, amire született. Kényszer alatt van mindegyik. Mert ott van fölöttük egy idegen hatalom, amelyiknek természetesen van magyar képviselője, kormánya, bankja, szakértője, de mégiscsak idegen hatalom. Ez nyomja rá a hazugság kényszerét a szakértőre, és ez kényszeríti hallgatásra vagy illedelmes kérdésre a közönséget, amelyik a nép nevében ül ott. Mert persze a valódi nyírségi, szatmári nép nem volt bent a teremben. Az legfeljebb nézte valahol az összevágott anyagot, és megitta rá a sörét meg a kannásborát. A terelés közben lévő magyarság hangja – bégetése – nem tört be a terembe, és a magyar táj vad fájdalma sem. Az inukszakadt sovány, vén farkasok halkuló üvöltése pedig még véletlenül sem. Az uniós farizeusok azonban nem győztek. Baló csak döntetlenre tudta kihozni a műsort. Az ország most hangtalanul sír. Nincs munka, nincs levegő, nincs megélhetés, nincs kedv és nincs akarat. „Majdcsak lesz valahogy.” Sok a temetés, kevés a szülés. Sok a szöveg, tett meg sehol. Ki törődik ezzel a néppel? A Balók, akik a műsorokat vezetik? A kurátorok, a pályázatatók, a szemfényvesztők és a hetente egyre kényszeredettebben röhöggető mihasznák? Képtelenség összefoglalni, mi folyik ebben az országban. Mert annyi az üres duma, a folyamatos lefetyelés, az egymás szavába belecuppogás. Mindent elönt az értelmetlenség. Reggeltől estig ragoznak, passzíroznak, hazudnak, tetszelegnek, affektálnak, vetkőznek és mutogatnak. Mindig a másokra. Egy agyagból készült, égetett szép edény neve lett a leggyakrabban használt megőrző szóvá, de a rémes az, hogy sokan már nem is tudják, mit beszélnek. A hányinger országa? Magyar testvéreim, ezt meg kell állítani. Ez így nem mehet tovább, mert üszkösödünk. Nem fagyott végtagjaink, hanem a lelkünk üszkösödik, mert nem merjük kimondani a döntő szót, nem merünk odacsapni, holott a mi hazánkról és rólunk, magyarokról van szó. Mihez és mire nincs nekünk itt jogunk életünk megvédése érdekében? Miért kell eltűnnünk idegen érdekek védelmében, ellenünk alkalmazott cenzúrákat, hazugságra és hallgatásra kényszerítéseket? Meddig kell nekünk még rossz és kisebbik rossz között választanunk? Amikor a talpra állást is választhatjuk. A legnagyobb, a bődületes hazugság most az, hogy az unióba azért kell belépünk, mert az a kisebbik rossz, mert nincs más választásunk, mert ha kimaradunk, „arról kódulunk”. Nem igaz! Ha kimaradunk, kimaradunk. Semmi bajunk nem lesz. Ellenben megnyílik a lehetősége annak, hogy rendezzük a számlánkat a műsorvezetőkkel. Új, becsületes magyar elkötelezettségű és magyar érdeket szolgáló műsorvezetőkre van szükségünk. A kormány pedig legyen magyar kormány. Ez nem az, ez csak műsorvezető kormány.

Március idusa, ahogy eddig is volt, a számvetés és a jövőbe nézés ünnepe lesz ezúttal is. Mi sem természetesebb, mint hogy ezen az új akaratnyilvánításon a magyar szabadság és az újabb, a készülő zsarnokság ellen kell hangunkat hallatnunk és jelenlétünkkel is tüntetnünk.

Ezeréves európaiságunk nevében kell ennek az uniós gyarmatosításnak ellentmondanunk. Európa nevében – Magyarországért! Itt most mi, a meggondoltan nemet kiáltók vagyunk az igazi európaiak. Mi védjük azokat az eredeti értékeket, amelyek szent Árpád-házi királyaink, Hunyadi Jánosunk és Mátyásunk, Rákóczi nagyfejedelemünk és Kossuthunk, Széchenyink és Márciusi Ifjaink állítottak a nemzet elé

megvédendő értékként.
 Nem a minden idegenség előtt görnyedező Kovácsok, nem a háborút ránk hozó Medgyessy, nem a sok EU-s hazudozásba beleraccsoló műsorvezető, nem a magyarság iránt semmi közösséget felmutatni sem hajlandó Petők, Harasztik, Körmös-Bauerek teszik tönkre ezt a népet, hanem a mi beletörődésünk. Hagyjuk őket garázdálkodni. Kiáltunk együtt: nem hagyunk benneteket tovább garázdálkodni. De legyen szavunk az igazság határozott kimondására képtelenekhez is. A mellébeszélők, a nyíltan igent, körülnézés után suttogva pedig nemet mondók sem igazi európaiak, mert európainak lenni bátorság és őszinteség is. Szembenézés. Most mi vagyunk vérbeli európaiak, akik a keresztény katedrálisokat, a református gyülekezeteket, a magyar nyelvet, az iskolát és a templomot féljük, és különös szeretettel és ragaszkodással a magyar földet. Ezt nem adjuk, nem, soha! Mi ezért vagyunk európaiak. Mi adtuk ennek a világnak, Európának a legtöbb száműzött miniszterelnököt, kivégzetteket is, Bujdosó Fejedelmet, Turini Remetét, és vért és vért a szabadságért, meg az értelmetlen háborúk frontjain. Cselédnek, szolgának, ágyútölteléknek hagyjuk besorozni magunkat? Trianon után önként adjuk az egész hazát, az egész nemzetet? Magyar testvéreim! Ezen az ünnepen erre csak egy válasz adható: nem! És ez most az egyetlen európai magatartás.

A Duna nagy ihlető. Megfogta huszadik századi költészetünk állócsillagait, valamint a politikai gondolkodás legmesszebbre látó elméit egyaránt. Kossuth Lajos Dunavölgyi Konföderációja és a Visegrádi Négyek mind Duna-gondolatot dédelgetnek. Ugyanakkor nagy kerítő is a „vén Iszter”. Aki tudatlanul, tanulatlanul áll meg a partján, aki hamis kérdéseket tesz fel neki, azt szembelocsogja és kineveti. Így járt a mai műveletlen politikai elitünk. Az európai csatlakozás propagandájának hevében ez a tahó elit keresztben érti a folyam történelmi összekötő szerepét, holott mint minden folyó, csakis hosszában, eredettől a tengerbe ömlésig értelmezhető összekötőként, kultúrák, népek, nemzetek átölelőjeként. Keresztben egyszerűen nincs értelme, jelentése egyetlen nagy folyamnak sem. Legfeljebb akkor, ha az egyik partján másik nép lakik és másik ország terül el, akkor lehet valamelyes jelentősége egy jelképes hídverésnek. Egy főváros két részét csak fizikailag választja ketté a lefelé hömpölygő folyam, valójában egymáshoz édesgeti és mosolyokat cseréltet velük. Minden híd egy azonos nemzet belső szükséglete. Testrészeinek összekötése. A folyam egymáshoz illeszti az azonos, de más árnyalatú részeket, hogy látni lehessen az egyik partról a másik szépségét és amannak értékeit, s a hidakat pedig a közlekedés meggyorsítása céljából kell verni rajta. A hidak mindig nemzeti közös teljesítmények. A D-209-es kormány és európázó szervei március 15-e tiszteletére katonai pontonhidat állítottak össze a Dunán, jelképekül szánva ezt az európai összeköttetésre, egybetartozásra. Ez természetesen badarság, mert a Duna, eredvén a Fekete-erdőben, amely tudvalóval uniós terület – jelenleg még – átfolyik Ausztrián, amely szintén tagország, elidőz Szlovákiában, amely még nem az, és korábban a Magyar Korona része volt, de leghosszabban mégiscsak hazánkban folyik, növekszik Európa legnagyobb folyamává, hogy érintse Szerbiát, s aztán Romániát, sőt még Bulgáriát is. Ez a sok nép földjén való örök áthúzás, ez a Fekete-erdőtől a Fekete-tengerig tartó örök suttogás, mesélés, amely elhozza Pestre a bécsi erdők dallamát, meg az Alpok gleccsereinek jegéből kiolvadt vizeket, a nagy tót hegyek patakjainak hűvösét, és később magába gyűjt mindent, amit előbb a Tisza fogadott be, gyönyörű erezzel írva tele a magyar alföldet. Teljes képtelenség, úgyszólván bornírtság egy kampány hevében úgy értelmezni ennek a folyamnak a nemzetek közötti összekötő szerepét, hogy egy katonai pontonhíddal ideiglenesen összekötjük a főváros két részét, és lapos avatóbeszéd után elnézzük, amint tolong a nép a pontonhídon. Persze hogy tolong, hiszen nem lépett még ilyen alkotmányra soha. Olyan közel van a vízhez, hogy az már borzongató. Az egész egy kicsit ring alatta, mintha hintáznék. A dolog egy mutatvány. Egy kis kaland az eseménytelen életű népnek. Ebből egyenesen következik, hogy a fő mutatványos, a „D”, de nem Duna jelű miniszterelnökünk még a korábbi ostobaságait is alulmúló szövegre ragadtatta magát, mondván, hogy a pontonhídnak az a jelentősége, hogy embereket köt össze, tekintve, hogy mindkét parton emberek élnek. Már-már lenyűgöző Medgyessyben ez az ábrándos, önmaga műveletlenségéről mit sem tudó, parttalan butaság. Mindazonáltal állapítsuk meg tárgyilagosan, hogy ezúttal nem csak ő a felelős ezért a sivatagi ostobaságért, mert a teljesen képtelen helyzet, a folyam keresztben értelmezett jelképisége hozta ezt ki belőle. Ezt viszont nyilván Jordán menti kampányfőnöke találta ki számára, Ron Werber, akinek most a harctereken van a helye, és el is várjuk tőle, hogy álljon be az Irakot felszabadító önkéntesek sorába. Aki egy kicsit ad magára, az a Dunát nem tereli bele ebbe a hazug, egyoldalú

európázásba, mert a Duna mást mond erről, azt, amit Ady Endre hallott ki a sustorgásból, a mindig lágy locsogásból. Hogyan is?
 „A Duna táj bús villámhárító,
 Fél-emberek, fél-nemzetecskék
 Számára készült szégyen kaloda.
 Ahol a szárnyakat lenyesték
 S ahol halottasak az esték.”

Most halottasabbak, mint valaha. De erről senki sem beszél, egyik oldal sem. Be kell menni, mondják egyöntetűen, s majd bent, a közös tárgyalások asztalainál kell jogainkat és érdekeinket érvényesítenünk. Valamennyien tudják, hogy a háromszázmillió tengerben a mi lenyesett szárnyú, halottas tízmilliónknak semmi esélye nem lesz érdekeinek, jogainak érvényesítésére. Semmi. Még a Visegrádiak egyetértését sem tudjuk megszerezni, mert mindenki a maga bajával lesz elfoglalva. Akármilyen kormány lesz is, csak a brüsszeli parancsok teljesítése marad meg neki. De nemcsak a D-209-es új-hídember szavai voltak nyesettek, szárnyuk szegettek, hanem voltaképpen az egész ünnep. A magyar zavarodottság ünnepi tükröződése, mondhatnók. A pesti nép nagy többsége, ha egyáltalán kilépett az utcára, kopottan, ünneptelenül és kokárda nélkül, tehát Március Idusa tudata nélkül tette ezt. Van az egykor kétmillió városban mondjuk háromszázezer ember, aki tudja, akinek a lelkében ott van Petőfi márciusa és a szabadságharc, többi a lenyomottság különböző sűrűségi állapotaiban semmit, vagy alig valamit tud róla. Gondjai közömbössé teszik. Ez csak egy nap, amikor nem kell dolgozni. A háromszázezerből százezret mindig a MIÉP mozgósít. A többi eloszlik. Az idén a Fidesz kitett magáért, és egész napos rendezvényt tartott a Várban. A pártvezérek azonban elhagyták az ünnepi színtereket. Orbán Viktor előbb Djindjicsot temette Belgrádban, majd egy lengyelországi konferencián vett részt, Kovács László Marosvásárhelyre ment kifütyültetni magát, a Múzeumkert rendezvényét, a hagyományos kormányrendezvényt Szili Katalinra bízták. Fütty neki is jutott. Különösen Orbán Viktor esetében feltűnő, hogy nem igyekezett megragadni az ünnep alkalmát érveinek nagy tömeg előtti kifejtésére. A megkezdődött háború közegében, a rendelkezésre álló rövid időben aligha lesz alkalma erre. Miért hallgat? Az egész csatlakozási propaganda kifordult sarkaiból. A kormány ugyan feszt szajkózza a csatlakozást és hazudja a súlyos következményeket a kimaradás esetére, a Fidesz és szervei óvatos igent mondanak, de több hátrányt sorolnak fel, mint amennyi alátámaszthatná igényüket. A MIÉP és néhány más kis testület nemet mond, de súlyos elhallgatás közepett, és ami a legfontosabb, a vita, a különbözőség már nem arról szól, hogy mi a helyes és mi a helytelen, hanem arról, hogy milyen a propaganda. Ki hogyan mondja azt, amit mond, és ki hogyan azt, amit hazudik. A vita arról szól, hogy hogyan van öltözve a bemondónő, amikor bejelenti, hogy kitört a háború. Az mindegy, a kérdés az, hogy miért volt rajta világos kosztüm és miért úgy fésülte a haját, miért nem amúgy. Ilyen volna a kívülről irányított társadalom? Ennyire ostoba? Mindez nem véletlen, mert ez pontosan ki van számítva, és jól ki van agyalva. Azért nem a lényegi kérdésekről folyik a vita, és azért nincs semmilyen tekintetben érdemi tájékoztatás, mert minden ilyesmi csak árthatna a csatlakozásnak. Akár az MSZP ajánló tárgyalásában, akár a Fidesz tartózkodó tárgyalásában kapna a nép érveket, tényeket, azok egyaránt a csatlakozás ellen hangolnák a népet. Pusztán amiatt, hogy tények. Mert nincs értelmes érv, tényállítás Magyarország ilyen feltételek közötti csatlakozására. Ezért hallgatni kellene, de hallgatni nem lehet, tehát cirkuszolni kell. A formákról kell beszélni, a tartalom gondos elkerülésével, egymásra mutogatással. A főkolompokok mindkét oldalon tudják, hogy ezt a népszavazást nem a tájékozottság, hanem

éppenséggel a tájékozatlanság dönti el, valamint és elsősorban a keletről nyugatra dőlő tehetetlenség. Ez a szegény nép megint – persze tévesen – Kelet és Nyugat között választ, és minél kevesebb valódi információt kap erről az egészről, annál inkább a kelet és nyugat közötti választás képe emelkedik fel homályos horizontján. És ilyenkor a nyugati alkonyatnak nincs vetélytársa. A folyamatos perlekedés, egymásra mutogatás arra szolgál, hogy elvegyék a nép kedvét a részvételtől. Nem kell hogy szavazzon, híresztelik, mondják, suttogják. Kérlelik is persze a szavazásra, de tudják, hogy erre rá se ránt. Mert nekik elég a huszonöt százalékos részvétel, annak a felét a saját embereikkel is elérik, és ha nem, hát rácsálnak egy kicsit.

Mintha megvolna a megegyezés a háttérben? Egyikőnk se mond semmit, meg se mozdulunk, és a nép a kelettől való iszonyodásában átdül nyugatra. Mint a NATO-népszavazáskor, amelyre – itt a nagy tanulság – nem sikerült ötven százaléknyi részvételt hozni.

A minden oldalról elszigetelt MIÉP tehát az egyetlen lehetséges magyar álláspontot képviseli: arra kér mindenkit, aki átlát a szitán, aki viszolyog ettől az egésztől, hogy ne legyen rest, és nagy tömegben menjen el szavazni, és mondjon annyi nemet, amennyit már képtelenség elcsalni.

Végeredményben tehát ötven év keleti, szovjet, kommunista nyomása, zsarnoksága és annak minden ittmaradt keserősége áll szemben velünk, akik nem a Nyugatra, hanem a keleti elnyomásunkat kihasználó gyarmatosításra mondunk nemet, mégpedig az igazi, az egykor volt nyugat nevében. Mert mi a nyugat lényege: szabadság, függetlenség, önállóság. Minden egyes ember személyének tisztelete és döntésének tudomásulvétele. Ez az egyénekenkénti vállalkozásra, tanulásra, belátásra és korábban keresztény erkölcsre alapuló rendszer teremtett magasabb életszínvonalat, kultúrát, ez az értelmesség tette világgossá a földet. De ez a mostani, gyarmatosító brüsszeli nyugat nem ilyen. Ez korábban azt ígérte, hogy előbb megoldja saját belső, szerkezeti változtatásait, reformjait, és csak aztán fog hozzá a bővítéshez. Nem így lett, nem tudván jól megoldani belső kérdéseit, s ráadásul még súlyos visszaesésbe süllyedve látott hozzá a bővítéshez, a rávalók előteremtése nélkül.

Ez a globális cégek, bankok akarata szerint megvalósuló erőszakos bővítés, egy értelmetlen háború közepett, amely még belső választó falakat is húz a tagok között, ugyanúgy bukásra van ítélve, mint Európa korábbi egységesítési kísérletei, mint minden erőszak ezen a földrészén. A minap ünnepelték, lapítva, sunyítva az egyik nagy Európára rátenyerelő, Joszif Visszarionovics Sztalin (csakazértis „a”-val!) halálának ötvenedik évfordulóját. Micsoda bújócska volt! Akkor is, meg ma is. A tét most az, hogy mi még ötven év múlva is itt lehessünk, és megemlékezhessünk Sztalin halálának századik, a szélhámos bővítés bukásának ötvenedik évfordulójáról. Hogy mi lakjunk, magyar emberek, a Duna mindkét partján.

Váratlanul hidegen fogadta a csatlakoztató magyar elit és a sajtója a szlovéniai népszavazás eredményét. Ez ugyanis túlságosan jó. Az eminens szerepére pályázó nómenklatúrás elit ezzel a szlovéniai elsőprő belépési hajlandósággal elvesztette főnyalnoki helyzetét. Ezt az eredményt bizonyosan nem tudja hozni Brüsszelnek. Ahogyan az egyre idétlenebb euromutatványokból is látszik, még a tisztos, szerény többség is kétséges.

A kampány a végére egyszerűen idétlenné vált. Már nem is érvelnek, hanem sómenkednek. „Nyithatók-e cukrászdát Bécsben?” – teszik fel a buta kérdést, azért, hogy maguk nyilváníthassák együgyűnek, majd bonyolultságukkal hencegve válaszolhassanak. Így ők maradnak az atyai okosok, akik ráhagyják a gyerekekre: persze, kisfiam, nyithatsz, ha van rá pénzed. Pedig csak egy kicsi emlékeztetfelrázásra volna szükség. Cukrászdát? Kellene feltenni a viszontkérdést. Mi az hogy: bankot is! Már a népi demokráciában nyitott bankot Bécsben az MNB, akkor, amikor az Európai Unió még az ellenségünk volt, és mi a KGST-ben cseréltünk mozdonyt vodkára. Abból a 150 milliárdból, amit ott elherdáltak, rengeteg cukrászdát nyithatnánk a Császárvárosban. Hazug és álnok tehát minden, még a kérdések is. Kialakult már egy réteg, amely bonyolultságból él, és ezért mindent roppant bonyolulttá tesz. Ezek akarnak a későbbi pályázatírókká felnőni. Ez újfajta szolgáltatás lesz. Megírják a gazda helyett, az iparos helyett a pályázatot, és amikor a papírcsónak elsüllyedt, széttárik a kezüket. Jön az új pályázó. Az ország elszegényedik, de a pályázatírók villákat vesznek a lakóparkokban. Észre sem vesszük, és a hatalom átkerült a pályázatírók demokratikus szövetsége kezébe. Minden banknak lesz pályázatíróirodája. Fizetünk, mint a köles.

A világ ma merő képtelenség, mert a háború mindenre ráfesti pokoli vonásait. Az amerikaiak fel vannak háborodva, hogy elfogott katonáikat be merik mutatni az irakiak a televízióban. Valóban akkora gazemberség ez egy hadüzenet nélküli, felhatalmazás nélkül megindított, csak az erő jogán folyó háborúban? A világ már régen nem szurkol az amerikaiaknak. Ezzel a háborúval sikerült ellenszenvenné tenniük magukat minden országban. Már nemcsak az anyagi, és az ebből következő katonai fölény teszi őket ellenszenvenné, hanem az a mód is, ahogy élnek ezzel. A dölyf, a kíméletlenség és persze az ostobaság. A világ nagy része kárörvendő lett irányukban. „Megakadt a támadás”, „hoppá”, olvassák ki a kozmetikázott jelentésekből az emberek, és jelentőségteljesen felbökdösnek az égre.

A kárörvendéssel azonban az a baj, hogy terméketlen. Nem az a szerencsétlen, jóltáplált, a háborút félig-meddig sportnak tekintő amerikai katona a hibás, akit elfogtak, akit ostobaságra neveltek, s akibe a gazdag állam felsőbbrendűségét, a dollár bálványyszerű tiszteletét oltották, hanem azok, akik odaküldték őt fogságba esni, és esetleg, ne adja Isten, meghalni. S kik küldték oda őket? Formailag Bush elnök és társai, Rumsfeld és mások, gyakorlatilag a Wall Street és a Morgan bankház, a Rothschildok és a Rockefellerek, a Coca-Cola és a General Motors, Lockheed és a Boeing, valamint elsősorban az olajtársaságok. Amerikában kétségkívül szabadság van és demokrácia, abban az értelemben, hogy mindent megtehetsz és megmondhatsz, megírhatsz, sőt közre is adhatsz akármit, ha van rá pénzed. Némi nehézségekbe csak akkor ütközöl, ha vannak egyéni és értékes gondolataid. Ez azonban ritka. Tüntethetsz, szidhatod az elnököt, mindent kimondhatsz, ami eszedbe jut, a kérdés csak az, hogy mi jut eszedbe. Az amerikai felsőbbtség, a pénzhatalom, az állam nem tilt semmit, ellenben szervezeten

örkődik azon, hogy ne legyenek tiltani való gondolataid. Ebben a kérdésben az államnak, az államot uralma alatt tartó bankároknak, az elitnek és sajtót uraló tőkének korlátlan hatalma van: a nagy többségnek nem jut eszébe semmi azonkívül, hogy mi mennyi, és amit eszébe juttattak. Most a hallgatag többség még háborúpárti, és csak az izgága kisebbség tüntet. Más, kisebb országban ez soknak látszanék, itt azonban elmegey.

Ahhoz, hogy ezt a háborút megindíthassák, ki kellett termelni a hazafias fellángolást, a felháborodást és a harci készséget. Meg kellett sérteni Amerika népét, hogy ütni akarjon. Törleszteni és bosszút állni. Ezért 2001. szeptember 11-én leromboltatták a jelképnek számító ikertornyokat, és feláldoztak több mint kétezer életet. Igaz, először több mint húszezerről beszéltek és mindenki ekkora tömegű áldozatra emlékszik, de ez most már mellékes. Erre a gyilkos, Amerikát vérig sértő, megalázó merényletre válaszul megindították előbb az Afganisztán elleni háborút, ahol egy személy megtalálására irányították a figyelmet és a gyűlöletet, aztán most belevágtak az iraki háborúba, és itt is egy személyre hegyezték ki a dolgot. A célpontok lélektani módszerrel kidolgozott gyűlölettárgyak. Egy egész népre nem tud haragudni az ember. Még a tálibok sem voltak erre alkalmasak, noha tetteiket, kegyetlenségüket és rombolásaikat széles körben híresztelték. Zömét ezeknek a tálibok nyilván el is követték. Lehet, hogy európai szemmel nézve megátalkodottak és sötétek, mégsem voltak elégségesek az egész Afganisztán elleni támadás megindítására, kellett egy alak, egy gonosztevő, akit nemcsak általánosságban, hanem testre szabottan gyűlölhet a világ. Elsősorban a demokratikus dolláramerikai. Ennek nem volt szabad egyszerű, szegény tálibnak lennie, egy szervezett Ford-kispolgárhoz hasonlítania, hanem dollármilliárdosként és sötét múltúként kellett a gyűlölet fókuszába kerülnie. Oszama bin Laden pontosan olyan lett, akit azonnal utálni és gyűlölni kezdhettek mindenki, mert ő maga is, rárótt szerepe szerint hivatalból gyűlölt mindenkit. Fő bűne, amit valószínűleg csak ráfogtak, a két torony ledöntése és ártatlan emberek halála. Utasszállítóval gyilkoltatni? Az ilyen ember nem érdemel levegőt. Háborút érdemel. Szaddám Huszein hasonló figura. Ő a zsarnok, a gyűlölet legfőbb tárgya. Mindenkinek, aki szabad és demokrata, gyűlölnie kell őt, mert még Oszamánál is rosszabb. A saját népét is meggyilkolja a hatalomért. Valóban, lehet, hogy így is történt. De a képre a harci tűz és az amerikai háttország felháborodásának a fenntartásáért van szükség. Egyelőre mindkét Ördög él. Nem biztos azonban, hogy az amerikai titkosszolgálatok tehetetlenkedése következtében ver még a szívük, hanem a dramaturgia szabályai kívánják ezt így. Ha Oszama bin Laden elpusztul az iraki háború előtt, az első felvonásban, akkor a második felvonásban Szaddám kinyírása érdektelenségbe fullad. Az angol bukmékek csak igen kis oddsszal adják elkapását vagy kiterítését. Így azonban nagy a várakozás: vajon most sikerül-e. Szaddám Huszein jó színész, akit szintén rendezők mozgatnak. A halálhíre keltése után először a saját hangján, de egy alteregóval szólalt meg, s csak most utóbb jelent meg teljes nagyvezíri pompájában: élek. Így a feszültség most nagy, mindkét tábor elszántan küzd. Iszonyú mennyiségű bomba hullik, de a Szaddám-csapatok tartják magukat. Aki szenved, az mindkét földrészén a nép. Amerikában még nincs ennek kézzelfogható jele, csak néhány család siratja elveszett tagját, de a közeljövőben minden amerikai visszahull a főnökei bűne és a sok értelmetlenül kiontott vér átka. Az iraki nép pedig szenved, ritkul, éhezik és menekül. A kurdokat irtják a törökök, a szegények éhen halnak, a főnököket várja az a ketrec, amit a táliboknak csináltak Floridában. Vadállatokként fogják tartani őket, s ez látható lesz a televízióban. Ez majd nem minősül a Genfi Konvenció megsértésének. Ha az amerikaiak győznek, s persze hogy győznek.

De hogy ez mégse így legyen, és a főbűnösök bűnhődjenek, és a világ ébredjen fel, a valódi bűnösökre kell irányítani a figyelmet. Érezzék meg a felelősök, hogy elszámították magukat. Nem szabad amerikai és izraeli árut venni, amíg nem rendezték el tisztességgel a dolgokat, vagyis fel nem építették azt, amit leromboltak, s vissza nem adták jogos tulajdonosaiknak mindazt, amit elvettek tőlük. A palesztin népnek a hazáját, a földjét, az önálló létezéshez való jogát, és az iraki népnek azt a lehetőséget, hogy olajkincsei hasznából olyan életet építhessen fel magának, amelyet akar. Most pontosan kell beszélni. Ezért a háborúért és ezért a borzalmas világhelyzetért pontosan annyira felelős az amerikai vezetés, mint az izraeli. De ahhoz, hogy az izraeli rá tudja erőszakolni akaratát az amerikaira, azok a nagy bankok, bankárok, világvállalatok és azok az alapítványok – Soros – a felelősök, amelyeken keresztül Saron kezében tartja Busht. Nem fognak belerokkanni, ha mi nem vesszük meg portékájukat. De mi többek leszünk, és erősebbek. Az úgynevezett demokráciát pedig nem szabad erőltetni. Bizonyos keleti kultúrákban ez nem mond semmit. Ettől ezek a kultúrák még nem alacsonyabb rendűek, és idővel, önként át- vagy felfejlődhetnek európai formájú demokráciákká, esetleg akkor, amikor Európában már nem is emlékeznek a szabadság bajnokaira, akik mind egy-egy nemzet életének kitágulásáért szálltak síkra. Ha Európa összeolvasztja nemzeteit, akkor itt sem születik elég tiltani való gondolat, s olyan szabadság köszönt a népekre, mint Amerikában. Az akaratnélküliség, a konformizmus teljes szabadsága, a szabad kérdézés rendje. Most ezt akarják megszavaztatni. Önként vessük alá magunkat. Csak azt a picit adjuk oda, ami még magyarokká és egyénekké tesz bennünket. Aztán minden jó lesz. Félő, hogy ennek érdekében mindent bevetnek, még a választási csalás precíziós bombáit is. Ezt mi, akik egyedül mondunk határozott európai hangzású nem-et, teljes mértékben megakadályozni nem tudjuk, de megnehezíthetjük. Két dolgot kell tehát összekapcsolva sürgősen megtennünk. Vállalnunk kell az amerikai és izraeli áruk bojkottját és a szavazóhelyiségekből kilépők tisztességes, szabályos, törvényes, erőszakmentes megkérdezésével eredmény-ellenőrzést kell tartanunk. Ez nem tökéletes ellenőrzés, de fegyelmező erő. És miként az árukról való lemondás, a picinyke tudatos válogatás a különféle áruajánlatok között, ez a tevékenység is önnevelés. Bátran vállalom, hogy kérdezek. Megkérdezlek téged, embertársam, hogyan döntöttél. Harag és elfogultság nélkül. Ha Te, másik magyar, megmondod nekem, én pedig összeszámolom, észre sem vesszük és visszaszereztük az országot. Kiktől? A háborúba sodróktól, a pályázatírásra szervezkedőktől, az ingyenélőktől és azoknak a zsoldosaitól, akiknek az áruit most nem vásároljuk. Ne várjunk gyors sikert, mert az mindig kiábrándulást hoz. Szívósak legyünk és nyugodtak. Az időtlenné tett idő, és a mérhetetlen borzalom nekünk dolgozik.

1944. október 15-ét éppen most felidézni nem látszik magától értetődő dolognak. Mi történt akkor? A németek által megszállt és a szovjetek által részben már elfoglalt országban felhangzik a magyar rádióban Horthy kormányzó proklamációja: Magyarország kilép a háborúból, fegyverszünetet kér. A hadparancsot a német szellemű hadvezetés egyik része nem fogadja el, a németek hatalomra segítik Szálasit, Horthy még élő fiát, Miklóst egy szőnyegbe csavarva ejti foglyul, s túszul a Gestapo, s az egész családot kivonják a forgalomból. A történelmi Magyarországnak, amelyet Horthy a csonka hazában valahogy folytatott, vége. Ma már elmondhatjuk, hogy a független Magyarországnak is, máig hatóan. Később a béketárgyalásokon a győztes hatalmak szigorúbb feltételekkel megismétlik Párizsban a trianoni békeszerződést. A rövid nyilasuralom után hosszú bolsevikuralom borul az országra. Azt, ami akkor elveszett, a rendszerváltáskor sem sikerült visszaszerezni. A Horthy-rendszer bukását természetesen nemcsak a végpillanatban rossz előkészítéssel végrehajtott kiugrási kísérlet okozta, hanem az a huszonöt éven át folytatott kétértelmű politika is, amely a jogos nemzeti törekvések, a visszaszerzés követelése mellett nem emelte be a nemzetbe a parasztságot, nem juttatott földet idejében, s hagyta, hogy a munkásság köreiből, szociáldemokrata színekben a kommunisták és később a nyilasok legyenek a hangadók. A nemzeti megosztottság csak pillanatokra, egy-egy elvesztett városba való bevonulás idején szűnt meg. Hiányzott viszont a hétköznapi és a munka nemzeti egysége. Ezt Szabó Dezső és más megközelítésben Németh László állhatatosan, mellőzéseket is vállalva felvetette. Az 1944. október 15-ei vezérkari esküszegésből következett a többi esküszegés. A vezérkar németbarát tisztjei megszegték Horthy kormányzónak tett esküjüket, és nem tették le a fegyvert, s ezt a módszert folytatta Kádár János 12 évvel később, amikor elárulta a forradalmat. Ekkor már esküszegés sem történt, hiszen a szovjetkorszak az eskü fogalmát már nem is ismerte. A helyzet most annyiban hasonló, hogy ismét szükség volna egy kiugrásra, mert az a háború, amely mellé a kormány odaállott, és az az ügy is, amely mellé a teljes hivatalosság felsorakozott, azaz az európai csatlakozás együttesen és egymásból következően érett meg arra, hogy a magyarság kiugorjék belőle. Amerikában nemcsak tüntetések vannak a háború ellen, hanem az amerikai sajtó, a liberális sajtó is hangot ad immár nemcsak kételyeknek és kritikáknak, hanem felveti az egész háború értelmetlenségét. Ez előrevetíti azt a lehetőséget, hogy Amerika ezt a háborút nem az iraki sivatagban, s nem Bagdadban veszíti el, hanem otthon, Amerikában. A vietnami háborúval is ez történt. Ez a vereség azonban sokkal súlyosabb is lehet. Akkor, 1968-tól kezdődően, egy roppantul zsúfolt évtizedben Amerikát és Európát visszatartotta az anarchiába dőléstől, hogy még létezett, sőt fenyegetően létezett a Szovjetunió. Egy komoly veszély abroncsolta össze a társadalmakat Nyugaton, ma pedig ezt a veszélyt nem látja senki. Pedig van. Nem szovjet veszélynek hívják, hanem amerikai bornírtságnak. Amerika fölött átvette a hatalmat az izraeli lobbis, a saroni kérlelhetetlenség, belesodorta a háborúba, és ha most mindez lelepleződik, akkor az USA ereje teljében bukik meg. Csakhogy ebben a katonai erő teljében való megbukásban az az európai gyarmatosító csatlakozási politikai is lelepleződik, sőt ki is pukkan, amely mögött ugyanaz a globalizációs érdek húzódik meg, ami a háborút is kirobbantotta. S csak idő kérdése, hogy ez mikor következik be.

Az európai csatlakoztatás, a mi csatlakoztatásunk most körülbelül annyira időszerű, mintha Horthy Miklós 1944. október 15-én nem kiugrani, hanem csatlakozni akart volna a tengelyhatalmakhoz, amelyből addigra már Olaszország kiesett. Mint most Franciaország és Németország ebből a közel-keleti tengelyből. Április 12-éig a háborúnak még nem lesz vége, az amerikai bomlás és vele párhuzamosan az európai szétesés még nem ölt akkora méreteket, hogy összmagyar népi, polgári felismerés legyen belőle, de ez csak súlyosbítja a helyzetet, és még nagyobbá teszi azoknak a felelősségét, akik Horthyhoz hasonló helyzetben vannak, akik a kiugrást végrehajtják. Magam nem vagyok minden adat, tény birtokában, mégis látom, hogy a globalizmus és a gyarmatosítás számára ez a vég kezdete. Tehát ki kell ugrani belőle. A kései felismerés legtöbbször végzetes. Most még nincs nagyon késő. Most kellene kiugrani, mert még nincs október 15-e. A kiugrást most egy embernek kellene végrehajtania, Orbán Vikornak. A kormánytól és az államfőtől ezt nem várhatjuk. A kormány most csupa Beregffy vezérezredes, azaz olyan ember, aki németek helyett a globalizációs erők, Amerika és Brüsszel szolgálatába szegődött. A kormány nemhogy háborúpárti, hanem egyszerűen izraeli utasításokat hajt végre, Medgyessytől, Kovácsról kiugrást várni képtelenség. Orbán azonban „Kállay-kettős” jár. Híveivel, újságíróival EU-ellenes, nem-et javasoló propagandaműsort adat elő, nyilvános fellépéseiben maga is sok hátrányt sorol fel, végső ítélete azonban mindenkor mégiscsak a belépést javasolja. Kállay Horthy miniszterelnöke volt, aki az angolszászokkal kezdeményezett különbékét, tárgyalásokat, azt remélve és arra játszva, hogy Magyarországot nem a szovjetek, hanem a nyugatiak szállják meg. Az október 15-ei kudarc ennek a politikának a kudarca is volt. Az angolok Moszkvához utasították küldöttségünket, és hazánkat a szovjet csapatok, ahogyan akkor mondták, a „tatárok” dúlták fel. Ma bizvást leszűrhetjük történelmi tanulságként, hogy a „Kállay-kettős”-politikának csak egy ideig van értelme. Addig, amíg csökkenteni lehet vele a háborús részvételt, az áldozatokat, addig, amíg el lehet vele kerülni még rosszabbak bekövetkeztét. Akkor azonban, amikor az egyet jobbra, egyet balra tánc lépések már magának a rendszernek, esetenként egy rossz rendszernek a fenntartását szolgálják, és ez tolul előtérbe, akkor már betegség a kettős játék. Árt. Az egész nemzetnek. Most lassan minden értelmesen gondolkodó ember előtt világos, hogy ez a csatlakozás rá van kényszerítve a magyarságra. Nem nemzeti érdek ezek között az egyenlőtlen, nagyon hátrányos feltételek között csatlakozni, hanem a gyarmatosító központ érdeke. Ezt azonban az Országgyűlés egyik pártja sem mondja ki, mert mindegyik annak a rendszernek a fennmaradásában van érdekelve, amelyik idáig juttatta az országot. Aki ugyanis kimondja, hogy „NEM!”, mert a csatlakozás így nem a nemzet érdeke, az elveszíti a nemzetközi támogatást, a globális központok, az európai és amerikai központok támogatását és ezzel azt is, hogy kormányon maradjon, vagy kormányra kerüljön. A kormányra kerülés, vagy a kormányon maradás fontosabb számukra, mint a nemzeti sors. Kállay Miklóst 1942-ben német nyomásra Horthy kénytelen volt félretenni. Vajon Orbánt és különösen bennünket, a MIÉP-et milyen nyomásra tettek félre, s vajon jó volt-e, hogy a mi félretételünkbe Orbánék is besegítettek? Orbán Viktor azonban nem a kiugráson töri a fejét, hanem ellenkezőleg: bejelentette, hogy ott lesz Athénban, az eddigi miniszterelnökök karájában, amikor – a tervek szerint – aláírják a csatlakozási okmányt. Ez a bejelentés, noha igen szemérmesen történt, sokakat lesújtott Orbán hívei közül is. A minap egy összeszűkült szemű, keserű magyar azt bizonygatta nekem, s még fogadást is ajánlott, hogy hiába fogadta el Orbán Medgyessy meghívását, nem fogja megengedni, hogy vele együtt fényképezzék le Athénban. Azt már nem! Orbán karakánul félrehúzódik a fényképezés elől, reméli

kétségbeesetten ez a magyar. Ebből éreztem meg, hogy mekkora nagy a baj a lelkekben. Mentségeket keresnek Orbán számára, mert legbelül ezt az athéni felkínálkozást elfogadhatatlannak tartják. Várnak tőle valamit. Egy nagy szót. A kiugrást. Nem is a csatlakozás érdekli őket, hanem a nemzeti becsület, az eddigi bizalmuk, odaadásuk. De lelkük legmélyén már tudják, hogy ezt nem kapják meg. Orbán nem mer kiugrani. Akkor legalább takarja el az arcát, mielőtt megvillan a vaku. Lehet, hogy nem tudja, mibe hajszolja bele a magyarságot gyenge igen-jével? Ezt nem lehet feltételeznünk róla. Tudnia kell, valamint azt is, hogy tudja: egy proklamáció teljes bizonyossággal megfordíthatná a szavazók hajlandóságát. Nem is kellene repülőjegyet venni

Athénba.

Az amerikai kudarc után, valamint az amerikai kudarc európai kihatása után, az eljövendő hatalmas zűrzavarban, ami a világra borul, mindez már késő lesz. A magyar érdekeket most magára hagyni, még akkor is, ha ezt most egyes-egyedül a parlamentből kiejtett MIÉP képviseli, kisszerű politika. Az az izzó sértettség, amit annak a lószertű embernek a szemében láttam az alagi kapunyitón, aki magát győzködve mondta, hogy Orbán nem lesz ott a fél- és egészbolsevikok karéjában, az nagy üzenet. Nemzeti üzenet. Ma már, ennek a befejezhetetlen háborúnak az irdatlan fícamában, a világra leselkedő pokoli zűrzavar előestéjén csak elhatározó lépéseknek van létjogosultságuk. Antall József azt mondta, amikor az MDF országos gyűlése számonkérte rajta az elmaradt nagytakarítást, s az elégtelen, hamis rendszerváltást, hogy „tetszettek volna forradalmat csinálni”. Ez a magyar nép iránt érzéketlen, hideg mondat máig, eddig a még el sem készült athéni fényképig mutat. Ezt most egy halk igennel, egy „Kállay-kettőssel” nem szabadna megismételni. Antall mondata végzetes mondat volt, mert a privatizáció, bankkonszolidáció, a nép nyomora és négy év múlva Horn- és Bokros-csomag következett belőle. Csúnya mondat volt, árulkodó. Olyasmi, mint a jövő athéni felsorakozás, egy mégoly halk igennel... Ezt lehetne megelőzni egy rendszerbontó kiugrással. Ahelyett, hogy az újságíróimat ugrasztom rá a kissé bizonytalan nem-kampányolásra, magam teszek elhatározó nyilatkozatot, amelyet aztán óriási felhőköléssel követ a nép. Mert az újságírók ellenfogadkozásai a Fidesz nevében csak arra szolgálnak, hogy a sok „nem” szavazatot ne írják az egyértelműen egyedül beszélő MIÉP javára, hanem ezt is a polgári erők kebelezhessék be. Majd, egy következő választáson, amely azonban ugyanebben a rossz, hazug, nemzetellenes, „tetszettek volna forradalmat csinálni”-val pofonvert rendszerben lesz megtartva. Olyan helyzetben, amelyikben sem a magyar kormánynak, sem a magyar Országgyűlésnek nem lesz jelentősége. És jó volna, ha tudná mindenki, aki a jövő választásait most kisszerűen mindennél fontosabbnak tartja, hogy az amerikai csapatok támadása azért akadt el a sivatagban, mert nincsen nekik megfelelő utánpótlásuk. Még élelemben sem. Valahogy úgy vannak vele, mint a Magyarországon is harcoló német csapatok voltak vele akkor, amikor Beregffy vezérezredest Budapestre hívták. Most pedig fel kell ismerni, hogy a neoliberalizmusnak, de bátran mondhatjuk: az egész globalizmusnak, amelynek jegyében az európai csatlakoztatás folyik, már nincs utánpótlása. Még létezik – létező globalizmus –, még bombáz, még öl, de már nincs utánpótlása. Ki kell tehát ugrani. A nép és a polgár is ezt várja, de nem tudja, nem meri megfogalmazni.

Ez most szerencsés pillanat. Nem mi tettük azzá, hanem a nagyok végtelen butasága és önzése. Ez most a kicsi okosok pillanata. Mi pedig várunk mindenkit, idekint. Isten segédelmével.

Annak a vöröskatonának a karján, aki a Reichstagra 1945-ben kitűzte a vörös zászlót, a felcsúszott gimnasztyorka alatt két karóra díszlett. A kép így indult világhódító útjára, később azonban az egyik órát lehántották róla. Azok az amerikai katonák, akikről most majdnem minden újság fényképeket közöl, amint elterpeszkednek Szaddám Huszein valamelyik palotájában, nyilván a saját karórájuk van a csuklójukon, s eszükbe sem jutott előnyomulásuk során karóráat zabrálni. Nehéz is lett volna, mert kevés karóra ketyeg a sivatagiak kezén. A diadalmas orosz katona, most az idő távolából nézve, mégis egy kicsit rokonszenvesebb, noha hozta magával „öskelet” minden barbárságát, mert szegény ember volt. Szegény, sokszor üldözött emberként hajszolták bele a háborúba, és akármerre nézett a romok között, azt látta, hogy gazdagabb, jobban élő emberek országát foglalja el, ahol karóráat hordanak az emberek. Kettőt mindenesetre magához vett – ha a zsebében nem volt több –, és nyilván úgy gondolta, hogy az egyiket megtartja, a másikat majd otthon eladja, és mahorkát vesz rajta. Az amerikaiak nem zabrálnak, különben sem szeretik a kis üzleteket, pedig ezekben a palotákban végtelen gazdagság elemei vannak fölhalmozva, múkincsek. Ezek az elfoglalt ország lakosaihoz képest gazdag emberek azonban semmi érdeklődést nem tanúsítanak ezek iránt az értékek iránt. Nincsen hozzá műveltségük. Most is egy barbárság hódít meg egy kultúrát, amelyet a meghódított szegények ősei halmaztak fel Mezopotámia földjén. Talán már ők maguk sem értékelik. De a gazdag ember pöffeszkedése abban, ami nem az övé, s ráadásul mégcsak nem is érti, visszataszító. Nehéz megérteni, miért közli az Élet és Irodalom olyan gyakran Vásárhelyi Mária cikkeit, amikor láthatóan mérhetetlen károkat okoz annak az ügynek, amit közösen szolgálni vélnek. Olyan agresszivitás árad ezekből az írásokból, amit még az is nehezményez, aki egyetért, az írásokból, amit még az is nehezményez, aki egyetért, vagy szeretne egyetérteni mondanivalójukkal. Magyarázatul nem elég, hogy az Élet és Irodalom a Soros Alapítvány lapja, Vásárhelyi Mária pedig a Soros Alapítvány első magyarországi elnökének, Vásárhelyi Miklósnak a lánya. Végül is mindegy. Vásárhelyi Mária hangja nem csupán egy betegesen érzékeny, sértett lelkületű, elfogult zsidó nő hangja, hanem jelenség. Thorschluss pánik. Magyarul kapuzáráskori – előtte, közben, utána – ijedelem. Az ilyenféle ijedelmek, félelmek mindig a legfelborzoltabb idegrendszerű, leginkább érintett, vagy magukat érintettnek képzelő személyekből buggyannak ki. Vásárhelyi Mária nagy tévedése, hogy ő azért, mert ő Vásárhelyi Mária, illetékes mind a magyarság, mind a holokausz minden kérdésében. Ha valaki veszi a fáradságot és végigolvassa sorozatban közölt cikkeit, láthatja, hogy azok végtelenített betiltási listák. Be kell tiltani Magyarországon, Budapesten mindent, ami Vásárhelyi Máriának, mint liberális értelmiséginek, mint a demokrácia egyedüli tudójának, felvigyázójának és természetesen mint született Vásárhelyi Máriának nem tetszik. El kell venni mindent mindenkitől, akinek hozzá és iránta, vagy a Soros-ügyhöz való megbízhatósága csak egy kicsit is megkérdőjelezhető. Aki az ávosok gonoszságáról mer beszélni, vagy ezt muzeálisan kiállítja, aki az aczéli politikát megkérdőjelezi, aki vizsgálódik a történelemben és eljut netán a holokausz tagadásáig, könyvben, papíron, senkit nem bántva ezzel. Általában meg kell kérdezni, sőt be kell számoltatni mindenkit, aki gondolkozik, hogy miről és miként gondolkozik és miből gondolkozik. Mert ha nem így tesz a kormány, az igazságszolgáltatás, a politikai élet, akkor ugyanis elszabadul a pokol. Akkor a Pázmány Péter Katolikus Egyetem diákjai az utcára vonulnak, és ott kórusban kiáltják: „Hazaáruló, gyilkos Mécs Imre.” (Élet és Irodalom, 2003. április 4.)

Oda kell tehát vágni. A tanári kar a hibás, sok köztük a klerikális. „Kell ez nekünk?” Miért hagyjuk, hogy egyesek azt állíthassák, „hogyan Magyarország mind a mai napig egy balliberális, judeobolsevista szabadkőműves összeesküvés jármában szenved”. Namármost, ez itten a kéjjel való kurziválás esete. Ez a félmondat annyira tetszik nekem, talán éppen azért, mert így sohasem mertem volna leírni, bár halványan elgondoltam már többször, de hát az író embernek bizony sokszor pattannak elő bensejéből kétségek önmaga állításainak, elgondolásainak maradéktalan igazsága felől, hogy inkább megtartóztatja magát: hátha nem így van. Vásárhelyi Máriaiban ilyen kételyek

nem

munkálnak.

A másik keresztyén egyetemet sem kímélheti. „...kérdés, milyen indokok sorakoztathatók fel amellet, hogy közpénzekből tartanak fenn egy olyan felsőoktatási intézményt, amelynek szellemi irányítását a református egyház MIÉP-es szárnya látja el?” Ezt nem kurziválom, mert magam is református vagyok, és tudom, hogy ez sajnos nem egészen így van, azt viszont nem látom be, hogy ha így volna is, hogyan kerülne ez összeütközésbe a közpénzekkel? Hiszen a MIÉP-es szellemiségűek adót fizetnek, és hol van az alkotmányban, hogy a MIÉP-es szellemiségűeknek nem jár közpénz – közcélokra. Ez bizony bolsevista felfogás. Kurziválva: judeobolsevista. Vannak aztán persze más dolgok, „égen s földön” – idézet Shakespeare-től, a „Velencei kalmár” írójától, de a Hamletből – amelyekről Vásárhelyi Mária nem tud, vagy nem akar tudni. A nem közpénzekből, hanem olvasói akaratából és sokszor áldozatkészségéből fenntartott hetilap, a Magyar Fórum megbecsült, kiváló, nagy tudású munkatársa, Hering József, aki katonaként szolgált Izraelben, s akit a magyar rendőrök leütöttek munkája végzése közben 2002 júliusában az Erzsébet hídon, most, az iraki háború alatt felkérést kapott a Kossuth rádiótól, hogy adjon tudósításokat az arab és a héber nyelvű sajtóból, tévéadásokból, amelyeket otthon, a lakásában hallgat. Hering ezt a szolgálatot a Reggeli Krónikában csak néhány napig láthatta el, mert az egyik tudósításban híven fordította az arab nyelvű adást, és az amerikaiakat „betolakodók”-nak nevezte. Azt mondták neki, hogy a közel-keleti kérdésben „igen markáns álláspontot képvisel”, s ezért nem adhat több tudósítást. Később azt is bevallották neki, hogy a személye váltott ki heves ellenállást a szerkesztőség berkeiben. A személyiségének politikailag két eleme van: fiatalabb korában az izraeli hadseregben harcolt, most pedig a Magyar Fórum megbecsült munkatársa. De akkor most ki az antiszemita? És ki a judeobolsevista? Amikor ez megtörtént, Hering József írt nekem egy levelet, amelyben ez áll, többek között: „Szóval itt tartunk: az éjjel-nappal folyó cionista, zsidó- és Izrael-barát propaganda mellett egyesek nem voltak képesek elviselni egyetlen

másfajta

hangot.”

Hering is mondja, magam is látom: izraeli felbujtásra amerikai–angol népirtás folyik, illetve a háború ezzé fog terebélyesedni, hiába adnak minden tudósításban egy képet, amint angol katonák arab embereket kötöznek, raknak be a mentőautóba, mert előbb ezt meglőtték, és minek lőtték meg? Mi címen? Rosszat cselekszenek, és rossz a lelkiismeretük.

Vásárhelyi Mária pedig attól tart, hogy ennek meg lesznek a következményei. Neki nem a lelkiismerete rossz, hanem ő rosszakat sejt, és addig akar mindent letarolni, amíg bent vannak a hatalomban, ameddig ezt a mostani kormányzatot rá tudja bírni a kemény fellépésre. Hozzon holokauszt törvényt, szüntesse meg a gyűlöletbeszédet, ne a hazudozó képviselők ellen, hanem a klerikális reakció, a keresztyének ellen tüntessenek az egyházi iskolák diákjai. Reszkessenek a magyarok, a keresztyének, mindenki, aki nem cionista és nem vonzódik a judeobolsevizmushoz, legalább annyira, hogy Máriaánk, Vásárhelyi megnyugodjék. Nehéz őt megnyugtatni. Pedig volna, ami megnyugtathatná. Például Barabás János sorsa. Barabás Jánosról a

Vásárhelyi Máriához valószínűleg közel álló Magyar Hírlap keddi számából szereztem tudomást. Vele is baj van, de ez inkább anyagi természetű. Barabás Heringhez hasonlóan harcolhatott volna az izraeli hadseregben, de ő ehelyett inkább a KISZ Központi Bizottságában harcolt. Majd emelkedvén a ranglétrán, végül 1989-ben az MSZMP titkáráként fejezte be pályafutását. Volt ő közben a KB agitációs és propagandaosztályának helyettes vezetője is. Barabást nem tiltják le sehonnan ma sem, nem úgy, mint Heringet, akinek a személye heves ellenkezést vált ki. Barabásnak beütött a judeobolsevista, szabadkőműves rendszerváltás. Hagyta a csudába az agitációt és a propagandát, és belevetette magát az üzleti életbe. Privatizációs tanácsadó lett, majd a nemzetközi érdekeltségű, Magyarországon óriásnak számító Ganz Ansaldo elnöke lett. Váltott, nehogy lemaradjon. Főagitátorból főmenedzser lett. A két eltérő tudást igénylő pálya között valószínűleg a kapcsolatrendszere és a származása képezi a hidat. A cég azonban kiszállt a magyar üzletből, s Barabásunk rövid időre vezetői állás és jövedelem nélkül maradt. Most azonban újra csúcson jár, ő a Hungexpo vezérigazgatója. Ez már valamennyire társul az agitációhoz és a propagandához, amiben marxista alapképzését kapta. Az újság szerint azonban a Hungexpóban baj van a kréta körül. Ez a népi kifejezés azokból a régmúlt időkben származik, amikor a parasztok – kis- és középparasztok – a kocsmában, vasárnap délután pénzben biliárdoztak, ketten vagy többen, és a találatokat pedig egy társuk, de lehet hogy ő csak béres volt valamelyiknél, egy táblára írogatta fel, krétával. Nyilván az a paraszt tette ezt az epés megjegyzést, amelyik vesztesre állt. Most az állam áll vesztesre a Hungexpo-ügyben. Lehet, hogy Barabásnak új állás után kell néznie? Vagy az állam, ez a nem eléggé kirekesztő, gyűlöletbeszéd ellen törvényt hozni vonakodó másodolvasatú párthatalom állja a ceppet, a Barabásét is? Nem tudjuk, mindegy is. De hát akkor miért aggódik és miért gyűlölködik Vásárhelyi Mária? Vajon hol lesz újra vezérigazgató Barabás? Ebben a kirekesztő hajlandóságú, félig-meddig holokauszttagadó magyar társadalomban, ahol nem érdemes bevezetni a holokauszttagadás tilalmát, mert úgysem tartanak itt be semmilyen törvényt, csak minden törvény nélkül kiutasítják abból a munkavégzésből Hering Józsefet, amit egyébként csak ő tud, jóformán egyedül? Vásárhelyi Mária és vele sokan még folyamatosan szoronganak, mégpedig már annyira, mint csak hatalomvesztés előtt, vagy annak szelétől megcsapva szoktak. Nem szorongani kéne azonban, hanem megoldást keresni. Nem további betiltásokat és cenzúrákat követelni, hanem lemondani. Visszaadni azt, ami nem az övék. A Hungexpót és még inkább Hungáriát.

A magyar választópolgárok 56 százaléka távol maradt a népszavazástól. Ennek a döntő többségnek legalább a fele tudatosan, tiltakozása kifejezéséeként tette ezt, egy másik része természetesen megszokásból, mert mindig mindentől távol tartja magát. Ehhez a szándékosan távol maradt részhez hozzá kell számítani azt a hatszázezer elszánt magyart, az összes választópolgár több mint nyolc százalékát, aki nem-et mondott. Ez már majdnem kétharmad. Kimondhatjuk tehát, hogy a magyarság anyaországi részének majdnem kétharmada, így vagy úgy, de nem adta hozzájárulását a megalázó csatlakozáshoz, és hogyha az elszakított részek magyarságát is megkérdezték volna, akkor nemzetünk lelkéből elsőpró elutasítás fakadt volna fel. S a magyarságot most mégis egy tragikus tehetetlenség belesodorja ebbe a sunyi megsemmisülésbe.

A szerződést az Akropoliszon a D-209 jelzésű, volt szigorúan titkos állományú pénzügyminisztériumi ügynök, besúgó és feljelentő, Medgyessy Péter írja alá egy nyolctagú részvénytársaság igazgatósága jelenlétében. A részvénytársaság tagjai a következők: Antall József, akit jelenleg már csak a csaposa képvisel, Boross Péter személyében. Főrésvényese annak, hogy a magyarság köreiben ez a tragikus tehetetlenség kialakult. Minden mozdulatával a kinevezőit szolgálta, azokat akik vendéglátós serénykedései, jelentései után miniszterelnököt is csináltak belőle. Részvényes Horn Gyula is, aki az 1956-os forradalom leverését, az abszolút szovjet elkötelezettség utáni német szabadkőművessé átállást hozta be a társaságba, s mellette majd ott áll Kovács László, akit külügyérnek teremtett a Párt, s aki tudja, hogy nincs jövője, de még küzd. Ő voltaképpen a jelentéktelenséget hozza, mert Medgyessy környezetében ez elsőrendű szükséglet. Mindenkit nem sorolunk fel, mert minek, egy főrésvényest azonban mindenképpen meg kell említenünk, s ez Orbán Viktor. Sokan, akik eddig hittek neki, most nem hisznek a szemüknek. Ott van köztük? Ezek között? Pedig főrésvényes, sőt „egy kicsivel többje” van bent, mint a többinek. Szép kis összjáték alakult ki közte és a másik, az úton-útfélen lesajnált főrésvényes között az Akropoliszra vezető úton. Alig egy éve, hogy a Testnevelési Főiskola előtt azt mondta volt Orbán, hogy Magyarország nem részvénytársaság, hanem köztársaság, mire válaszul Medgyessy, már mint miniszterelnök, működésének első évét bemutató országgyűlési beszédében a köztársaság miniszterelnökéhez képest váratlan fordulattal kijelentette, hogy ő a köztársaság híve. Áttételesen, burkoltan tehát megtagadta azt a részvénytársaságot, amelynek a képviseletében most ott feszítenek együtt az Akropoliszon. Ez szép. Most azonban az éppen engedélyezett létszámú karéjban ott álltak. A részvénytársaság igazgató tanácsának tagjaiként két dolgot mindannyian tudnak: azt, hogy a magyarság nagyobbik része nincs benne az üzletben, valamint azt, hogy fölöttük van egy parancsoló igazgatóság, és ők csak alkalmazottak. De ez is szép. Nekik. Mindannyian tudják, hogy a magyarság döntő többsége nincs benne ebben a számukra jól jövedelmező üzleti vállalkozásban, mert ha benne lenne, akkor minden felhívás nélkül zúgnának a harangok Magyarország összes templomában, és az emberek sírnának örömben. Mint ahogy sírtak keservükben 1920-ban, amikor kihirdették a trianoni végzést, és amikor megpecsételődött a sorsunk, nagyjából ugyanazoknak az erőknél a közreműködésével, amelyek most a részvénytársaságot velük megalapították. Ezenfelül azt is tudják, hogy ez az ő részvénytársaságuk csak egy lerakat. A központban ők mindannyian kisfiúk, alkalmazottak, amolyan „tedd ki, hadd hüljön”-emberkéek. Cselédek. Mostantól ez a társaság szorosan összetartozik, mert a banda együtt

lepleződött le. Vállalták egymást – vonakodva, köpködve, mint az uniót, és bizonyították, hogy minden, amit egymás ellen mondtak, vagy amit kifelé a magyarságnak ígértek, amit összehazafiaskodtak, részvénytársaságoztak, demokráciáztak, érvénytelen. Pontosabban mellékes. Teljesítették a parancsot, nekik most már egyaránt jár az európai kommenció. A magyarság többsége és az ő politikai részvénytársaságuk, amely azonban erősen anyagi meghatározottságú is, különvált. Ők, kevesen, európai kommenciót kapnak, a magyarság pedig a megszokott kevéske magyar kommenciót, ami az azonnali éhenhalástól megment, de a nemzethalálhoz elvezethet. Ők fenn az Akropoliszon, a felhők között, már úgyszólván karnyújtásnyira vannak az igazán fent lévőktől, akiket elárultak. Lenéz rájuk az égből, és ha az ízlése és az anyagtalanság megengedné, köpne rájuk Nagy Imre, Maléter, Mindszenty József, de a korábbiak is Bárdossy, Horthy, a megölt Tisza István, akinek a legtöbb tapasztalata van a rossz kiegyezések következményeiről. Eddig nem lehetett kimondani, mert nem volt rá bizonyíték, de most már kimondható, mert tény: a magyarság többségének elutasítása vagy távolmaradása azt jelenti, hogy a magyarság nincs benne ebben az unióban. Csak a részvényesek vannak benne. És nagyon nehéz különbséget tenni a D-209-es és a többi között. De az Akropoliszon való megjelenésével és gyámoltalan igenjével mégis Orbán Viktor vált a leghiteltelenebbé. Annyiféle mondott az elmúlt években, amennyiféle egy önálló személy nem mondhat. Jobb lenne, ha ezután már nem mondana hazafias, nemzeti frázisokat, és nem harapdosna bele a MIÉP komolyan gondolt és komolyan is mondott, mindenkor és csakis a nemzet érdekében radikális gondolataiba. Már számára is érvényes a tömegek felkiáltása: Elég volt! Elég volt a kétszínű játékból, a szavazatszerző táncikálásból. Igent mondott, igennel szavazott, ott van az Akropoliszon azokkal, akikkel, ha komolyan gondolná egyetlen kijelentését is, nem volna szabad egy levegőt szívnia. Nem hivatkozhat az alkotmányra, mert módosította, hogy ez a részvénytársaság létrejöhesse, nem hivatkozhat a demokráciára és a népfelség elvére, a polgárságra, mert mindezeket az 56 százalékos távolmaradás hazugságnak minősítette. És végül nem hivatkozhat önmagára sem, mert azt a fiatalembert, aki 1989. június 16-án, Nagy Imre újratemetésén oly szépen és elhivatottan fejezte ki nemzedéke és a magyarság vágyát, ő maga tagadta meg, hogy ott feszeng a D-209-essel és a többivel. Ez itt a végpont: a D-209-es aláír, a többi meg nézi, és tapsol, és koccint. A magyar nép pedig 160 forintot kap egy kiló disznóhúsért a nemzetközi cégektől, amely neki magának legalább kétszázhatvan forintjába kerül. Ha egyáltalán megveszik tőle. Mit irtak alá, uraim, elvtársak? Tudják, hogy a bevezetés előtt álló pályázati rendszer az ellenőrzés új formája? Tudják, de nem mondják meg. Miközben a szegényember pályázatát jó pénzért megírják az új törvénytárgyalók, vagyis a farizeusok, közben kitapogatják a szegényembert: ki fia borja. És a jel már ott lesz a pályázaton: nem közénk való. Megbízhatatlan. Magyar. Csak az.

Az MSZP most szomorú, mert erre az eredményre nem írhat ki új választásokat. Meg fog bukni a következő választáson. A Fidesz pedig átalakul, mert megszokta, hogy minden választás előtt át kell alakulnia. Most olyan forma, olyan szövetség kell, amelyik átköti az SZDSZ-t a Fideszhez, mert a működési engedélyt csak így adják ki Tel-New-Brüsszelben. És ezzel az átalakulással is telik az idő, és el lesz vele foglalva sok ember. A pótcselekvés művészeti ággá fejlődött. A Fidesz és Orbán a legnagyobb pótcselekvő. Kormányon, ellenzékben, EU-n belül, EU-n kívül egyaránt képes Polgári Pótcselekvésre. A jövője így biztos az unióban. A Medgyessy-kormány valószínűleg megbukik vagy a ciklus végén, vagy előbb, s Polgári Pótcselekvés visszakerül sok más kisebb pótcselekvővel együtt a kormányra. Magához pótcselekszi a közben kicsit balra

szédelgett MDF-et, és ha szükséges lesz, maga fölé engedi vagy hat tárcányival a mellébeszélés szövetségébe az öt és fél százalékos SZDSZ-t. Természetesen az SZDSZ is át fog esni a Soros-átalakuláson. „Új fejezetet nyitnak”, minthogy minden semmitmondás, minden status quo új fejezet nyitásának kijelentésével kezdődik. Erre csak megfelelő mennyiségű elemzőt, politológust kell találni, akik kifejtik, hogy miért új fejezet az, ami nem is fejezet, és miért új az, ami régi. A nemzet közben egyre fogyatkozik, s így egyre kevesebb gond van vele. Jól meg kell vizsgálni a betelepülők fogadását, lakóparkhoz, földhöz, hatalomhoz juttatását, valamint érvényt kell szerezni a gyűlöletbeszéd tilalmának és a holokauszttagadás elfojtásának, nehogy a betelepülteknek kifogásuk legyen régi-új hazájukkal szemben. Mindez elfogadhatatlan, csalás, szélhámosság, összesítve: áruháadás. Minden igazgatósági tag, minden részvényes részéről. A nemzet kemény magjának, annak a hatszázezer magyarnak, aki már most felismerte a nem-et mondás szükségességét, és vette is a bátorságot magának, hogy ezt megtegye, az a feladata, hogy folytassa most már a teljesen világossá vált helyzetben a maga nehéz, de erkölcsileg egyedül lehetséges küzdelmét, és addig tartsa életben a nemzeti akaratképzés pártját, mozgalmát, magyar útját, amíg az akropoliszi nagy hazugság részvénytársasága végképpen csődbe nem megy. Mert csődbe megy, az bizonyos. Európa így nem egyesül, mert a módszer, a szellem, a feltétel, amivel összebarkácsolták, Európa szellemével ellentétes, és a becsalt népek kilépnek belőle. Az a Közép-Európa, amelyik fellázadt a moszkvai parancsuralom és bornírtság ellen, az fel fog lázadni a tel-new-brüsszeli kényszerítés ellen is, és Izraelnek majd be kell látnia, hogy Amerikát a maga érdekében ugyan háborúba tudta vinni az olajtársaságban, de Európát, bármennyire is úgy látszik ez most, nem képes meghódítani. Mert lefut a liberálmaterializmus hulláma, és felkél a hit, a kereszténység új Európája. Ez a földrészt soha nem lesz a harmadik gazdasági világhatalom, mert a nagy vízhiányban, a felmelegedésben, a végső szorongásban egyáltalán nem lesznek gazdasági világhatalmak, de lesz első szellemi főhatalom, amelyik alkonyulatában, végső kivérzettségében is képes egy új világnak új körvonalakat adni. És ebben a megrajzolásban a mi ceruzánk is húz majd egy-két alapvonalat. Ez vár erre a hatszázezerre, akinek köszönjük a bátor helytállást, és a többire, akik még messziről figyelnek a tanyák csendjéből és a mozdonyok vezetőfülkéiből. Most hatszázezren hallották meg a néma milliók el sem kiáltott segélykiáltását. Hatszázezren nem adták fel a valóban európai Magyarország igényét. Elismerés illeti őket! Nekünk most együtt az a kötelességünk, hogy készüljünk a feltámadásra. Addig, amíg mi vagyunk, lehetséges a magyar feltámadás. Húsvét vasárnapján az egyik leginkább üldözött, az első pap, akit az akropoliszi hazugságkovácsok első fokon másfél év börtönre ítéltek, mert rá mert tapintani a lényegre, a saját templomában prédikálja a feltámadást. A Szabadság téren, a Hazatérés templomában, húsvétkor. Vasárnap, ami még a mienk ebben a körben. Mindenki legyen ott, aki csak teheti, hogy tömör sorainkon ne tudjon áthatolni az áruháadás szelleme. Zúgnak a harangok, reményünket és elszántságunkat hirdetik. Azt, hogy nem adjuk fel. Nem, mert igazunk van. Isten velünk, kicsoda ellenünk.

Miközben egyre harsányabb és tolakodóbb minden, amit ránk kínálnak, életünk értelme, nemzeti tartásunk, egymás iránti részvétünk lassan elszivárog. A nagyhét telítve volt különböző fajsúlyú eseményekkel, amelyek közül a többség észre sem vett néhányat, mígnem másokat fűlszaggatóan adtak tudomására. Először az új katolikus érsek ült le a nyugállományú zsidó főrabbi-val megbeszélni, hogy mi lehet a közös a húsvétban és a pészahban. Majd, már korábról áthozva, nagy sajtótüntetést szerveztek egy kis vidéki múzeum kiállítása ellen. Ezt aztán be is zárták. A feljelentő a Mazsihisz volt, a feljelentett az ország egyik legkiválóbb régésze, a múzeum igazgatója, Bakay Kornél, aki meg mert rendezni úgy egy kiállítást, hogy nem köpdöste le a kiállításnak azokat a tárgyait, amelyeket a feljelentők szerint kötelessége lett volna leköpeve kiállítani. Miközben egyre elégedetlenebb a világ az Izrael parancsára végrehajtott amerikai–angol háborúval és a készülő következőkkel, tehát egyre világosabb egy cionista indíttatású hódítás, idehaza egyre nyomakodóbb a magyarországi holokausztra és az abban viselt magyar felelősségre való emlékeztetés. Ez nemcsak „kutyaharapást szőrivel”-technika, hanem itt, Magyarországon, több annál: egy nemzet gerinctörésére irányuló szándék, és a kultúra átszerkesztése. Társadalmi erőszakcselekmény, mert a holokausztért viselt magyar felelősség vádló emlegetése hat-hét évtizeddel az események után csak jelen idejű politikai és kulturális cél lehet, és olyan időben történik, amikor éppen az az amerikai és vele az a zsidó-izraeli erőfölény válik világossá, amelyik az öngyilkos merényleteket leszámítva nemcsak teljes biztonságot nyújt a zsidóságnak, hanem ellenfelek vagy ellenségnek kikiáltott népek, társadalmak sorozatos leigázására is képes. Amerika szövetségesei eddig is tartottak Amerikától, de ma rettegnek. Ezeknek a sokszor csak a sajtóban történő eseményeknek, híreknek és híreszteléseknek egyetlen tényszerű üzenete van: elkezdtek az új magyar világ immár nemcsak politikai, hanem kulturális átszerkesztését, kétpólusúvá tételét. A szálláscsinálás befejeződött, elkezdődött a berendezkedés. A kétpártrendszernek megfelelően két kultúrájú, kétidentitású társadalom lesz itt: magyar és zsidó. Eddig a zsidó a magyarban volt benne, és azt nyilvánították antiszemitanak, aki ezt nem fogadta el, most már párhuzamosság van, és kétpillérűség. Egyelőre. Ehhez történelmet kell írni és átírni. Azok, akik ezt megtervezték, s akik a belső építkezést kialakítják, pontosan tudják, hogy nem elegendő csak a politikai felszín, a hatalmi viszonyokat elrendezni, új kultúrát is kell telepíteni. Az egyiket, a régit, a magyart el kell feledtetni, a másikat, az újat, az övékét a nem zsidó körben is elfogadottá kell bűvészkedni. A politikai helyfoglalás, irányba állítás, sőt a gerinctörés megtörtént akkor, amikor megválasztatták, majd el is fogadtatták a társadalommal a D–209-es ügynököt miniszterelnöknek. Ez volt a legnagyobb pofon, amit ez a nemzet kapott ötvenhat letörése óta. Ezt most Athénban, az Akropolisz tövében beteljesüléséhez rángatták. A magyarság sorsát megpecsételő okmányt egy ügynök és egy savanyú pártfunkcionárius írta alá. A szálláscsinálás jelesei. A rendszerváltás és az európai demokrácia nagyobb dicsőségére Európa politikai elitje úgy nézte, túrta ezt a gyalázatot, mint annak idején, amikor Bang Jensen meggyilkolása után, New Yorkban levették a magyar ügyet az ENSZ napirendjéről, és elfogadták a hóhér Kádár posványos rendszerét. Mégpedig létező, európai rendszernek. Akasztófáival együtt. Az aláírók Kádár-szolgák. De hát mit panaszkodjunk? A lengyelekét szintén volt párt- és KISZ-fészekaljbeliek, a szlovákokét

ügyszintén, és a csehekét legalább felerészben. Az aláíratók pedig volt eurokommunisták, kibukott szociáldemokraták, pontosabban létező szociáldemokraták. Chirac pedig egy olyan jobboldali, aki Le Pen ellen a trockistákkal és a kommunistákkal szövetkezik, Tony Blair pedig olyan munkáspárti, akit a konzervatívok mentenek meg. Európa tehát úgy és annyira kézben van tartva, mint még soha. Bizonyos, hogy itt egymás elleni, tehát francia–német háború, vagy magyar ifjak által és pesti srácok által megvívott szabadságharc belátható időn belül nem lesz, de az is bizonyos, hogy nemzetek sem lesznek, amelyekből a véráldozat árán való változtatás igénye, bátorsága kipattan. A hősiesség kora elmúlt. Európában béke lesz, miközben haldokló, sorvadó európai nemzetek fiai szerte a világ harcterein fognak vérezni vagy vérengzeni. Most ilyen hűsvétünk volt, hogy aki látott, aki mert látni, az ezeket a szörnyű terheket cipelte a maga kálváriáján. Az értelmes élet a huszadik század során világháborúként egyre lehetetlenebbé vált. Eltűnt az értéktisztelet nagy része. Méltóság, szótartás, egyenesség, méltányosság? Ugyan! Horthy Miklós még átkiáltott csatahajója fedélzetéről az emlékezetes cattarói tengeri ütközetben, amikor sebesülten irányította a csatát, hogy „Vigyázat, lövünk,” védjék magukat, most pedig ezrek életét kioltó merényleteket szerveznek tábornokok, titkosügynökök, kormányemberek. A hatalom gondoskodik róla, hogy a népek soha ne tudják meg az elkövetők és főleg a kitervelők és felbujtók nevét. Amiért tartásos embernek érdemes volt élnie, annak a java az első világháborúban, maradéka pedig a második világháborúban égett el. Minden, amiért érdemes volt élni. A másodikban, különösen a végére, a harcot olyanok vívták, akik nem is tekintették embernek az ellenséget, sem a szembenálló katonát, sem a letaposott civilt, a nőt és kultúrát. De 11 évre rá mégis kitört a legtisztább forradalom és szabadságharc, és az oroszok a Nyugat szemé láttára lötték szét a még a második világháború bombázásainak nyomát is viselő Budapestet. Most Bagdad népe fosztogat. Ó, Istenem, láttunk már ilyet, nemde, aláírók! A második világháború az emberi értékek legnagyobb máglyája volt, minden elégett benne, természetesen zsidó életek és értékek is. De nem ez volt az egyetlen borzalom. Az egész együtt, a minden emberiből való kivetkezés teljességével, a megbecstelenített nők millióival és a háborút követő bosszúhadjáratokkal, a nürnbergi perrel és az ismételten rossz békével, az ideiglenes megszállással együtt volt Európa halálának kezdete. Vagy maga a halál. A feltámasztás első kísérlete, a megbékélés és a gazdasági összefogás, amely az ötvenes években kezdődött a Montánunióval, tehát helyes volt. Nagylelkű, tiszta és hősi. De ami ma történik, annak semmi köze sincs a kezdetek tisztaságához, a szembenézéshez. A most alkalmazott kettős mérce a rossz békeszerződések folytatása, a megosztottság stabilizálása – hódítás háború nélkül. Ebben a csatlakozásban nincsenek egyenlő esélyek, mint egy gyarmaton. Az angolok, a legjobb gyarmatosítók mindig nyújtottak is valamit. Csináltak szervezett közigazgatást, szabályokat alkottak, építettek, még barátkoztak is, de a teljes kibontakozást és a függetlenséget nem engedélyezték. De 1948-ban mégis, meggyilkolva, holtában is győzött Gandhi, s jött Nehru és a Nemzeti Kongresszus, és India független lett. Mi, magyarok, most az 1948 előtti India állapotában vagyunk, csak sajnos, az erőszakmentes ellenállás, a nemzeti engedetlenség ethosza hiányzik belőlünk. Az azonosság abban áll, hogy a gyarmati elit bevitte a magyarságot az unióba, a gyarmatbirodalomba, de a nagyobbik rész, az ötvenhat százalék távolmaradásával tüntetve kintmaradt. Ez pislákoló ellenállás. A magyarságra megint ráerőszakoltak valamit. Idegen szabályokat akarnak bevezetni az életében, kultúráját megkettőzik, s a hagyományos sajátot elsorvasztják, oktatását kilúgozzák, használhatatlanná liberalizálják, újfajta félest oltanak belé. De már tartózkodik. Mikor lesz ebből Nemzeti

Kongresszus? Új nemzeti ébredés és végül ellenállás, amely győz? Ne mondjunk időt. Bizonyosan lesz. Feltámadunk. Magyarország – célország. Az unióhoz való csatlakozás megszavaztatása és az MSZP–SZDSZ célkormány voltaképpen az egész brüsszeli rendszer számára szükséges. Alapelem. Sajnos, mintaország vagyunk. Amit itt kikalapálnak kettősségben, hegemoniában, ravasz gúzsbakötésben, az az egészre vonatkozóan is érvényes. Ez az öregedő, túlságosan liberalizált, betegre liberalizált társadalom és a földje nagyon kell. A folyamat, amelynek során eljutottunk a D–209-es aláírásáig, évtizedek óta tart, de éppen az a biztató, hogy tulajdonképpen az aláírás pillanatában, a népszavazástól való távolmaradással elkezdődött az ellenállás. Mindig így volt, ezért vagyunk még életben. Világosnál letesszük a fegyvert, de szinte azonnal elkezdődik a passzív ellenállás. Most a győztes kormány lármázik, mert zavarban van. A vesztes nép hallgat, de nincs zavarban. A dolgok rendbe rakódtak. Vannak egyfelől a gyarmatiak, és másfelől a nép, meg aki szívből hozzátartozik. Később még jobban elválik majd a magyar a nem magyartól. A kormány és ellenzéke megint megbízást teljesít. Szervezze meg az új kétarcú magyar társadalmat, játssza el, hogy hatalmon van, árulja ki, ami még megvan, hozzon törvényeket, amelyeknek a fortélyos félelem fenntartása a célja. És a sajtót ne adja ki a kezéből. Teremtse meg a lelki feltételeit a gyarmatosítottság elfogadásának. Szórakozva féljen a magyar. De ne nagyon tudja meghatározni, mitől. És azt sem természetesen, hogy min nevet. Az intézményeket csak liberális szempontból megbízható emberek vezethetik, sőt a születés szerinti kiválasztás elve is érvényesül, de ezt nem szabad észrevenni. Aki észreveszi, bűnös, szélsőséges, holokauszttagadó. Az oktatásnak és az átnevelésnek, a kultúrának kell azonban odahatnia, hogy senki ne vegyen észre semmit, vagy ha észrevett valamit, azt nyelje le. Ez a hamis európai egyesítés, amiről annyi nagy, fellengzős szót elmondanak, erről szól. Ez mindannak a tarolásnak, rombolásnak, nihilnek, amit a két világháború hozott a világra, a végső elboronálása. Ez voltaképpen már nem közvetlen pusztítás, hanem az előző pusztítások jóváhagyása. Minden bele van téve egy elmúlt, szétesett, megromlott demokrácia keretébe. Mostantól semmi sem valódi. De a távolmaradás az. Tény és alap. Mi, magyarságunkért, megmaradásunkért élő, dolgozó magyarok, erre építjük fel gyarmatosítástól való megszabadulásunk programját. Azt is mondhatnám: „hosszú menetelését”. Hosszú, kemény gyaloglás áll előttünk. Ez maradt, a talpunk és a talpunk alatt még a föld, amit nem adhatunk. Bejárjuk, menetelünk. „Gyalogolni jó” – írta Móricz Zsigmond. Mert begyalogolta az országot. Most minden az övék, de mi elindultunk, elindulunk Móricz Zsigmond útjain, a szabadság gyalogösvényein.

Most, miután létrejött a kétpártrendszer, a létrehozó és a valódi hatalmat gyakorló gazdasági és pénzügyi érdekcsoportok – mondhatnók őket keresztapáknak is – egy kicsit megijesztek és meggyengítik a nevükben eljáró pártelitéket. A szolgálkat, mégpedig mindkét oldalon. Erre egyszerűen azért van szükség, mert ha nem ezt tennék, még a fejükre nőnének. Márpedig a lakájnak tudnia kell, hol a helye. Az MSZP-ben a Horn Gyulát felváltó, a Németh Miklóst és társulatát kiütő, már majdnem csúcsra érkező Kovács Lászlót egy áttetsző jelentéktelenséggel, Medgyessyvel, aki mögött egyre fenyegetőbbben magasodik fel a nagyvállalkozó, egy fölényes pénzember. Most tehát új sorbaállítás kezdődik. Aki továbbra is szerepet akar és pénzt, annak igazodnia kell, mert ez az örökös kádersors. Az MSZP lakáj elitjét egy Csintalan Sándorral készített és az egyik mértékadó balliberális lapban közzétett interjúval fenyegették meg. Csintalan Sándor és az őt közlő lap így élesítette ki fegyverét: „...A Fidesz politikai aktivitására az a válasz született, hogy a médiaburzsoázia elkezdte szimulálni az MSZP-t. Ha nem voltak üzenetei, akkor produkált, ha rosszak voltak az üzenetei, akkor korrigált. Létrejött egy virtuális szocialista párt, amely nyilvánosságban működött, a valóságban nem. Mára nemcsak a párt, hanem a személyek is eltunyultak. Ha egy kongresszuson egy épelméjű gondolat nem hangzik el, akkor ez nem válság? Egy ideig lehet titkolni, de előbb-utóbb visszaüt a választásokon. – Ezt felmérve szállt ki végleg a politikából? Miért döntött úgy az Orbán-kormány idején, hogy már a Parlamentbe sem jár be? – Emögött sok-sok év, sok-sok konfliktus van, de volt egy konkrét ügy is, aminek bűnével az akkori vezetőknek kellene elszámolniuk. Ennek a felelőssége mindenekelőtt őket kell hogy nyomassa. Nyomja is őket, és azt gondolják, hogy én ezt egyszer ki fogom pakolni. 1999-ben egyetlen dolgot tudtam tenni: távoltage magam a párt vezetőitől, ha úgy tetszik, erkölcsi okokból. Amikor ilyen barokkos túlzásokat használok, akkor még nagyon visszafogottan fogalmazok. Akik ma a szocialista párt uralkodó elitjében vannak, pontosan tudják, hogy miért. Nekem ez egy örökös lelkiismeret-furdalás, de ennek az erkölcsi, politikai és büntetőjogi feldolgozása nem az én felelősségem, hanem az övék. – Milyen ügyről van szó? – Erről nem mondok többet.” Igen, most nem. Teljesítve ezzel a fenyegetés klasszikus szabályait. Egyes személyek politikai bukása azonban akkor is bekövetkezhet, ha az ügy „büntetőjogi” felelőssége elévült.

Csintalan Sándort kizárták a pártjából. Abból a pártból, amelynek sikere éjszakáján a most eladásra felkínált Köztársasági téri pártházban boldogságában cigánykerekeket vetett.

Valami ehhez hasonló történik a másik oldalon, csak egy kicsit izléstelenebbül. Azt az embert, aki talán akaratlanul a Fideszt leplezte le, nem zárták ki sehonnan, csak eltanácsolták a Fidesz lapjából. Közölték vele, hogy nem közlik az írásait. Hol? A Fidesz jelenlegi központi lapjában, a „Demokratában”. Az elmúlt napokban a „Függetlenség” című internet napilap szerkesztőségébe befűjt egy e-mailt a szél. A levelet a sértett, kicenzúrázott újságíró írta, a kizárt ember. Nem lehetünk naivak: aki ma az internetre tesz fel egy ilyen tartalmú levelet, s azt akárkinek címzi, annak számolnia kell azzal, hogy ezt mások is elolvassák, megkapják, kézről

kézre adják, hogy ez benne van abban a nyilvánosságban, ami – Csintalan Sándor szavaival – a pártok helyett csinálja a politikát. A megbízó is valószínűleg ugyanaz: a bankárelit. Az MSZP helyett az egész liberális médiumrendszer, a kereskedelmi televíziók és az újságok, a közvélemény-kutatók és a reklámügynökségek termelik a politikai életet, a Fidesz helyett is, de csak részben, és sokszorta látszólag ellene. Valójában a kétpártrendszert fenntartó bankárkasztnak mindkét pártra szüksége van. Az egyiket időnként ütlegekkel segíti a fennmaradásban, hogy a hívek az ütlegelésből olvassák ki vezetőik karakánságát, aztán cserél: csintalan pofonok csattannak. Látszólag az a helyzet, hogy az MSZP–SZDSZ-nek saját orgánuma mondjuk a Népszabadság és a Népszava, valamint az összes tévé, a Fidesznek meg csak a Demokrata és a Magyar Nemzet jutott, valójában minden közös, csak a részesedések aránya tér el. A Demokratában és a Sajtóklubban előbb volt cenzúra és csak utána történt meg a kiszivárogtatás, és folytatódik is a cenzúrázás. Voltaképpen az ütés, miként a Csintalané amott, a pártelitre, Orbánra lett mérve. Amióta Orbán alányúlt ennek a hetilapnak, megnégyszereződött a példányszáma, és számos vaskos juttatásban is részesült. A Demokrata ma majdnem ugyanolyan politikai alközpontja a Fidesznek, mint amilyen a Népszabadság az MSZP–SZDSZ-nek. A Népszabadság azonban sokkal több és sokkal nagyobb múltbeli kapcsolatrendszerrel bír, mivel azok a szálak, amelyek régen a Központi Bizottsághoz, s ezen keresztül a bolsevik párthoz és annak intézményeihez, jelesül a KGB-hez fűzték, nem szakadtak meg nyomtalanul. Bencsik, a Demokrata főszerkesztője azokban az években a Népszabadság pártrovatának munkatársa volt. Az összeérés, a közös irányítottság tehát nyilvánvaló. A Csintalan-ökölcsapásra nincs válasz, ellenben folytatódik az MSZP liberalizálódása, a boldog bukfenc székházát eladják vagy lebontatják, s a Fideszben ugyanez történik, csak másként: szövetséggé alakul, liberális vagy független mezben pompázó alelnököket tol előre, s azokat az embereket, akik radikalizmusukban még Orbánt is bírálni merték, kicenzúrázzák a Demokratából és a Sajtóklubból. De közben fellép egy alak, aki tegnap még közéjük tartozott, és sarat dobál rájuk. A sár Orbán arcába csapódik. Csintalan Sándor büntetőjogi felelősséget emleget. Történni azonban nem fog semmi. Sem itt, sem ott. A lényeg az, hogy a rendszer ne változzék, és szépen, nyugodtan, kétpárti segédlettel haladjon minden a bankárkaszt, a pénzemberek és a szálláscsinálás után megérkezettek még rejtettebb, de még nagyobb hatalma felé, és a harmadik erőt, a nemzeti radikalizmust, a társadalom nemzeti érdekű átalakítását szolgáló politikát kirekesszék minden hatalomból. Az, hogy a Demokratában és a Sajtóklubban cenzúráznak, nagy szégyen. Az, hogy egy munkásembert, a nem polgár Csintalant kilökkik, úgyszintén az. Irányjelző tábla ez, s a két párt közösen halad ebbe az irányba. Sokat kell beszélni ahhoz, hogy a kritikának semmi következménye ne legyen. Beérkeztünk a sok üres beszéd korszakába. Közben népeket irtanak ki, tüntetnek el. Bennünket kibeszélnek az életből.

A felvilági nyelvben csak fünek mondott állítólag könnyű kábítószer melletti Soros-tüntetést anyák napjára időzíteni Magyarországon, ahol ezen a vasárnapon mindig virággal a kézben közlekednek az emberek, és önmagukhoz képest édesanyjukat ezzel is megajándékozandóan egy kicsivel jobb akarnak lenni, mint amilyenek valójában – nem más, mint kiszámított provokáció. Benne van a keresztény hagyomány, a nemzeti kultúra elleni alattomos támadás, és a keresztény szellemű család felszámolására irányuló aljas törekvés majd minden eleme. Ha az SZDSZ nem erre a napra teszi fűnapját, talán észre sem veszi senki. Soros György azonban ezen a napon egyszerre a világ kétszáz pontján rendeztetett terjesztői tüntetéseket, nyilván azért, mert nincs meglegedve a befolyó pénzek mennyiségével. Hirtelen megnőtt az amerikaiak által ellenőrzött termelői és beszállítói kapacitás. Afganisztán meg van szállva, a máküzletet és a kendermagüzletet nyilván sikerült kézbe venni, és sok az eladatlan áru. Dél-Amerikában is megteremtették még Madeleine Albright volt külügyminiszter kezdeményezésében az üzlet kedvező feltételeit: Peruból elüldözték a kábítószerüzlettel és a szomszédos Kolumbiával is szembeszálló becsületes elnököt, a japán származású Alberto Fujimorit, és most Kolumbiából is szabadon ömlik a liberális áru. Sok az olcsó anyag, hála a háborúknak, és most el kéne adni. A kis magyar piacot is fel kell tehát rázni, szívjon többet a magyar gyerek. Konrádek csak utasítást teljesítettek. A burkolt keresztényellenesség és a család fenyegetése pedig megegyezik Ron Werber általános megszállási politikájával. Meg kell törni a nemzet gerincét – újra –, és ehhez a fű jó segédanyag. Ez ennyire egyszerű, de nem lehet bevallani. Ezért most mindenkit hibáztatni kell. Most, először, ideiglenesen a rendőrség a hibás, amiért engedélyezni merte az ellentüntetést. Bezzeg, amikor a Vér és Becsület egyesületet dobáltatták ide-oda a rendőrséggel, akkor jó volt Lamperth Mónika rendőrsége. Most pedig nem jó. A Vér és Becsület-fiúk végül a Kossuth téren kötöttek ki, de senki nem szólt egy szót sem a tér megfelezése miatt. Akkor az egyenruhás, többnyire kopasz, bakancsos, szép Árpád-sávós zászlókkal felvonuló fiúkra a másik oldalról a Mazsihisz ellentüntetői, az izraeli kék-fehér zászlók alatt fújoló zsidók kiabáltak mindenfélét, de az állítólagos fasiszta, náci, nyilas fiatalok nem jöttek ki a sodrúkból. Nem volt botrány, mert ott nem lehetett botrány, itt viszont a Vörösmarty téren volt botrány, mert kellett lennie botránynak. Mert Soros is, Ron Werber is nyilván így akarta. Csak így hat a dolog. Kit érdekel az, ha Konrád és Jancsó, valamint Müller Péter Sziámi, aki egyébként Közép-Európa legnagyobb kábítószer-terjesztő bulijának atyja és szervezője és üzlettulajdonosa, azaz egy bomba drogüzlet haszonélvezője, kétszáz ember előtt beszámol szívásélményeiről. Ettől nem kap rá több diák, ellenben, ha sikerül felmutatni az üldözöttség véres mezét, amit a demokratikus ellenzék már marxista szilvafa korában is szeretett hordani, amikor Aczél György minden három stencilgép közül egyet elkoboztatott a rendőrséggel, és Gáborkát, Demszkyt egy kicsit megdádáztatta a közlekedésiekkel, s amikor a legelszántabb lukácsistáknak ki kellett húzódnia New Yorkba a párt sújtó keze elől, ekkor már van üzlet. De szép is volt, édes egy Trockijunk! Az SZDSZ-t és rendezvényeit mindig üldözik ezek a piszok magyar nacionalisták. Ezért a legfőbb SZDSZ-pro domo: üldöztesd magad. A MIÉP, a szélsőséges, nem mozdult rá a bulira, mert átlátott a szitán. Hiába mondogatta Jancsó Miklós este a tévében, hogy „ni csak, milyen szélsőséges alak az ottan!”, amikor a megfelelően kiválasztott torz pofák a nézők elé kerültek. Felismerhető miépezt nem találtak, pedig a szemük majd kigúvadt, mert ezek a piszkos szélsőségesek

az édesanyjuknál vagy a sírjánál időztek, és füttyültek a Kendermag Egyesületre. Kíváncsian várjuk, mit tesz a rendőrség a másik nagy SZDSZ-rendezvényvel, a Meleg Büszkeség Napjával. Akkor hogyan osztja meg a várost, és az útvonalat, ahol a büszkék felvonulnak, szemben a saját sodrófájukkal arcvonalba fejlődő heteroszexuális férfiakkal. Lesz itt még hepaj, kérem, mert nyomor is lesz, és drágaság. Éhezés és füstadó, tizedszedés az EU-nak. Minden lesz, betiltás, verekedés, gyűlöletbeszéd és köpködés. Az átalakított kormány sem lesz ura a helyzetnek, mert nem is lehet, mert az elvtársak már félnek. Soknak tartják a szabadságjogokat, amit – legalábbis így gondolják – ők adtak a népnek. Ilyen sok szabadságjoggal ekkora európai nyomorba, mint ami következik, nem lehet belevinni a népet. Ha eddig megvolt szabadság nélkül, most ugyan mit ágaskodik érte? Ezért is kellett az anyák napjára szervezett botrány, és utána nyomban a rendőrség hibáztatása. Féljen egy kicsit a rendőrség is, és ijedtében legközelebb majd verje véresre a zsidózó nénikéket, akkor is, ha nem zsidóznak. Fel kell lépni a rendbontókkal, a szélsőségesekkel szemben; ez közérdek, nemde? Azok ellen, akik ott sem voltak. A társadalom csendben, egyelőre inkább csak gondolkozásban radikalizálódik. Orbánéktól lassan szeretnék visszavenni azt a radikális beszédre szóló engedélyt, amit a választások előtt kiadtak nekik, hogy elköthessék a MIÉP-szavazók egy részét. Miután a dolog megtörtént, most már felesleges a radikális beszéd. Még a végén megköt a MIÉP-en kívüli emberekben. Az „elég volt, gyerekek”-et először Boross Péter üzentte meg. Nyomban utána példamutatóan elment a Népszava jubileumára. Dörgölődésből jeles, Orbán is hozzon legalább egy elégségest. Ezt követően megszólalt a Szabadkőműves Nagypáholy magyarországi lerakata, a Nemzeti Kör, amelyik segített miniszterelnökségbe emelni Orbánt. Ezek a bölcs, malteros öregek is azt üzenték: középre, fiúk! Elég volt a radikális magyar beszédből, nincs most választás, sőt háború van, amikor könnyen tüzet fog a régen grófi, ma bankárszerű. Vagy az MSZP-s Vármegyeháza. Amelyik a lakópark-építési engedélyeket kiadja a nyugalomra vágyó beérkezetteknek. Ezért is kellett ez a drognap, amikor az SZDSZ üldözöttsége felmagasztosul, különösen majd ezután a későbbi visszaemlékezésekben, amikor az ellentüntetők hada már csak „csöcselék” lesz. És az üzlet fellendül. Nagy műsor volt vasárnap a Belvárosban! Konrád és Jancsó a szabadságjogokról beszélt a szabadságjogok megnyirbálása érdekében. Békeharccal a békéért, szabadságharccal a szabadságjogok ellen. Ez a művészet! Most mielőtt bekövetkezik az igazi európai nyomor, egyesek számára éhezés, iskolabezárás, mielőtt teljesen megszűnik Magyarországon a disznó felvásárlása, sok ilyen figyelemelterelő rendezvényt és botrányt csinálnak. Bezaratnak még a kőszeginél sokkal ártatlanabb kiállításokat is, és elfojtanak minden szabad szót. Telebeszéljük a világot a Sajtóklub cenzúrázásával, ami már megtörtént, hiszen már minden felszínes benne. A Sajtóklub és a Demokrata közönségének nem szabad észrevennie, hogy elvették a játékszerét, és még akkor is piros-fehér-zöldnek kell látnia a műsort, amikor már régen kék-fehér. A nemzetközi nagytőke csak akkor nyugodt, ha mindenki középre néz, pontosabban, ha a könnyű drogtól már homályos a látása. És jönnek majd az új műsorok, a rendezett botrányok és műbalhék, lesz itt vakulj, magyar, mert az ötvenhat százalékos távolmaradásért valahogy meg kell fenyíteni ezt a piszok magyar népet. A Vörösmarty téri füvesítés megrendelői között mindezek felül számon kell tartanunk dr. Bárándy ügyvéd urat, igazságügyminiszterünket, akinek előbb-utóbb be kell terjesztenie a holokauszttagadás tilalmáról, valamint a gyűlöletbeszéd büntetési feltételeiről szóló törvényt. Erre természetesen társadalmi okot kell találni. Ennek a

köznegyugalom fenntartását, magát a közérdeket kell szolgálnia. Miközben tehát a szabadkőművesek csendre intik Orbánt és embereit, a sajtó pedig rendbontónak és ellenszenvesnek állítja be a saját ősi értékeit védő és felheccelt, provokátorokkal megtűzdelt tisztességes embereket, ők szépen megágyaznak a két törvénynek. Kell, mondják, mert a szélsőségesek felborítják a rendet. S a magyar nép azért nem viselkedik európai módra, mert a szélsőségesek félreviszik. A szélsőleg szólók hangját tehát le kell csavarni, a rendőrséget pedig keményebb fellépésre kell ösztönözni. De ez csak a törvény-előkészítés. Ha aztán meglesz a törvény, jön a gumibot vagy a sortűz. Mindezt a kormányátalakítás előestéjén cselekedték meg. Ez munkamegosztás. Vasárnap délután az SZDSZ „dinamizálja” a belvárost, a Gerbeaud előtti teret, másnap pedig Petre Medgyescu – 2002. december elseje, román kollégájával történt ugyancsak belvárosi ölelkezése óta ez a neve – dinamizálja a kormányát. A szó, a fogalom nem új. A Pártközpont azelőtt is mindig dinamizált. Természetesen a fordítók lustasága következtében, akik a „gyinamizacia” orosz kifejezésnek restek voltak megkeresni a magyar megfelelőjét. Medgyescunak ez a fülében van, ezért ő is bőszen dinamizál. A kormányátalakításról csak egyet mondhatunk: ízléstelen. Majdnem annyira, mint a kinevezés volt. Görgeyt már eleve érdemeinek elismerése mellett nevezték ki, mert kellett egy történelmi név a sznob szociál-liberális kormányba, szegény Kórodi Máriát, akinek soha semmi köze nem volt a környezetvédelemhez, bevitték az erdőbe, ahol eltévedt, Jánosi meg beszopta, hogy békülni akarnak vele, mint Németh Miklós egykori hívével, és azért adnak neki egy könnyű miniszterséget, de hát nem így történt: azért nevezték ki, hogy leválthassák és leégessék. Csintalan egy sors ez! S mit mondjunk az újakról? Többen vannak, mint kellene. Az állatkerti főigazgató úr meg fogja bánni a kertcserét. Vissza fogja sírni a régi vadakat. A nagytökésnek pedig – hogyishívják? – trambulín ez. Ha Bárándyt le tudja ütni, később ő lesz a miniszterelnök. Legalábbis így van elképzelve. Ehhez persze az kell, hogy mindenki fogadja meg a szabadkőműves tanácsot, és fogja be a száját, és tömörüljön a nyáj közepén. Orbán eddig megfogadni látszik a tanácsot, mert felállított két középre tekintő nyájas alelnököt. De ez még lehet taktikai húzás is. Majd meglátjuk. A magyarságra nehéz napok várnak. De ez a sok hacacaré nem is érdekes. Mert iszonyatos aszály dühöng megint. Esőt, esőt, esőt adjál nekünk, Uramisten, hogy nőjön végre a fű a réten, az igazi.

Az új Nesze Semmi Fogd Meg Jól Minisztériumnak, illetve tárca nélküli vezetőjének, Lévai Katalinnak úgy akart megágyazni a Magyar Hírlap, hogy első oldalán egy alulfelülmúlhatatlanul eurokonform képet közölt a Tápiószecső egykori vályogvető gödrében ma büzlő szemétteléről. A Lévai Katalinnak szóló támogatás és feladatmeghatározás szerint rontja a cigányok esélyegyenlőségét, hogy ezek a szeméttelpek a cigánytelep előtt, mellett büzlenek. Arról természetesen, hogy ezek a bányagödrök még évtizedekkel ezelőtt – és az éghajlatváltozás előtt, amikor még volt eső – keletkeztek és teltek meg poshadó vízzel, nem esik szó a cikkben, hiszen erről a cikkíróknak fogalmuk sincs. Nem a magyarság kirekesztő szándéka ásatta ezeket a gödröket a cigányok életterébe, hanem ők települtek a munkahelyük, a kenyérkeresetük közelébe, lévén, hogy többnyire ők vetették a vályogot ezekben a faluszéli bányákban. A vályogot pedig el is tudták adni. Szemét pedig azokban a régi vályogos időkben jóformán nem keletkezett a falusi portákon, a magyarokén, mert nem volt műanyag, és a stanecli, amiben a cukrot hazahozták a többnyire zsidó szatócstól, szerves anyagként szétmállott a trágyadombon, vagy bekerült az árnyékszék emésztőjébe. Ma pedig rengeteg hulladék keletkezik falun is, amit valahová el kell hordani. Ha tehát adva van egy nagy gödör, amit már nem használ senki, akkor odahordják. A cigányok meg turkálnak benne, többek közt azért, mert már nem vetnek vályogot. És így bizony fennáll a fertőzés veszélye.

A cikk azonban szemrehányó alaphangú, mint ahogyan maga a minisztérium felállítása is az. Felrója a valóban szegényletes állapotot a szóban forgó községek magyarjainak, polgármestereinek. Az egész társadalomnak. Megírja azt is, hogy az egyik ilyen telepen egy karitatív szervezetnek kellett az ott élő 80, azaz nyolcvan családnak 20, azaz húsz árnyékszék kiásnia. Hogy legyen. Ez a jó példa. Vannak ilyen magyarok is, mutatják fel, akik árnyékszékot ásnak a hátrányos helyzetűeknek. Az, hogy a hátrányos helyzetűek – körülbelül ötszázan, hiszen családonként hat tagot mindenképpen számolnunk kell – miért nem tudtak maguknak legalább öt, azaz százanként egy árnyékszékot kiásni, nem írja meg az esélyegyenlőséget pártoló és Lévai Katalin feladatkörét meghatározó cikk. Ha tehát ezek alapján összefoglaljuk az új miniszternő feladatkörét, az abban áll: ássanak a magyarok árnyékszékot a hátrányos helyzetű romáknak, hogy ezzel is bizonyítsák európaiságukat, és temessék be a bányagödröket, mert az ott szerzett döghústól a sok cigánygyerek „A” típusú hepatitiszt kap. A feladat tehát világos, ásnunk kell, hogy Lévaiék esélyegyenlőség iránti igényét kielégíthessük. Lévai Katalintól a magyarság semmi elnézésre sem számíthat. A vele készült s ugyancsak ebben a lapban megjelenő interjúban kijelenti: „nem leszek Teréz anyja”. Ezt készséggel elhisszük neki, már csak azért is, mert ahhoz előbb katolizálnia kellene. Erre pedig mindeddig nem fejezett ki hajlandóságot. Nem is azért csináltak neki egy tárca nélküli miniszterséget, hogy önmagával csináljon valamit, világnézetileg, hanem hogy a magyarságot nevelje rá az esélyegyenlőségre. Pontosabban, hogy kivívja a hátrányos helyzetű, ásnunk már elfelejtett rétegeknek az egyenlőségét. Ha pedig egy társadalomban az esélyek mennyiségét állandónak tartjuk, akkor egyenlőséget csak úgy teremthetünk, ha onnan, ahol több van, vagy mi, a minisztériumban többet látunk, onnan elveszük. Lévai Katalint azért nevezték ki, hogy sokat-sokat beszéljen a magyarság köreiben, a magyarság hibájából feltalálható esélyegyenlőtlenségről. Merítse meg malteroskanalát a magyar esélyekben, és tegye át máshová. Nem jótékonykodni akar, hanem parancsolni, meg lehet, büntetni. Ezért aztán előfordulhat majd az, hogy aki magyar, vagy csak az,

teljesen esélytelenné válik minden vezetőállásra, a színigazgatástól a tárca nélküli miniszterségig.

Egy tárca nélküli miniszter kinevezése miniszterelnöki hatáskör, nem szükséges hozzá az a törvény, amely egyébként leírja és szabályozza a tárcák számát és feladatkörét. Az ügylet tehát jogszerű. Mégis feltűnő az a könnyed napirendre térés, amivel mind a sajtó, mind az Országgyűlés, beleértve az ellenzéket is, elfogadja Lévai Katalint és tárcanélküliségét. Mintha egy erős akarat, egy ellentmondást nem tűrő ukáz torpantotta volna meg a honatyákat. Minden előkészítés nélkül pattant ki az ötlet Medgyessy fejéből. Hiába, előzőleg Athénban járt, s nyilván ráérezett, hogy milyen dicső az, ha egy isten fejéből szikraként kipattan egy másik isten. (Zeusz fejéből Pallasz Athéné szikraként pattant ki. Mint tudjuk, még néhányan, itt, a vályoggödrök térségeiben.) Ezentúl ott ül a kormányüléseken valaki, aki figyel az esélyegyenlőségre, meg másra is, akár a kormányon belül is. És még szavaz is. Az esélyhez jutás illetően megváltozása egyáltalán nincs rendjén, de senki sem észrevételezi. A polgári körök élnek az életüket, semmit nem tudnak a dologról, mert senki nem tájékoztatja őket, Schmitt Pál alelnök lesz – helyes, legyen –, de esélyegyenlőség nem lesz. Egyáltalán nem lesz. Erre a közelgő, sőt fenyegető kórházprivatizáció a biztosíték. Ha a kórházakat és a rendelőintézeteket privatizálják, azaz haszonra dolgozó vállalkozások kezébe adják, akkor az az állampolgár, akinek kevesebb a pénze, kevesebb és gyengébb ellátásban részesül, mint az, akinek több a pénze. Ez persze ma is így van. Éppen ezért nem privatizálni kellene, hanem a költségvetés sokkal nagyobb hányadát kellene az egészségügyre fordítani, felemelni az orvosok és ápolónók fizetését, jó, új, korszerű eszközöket adni a kezükbe, hogy maga a mindenkinek járó alapszolgáltatás is esélyegyenlő, elfogadható mértékű legyen. A magyar orvosi kar, becsületére legyen mondva, ma is erre törekszik, alulfizetve, hajszolva. Jön azonban a privatizáció, amely ebben a nemes törekvésében megakadályozza. Hatalmi szóval, a pénz szavával. Mondjuk ki: a kórházprivatizáció a legnagyobb merénylet a magyarság életesélyei ellen, s ha ezenközben még latrinákat is kell ásnunk, hogy elfogadjon bennünket az esélyegyenlőségi-tárca nélküli, sőt az európai normákat is be kell tartanunk, amelyek nem engedik meg, hogy a háztartási hulladék egy bizonyos fajtáját feletessük a disznókkal, akkor bizony keserves egy helyzetben vagyunk: esélyünk nincs, mert van esélyegyenlőségi miniszterelnök.

A kórházprivatizációt jelenleg a magyarság nem engedheti meg ennek a kormánynak. Az eddigi privatizációkat sem lett volna szabad megengedni, de ebbe a korábban a mai vezetők és elődjeik által felhalmozott hatalmas adósság belekényszerített bennünket. Meg a Világbank akarata. A kórházprivatizáció is az, világbanki elképzelés, hogy ne mondjam, utasítás. Merénylet, gyilkosság, szociális gyilkosság, a szegény rétegek kihalásának mielőbbi bekövetkezésére irányuló galád terv. A békési gazdák most, a legnagyobb dologidőben kénytelenek időnként az utakra kivonulni, tiltakozva a képtelenül alacsony felvásárlási árak miatt. Sokuk még így, az előállítási árnál száz forinttal olcsóbban sem tudja eladni meghizlalt disznóját, mert a privatizált húszüzemek és a felvásárlók nem veszik meg tőle. A magyar gazdának nincs esélye. Abba kell hagynia azt, amivel egész életében foglalkozott, amire ráment a szervezete. Fáj minden tagja a sok hajlongástól, az emelésektől, az állattartás minden fáradozásától. De a privatizált gyógyhelyeken nem kap orvoslást, nem kap beutalót fürdőkbe, mert kenyérre sem telik neki, nemhogy panzióra. Régen legalább disznai elégedett rőfögését hallgathatta, oljai tele voltak, bővítésen törte a fejét, hajlandó lett volna még többet dolgozni, elfelejteni a végtagfájdalmakat, a dereka sajgását, de a Medgyessy-kormány és az ő derék ellenzéke ezt most már nem engedi meg neki. Mert a magyar parasztnak csak a kimúlásra van esélye. De arra van.

Furán és pimaszul alakulnak az emberi esélyek ebben a mi kis demokráciánkban. Erre a másik kinevezett életfolyamat a bizonyíték. Gyurcsány Ferenc sportminiszter a Kommunista Ifjúsági Szövetségben kezdte. Ellensége volt a finánciókének, az imperializmusnak, a kizsákmányolásnak, mint a többi kommunista. Ennek bizonyítására benősült a rendszer egyik alapcsaládjába, az Apró családba. Ez olyannyira alapcsalád volt, hogy ötvenhatban egy vicc járta az országot: „kik alkotják a Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányt? Kádár, Apró, Dögei.” Ez volt maga vicc. Kádár János apró dögeinek a rendszere azonban megdőlt, és hősöknek, a mai sportminiszternek esélyei veszni látszottak. Ezért sürgősen új világnézet és új feladatkör után kellett néznie. Az egész Apró családdal együtt. Rövidesen meg is találták ezt, és milliomosok, sőt mostanra milliárdosok lettek. Gyurcsány maga egy egész vállalat-impérium főnöke volt, egészen mostanáig. Ám most, élve újabb esélyeivel, ismét vált. Nem világnézetet, mert Medgyessy szocialista kormányában megmaradhat tőkés világnézetűnek, hanem hatalmi helyzetet. Gyurcsány beépül a végrehajtó hatalomba. Abba, amelynek irányába KISZ-vezető korában elindult. Most megérkezett! Gyurcsányt is öleléssel fogadja a sajtó. Vele a beiktatás előtt a Magyar Hírlap közöl interjút. Maga ez szóra sem érdemes fecsegés, azonban az oldal tetején lévő fénykép annál beszédesebb. Ez egy nagyon közelre hozott arcél, amelyen még az arcbőr pórusai is érzékelhetők, ámde az egész képen mégis a derékszögből fényképezett erős arcél, az előreugró, jellegzetes hajlott orr uralkodik. Ez a fénykép, ha történetesen a Magyar Fórumban jelenik meg, most bekerül az „Antiszemita közbeszéd”, ebben az esetben közfénykép című, évenként kiadott gyűjteménybe, mint az antiszemita uszítás féktelen példája. A liberális lapban azonban más a szerepe: ott üzenet. Miheztartás végett az esélyekről.

Folyamatba tétetett a magyar élet utolsó két nagy kisémmiző hadművelete, a föld elvétele és a szegényparasztok, falusi kisemberek földönfutóvá tétele, és a kórház-privatizációnak nevezett megrontás, a fizetéseképtelen rétegek sír felé lökdösésének művelete. A politikai élet, a felvilág, az alakuló és szövetségesedő pártok azonban erről mitsem akarnak tudni. Beszélnek róla, de nem tesznek semmit. Mert a tett: radikális, és a radikálizmus tiltva van. Ezek közül a nemzetrombolások, magyarellenességek közül, ha minden egyéb vonatkozásától eltekintünk is, a parasztság szegényebb, politikailag magatehetetlen, életformájába belevénhedt és már a semmi felé néző részével való elbánás emberileg elfogadhatatlan, mert gonosz, kiszámított, lassú gyilkosság. Különös kegyetlenséggel elkövetett „végső megoldás”. Adva van egy élete gyertyáját két végén égető, csak a munkának élő, mindig küszködő, senkinek nem ártó, senkinek nem tartozó réteg, a maga kisparcelláival, kertjeivel, óljaival, ritkuló istállóival, s mindennel, amit maga szerzett, kalapált össze magának, amivel soha nem szennyezte a környezetet. Az élete volt a foglalkozása. Meg sem kérdezték, hogy le akar-e mondani évszázados életformájáról, egyszerűen csak lehetetlenné teszik számára a létezést. Adja fel dolgos, takarékos, kissé magába zárt életformáját, mert – mint mondják – az nem hatékony, s Európa gép- és műanyag parasztjai ennél többet tudnak, az ő termékével ugyan be nem lehet jutni az európai piacra. Persze nem ezért számolják fel, hanem azért, mert útban van. Nem kell az az évi kétszer tizenöt disznó, amit a maga által vetett kukoricán felhizlal, elad, mert az idegen, a nagyüzem évi kétszer ötvenezret is előállít, s eltapossa még ezt a kis vetélytársat is. És az évi két, magának meghizlalt sertés se kell, a munka se kell, a házból is ki kell menni, vagy ki kell halni. Tanuljon, mondják a magyar parasztnak. Istenem, hányszor mondták, s mindig azok, akiknek tőle kellett volna tanulniok. De nem kérdezték meg, hogy akar-e tanulni. Mint ahogy régen se kérdezték meg, hogy akar-e kolhozni, amelyet szintén meg kellett tanulni, és nem kérdezték meg, hogy akar-e licitálni a saját földjére. Semmiről sem kérdezték meg soha, de mindig rákényszerítették arra, ami később rossznak, károsnak bizonyult. Ez azonban most a végjáték: a fejsze a fák gyökereire vettetett. Aki évtizedek óta fejt két-három-négy jó tehenet, s a tejjel a hátán, vagy a targoncába téve elballagott az átvevőbe, aki minden fejés előtt kezet mosott és a tőgyet is leöblítette langyos vízzel, akit közben meg-megcsapott rojtos farkával a legyek-böglyök által csípett tehen, akinek a tejétől soha senki meg nem betegedett, az most vigye el a vágóra a teheneit, adja oda bagóért, és üljön ki a tornácra, bámuljon maga elé, amíg el nem jön érte a kaszás. Fölösleges ember, hamar megtalálja a nagy ítéletvégrehajtó. Persze, addig az állami végrehajtó is teszi tiszteletét, mert kell a négy hektár a banknak. Az emberek százezrei, akik eddig mindentől elzárták, megfosztották magukat és csak a munkának éltek, a legfontosabbtól, a munkától, s a munka általi beletartozástól, életük értelmétől fosztatnak meg. Ez különös kegyetlenséggel elkövetett nemzetgyilkosság. Ezt nem lehet európázással megszépíteni. Nem kevésbé módszeres és kiszámított a másik is, amelyik egyébként összefügg a parasztragédiával is: kórházainkat, amelyeket a magyar társadalom adójából, lemondásaiból, munkájából építettek fel, most eladják tőkeerős külföldi vállalkozásoknak, amelyek haszonra termelve fognak gyógyítani, kezelni ezekben az intézményekben. Az egészségügyi pénztár megmarad, továbbra is a dolgozóktól levont járulékokat és az államnak befizetett adókat osztja szét a gyógyító intézményeknek,

csakhogy erre most rátelepül egy haszonelvű vállalkozás, többnyire külföldi, amelyik a közpénzből hasznot húz. A dolog eredményes lesz, mert a GDP növekszik, a GDP-be ugyanis a temetésrendezés és a koporsógyártás is beletartozik, nemkülönben a halott-előállítás. Éppen úgy, mint a műsorvezető havi két és fél milliója. Persze halott keletkezhet kint is, a kórház előtt is, vagy kint az elhagyott tanyán, mert nem mindenki jut be a kórházba, csak az, aki meg tudja fizetni. Az a beteg, aki nem tudja megfizetni, az kint marad, és halálával, vagy továbbbetegedésével a vállalati hatékonyságot növeli: csökkentvén az önköltséget, növeli a cég profitját. Ez ugyebár ördögi, de csontvalóság. A magyarnak most azt mondja a saját nemzetidegen vezetőrétege: állj félre, törd el, dögölj meg. 2006-ra, a következő választásokra ezeknek a most eltűrendőknek már visszafordíthatatlan következményei lesznek a magyar életben. 2006-ban már egy részben parasztság nélküli és jóval kevesebb magyart számláló társadalomban élünk majd, kórházaink világcégek tulajdonában lesznek, a bejáratukat őrző-védő szervezetek őrzik. Mondják: a nemzetközi terrorizmus ellen, a jobb vagy luxusosztályokon bent fekvő úrgazdagok védelmében. S jól megnézik azt is, ki lehet orvos ezeken az osztályokon. Szír vagy arab-gyanús nem. Cigány? Talán, de lehet, hogy csak akkor, ha Kolompárról Telekire magyarosít. (Mondják, már van egy ilyen államtitkára Medgyessynek.)

Most, ha meg akarunk maradni, a legkeményebben, mondhatnám: a legradikálisabban szembe kellene szállnunk ezekkel a tervekkel. Ha most engedjük szétverni a falut, a mezőgazdaságot, engedjük több százezer ember tönkretételét, ha odaadjuk a kórházainkat és a rendelőinket, akkor visszaszerezni soha nem tudjuk. Az egész privatizáció története ezt mutatja. Ezzel szemben mi történik? A kétpártrendszer két fő tagja megosztja egymás közt a feladatot: az MSZP kongresszusa jóváhagyja a kormányátalakítást és Medgyessy Péter úgy alakítja át a kormányát, hogy abban a sertéságazat megszüntetésére és ebből következően a földművesnép földönfutóvá tétele előtt minden akadály elháruljon, beemeli az Apró családot a kormányba, és nyíltan a milliárdosok mögé zárkóztatja fel, végrehajtja a magyar Endlősungot. A Medgyessy kormány esélyegyenlőségi minisztériumot létesít, hogy a védekezés lehetőségétől is megfossa a most földönfutóvá tett parasztokat, magyarokat. Ezek még legyenek tekintettel azokra, akik a kertjeikben garázdálkodnak, meg azokra, akik jönnek, jönnek és ellakják a földjüket. Mi ez, ha nem leszámolás? A Medgyessy-kormány és az MSZP–SZDSZ sötét tevékenysége azonban a másik oldal, a minden radikalizmust és ellenállást elvető ellenzék, a szövetségévé vált Fidesz és az MDF politikája nélkül nem lehetne eredményes. Az új szövetség ugyanis, amely elvet minden aktuális fellépést és minden radikalizmust, de állandóan tanácskozni akar róla, amely a távoli jövőbe tol minden ellenállást, minden valódi rendszerellenességet azzal segíti ennek a globális politikának a megvalósulását, hogy minden erejét a következő választásra, a kormány visszavételére összpontosítja. Ez önmagában természetesen méltánylandó és helyes törekvés, de nem elég. Mert akkor már késő lesz, mint ahogy az egész rendszerváltásban minden mindig későn volt. És lehet, hogy a kormányváltás majd sikerül is neki. 2006-ra azonban már sokkal kevesebben lesznek azok, akikért küzdenie kell, a föld nagy része már az idegenek kezén lesz, a Szanyi Tibor által beharangozott 500 ezer felesleges parasztból már nem lesz talán százezer sem, a kórházak az izraeli gyógyszercégek kezén lesznek, és általában minden idegen, javarészt zsidó kézben lesz. Ekkor lép majd kormányra Orbán Viktor és kimondja majd: megint nem tehetünk semmit, mert előttünk a kommunisták mindent eladtak. Nincs kétharmadunk, de imádkozunk az elhunytakért. De megőrizzük magunkat, mert hiszünk az őszinte együtt létben. Tovább szabadítjuk fel magunkat, fel, fel az egekig, el a földtől. És biztosítjuk egymásnak a szabadságot, amelyhez – szerinte – két ember kell. Ez

persze nem igaz: egy is elég. Mondjuk egy brahmin, vagy egy szerzetes. Cellájában is lehet teljesen szabad az ember. Ha valaki úgy értelmezi a szabadságot, hogy ahhoz legalább két ember kell, az nem egy rendszer, egy állam szabadságáról beszél. Mert ahhoz szabad, független állam, rendszer kell, amelyben nem üldözik gazdaságilag sem az állampolgárt. Erről azonban most nem beszélhetünk. Akkor viszont miről beszél Orbán Viktor? A rendszernek kell szabadnak lennie, amelyben él az a két ember. Gróf Batthyány Lajos, féltérden, szemben a kivégzőosztaggal, teljesen szabad volt. Medgyessy Péter Tarpán, a Batthyányiakét megelőző szabadságharcunk nyitányán, beszédét mondva 209-esként nem szabad, hanem rút szolga, és hogy ezt megteheti, maga a nemzetgyalázás. De ez most mellékes. Az, ami történik, vagyis a kormány sötét, nemzetáruló politikája és az, ami ezzel szembenáll, pontosabban valójában nem áll szemben, mert a parlamentarizmus szabályai által lekötve eltűri ennek minden rablását, nemzetgyilkolását, kiegészíti egymást.

Mindenki tudja, pontosabban mindkét fél tudja, hogy nem történik semmi. A magyar parasztot megint földönfutóvá teszik, az egészségügyet pedig tönkreteszik, közben lesz sok vita, sanda célzás a másik zsebére, találat, halad előre a privatizáció, alakulnak és nem alakulnak kuratóriumok, szidni fogják a sajtót és viszont, de senki nem megy – talán rajtunk kívül – az utcára, és 2006-ban, ha a bankárkaszt is úgy akarja, és miért ne akarná úgy, megint jön az Orbán-kormány, és persze kétségkívül egy kicsit jobb lesz, egy kicsit, de nem alapvetően. A rendszer marad. Mert ebben a kétpártrendszer mindkét tagja érdekelt.

Erről szól ez a most megalakult szövetség, amely ennek ellenére üdvözlendő, mert tagjai még a talpára állíthatják. Mi, valóban radikális magyarok, abban társak vagyunk, hogy a magyar végre talpára álljon, és kuruc módra viselkedjék a labancok ellen. Kettős tagságot azonban nem vállalunk, mert a magyar vagy kuruc, vagy labanc. Középut nincs.

Ezen a héten két látszólag össze nem tartozó és nagy jelentőségkülönbségű dologról írok. Az egyik egy újságcikk, ami észrevételre sem volna méltó, ha nem tükrözné ugyanakkor elferdült közállapotainkat. Bencsik András vezércikkében – Demokrata, 7. évfolyam 21. szám – így ír: „A vérszerződés egy évvel ezelőtt a Kossuth Lajos téren volt, most pedig, hogy megtörtént a seregszemle, a had Vereckéhez érkezett.” Ehhez fogható túllihegéses ostobaságot, hazugságot a Sztalin-díjasok – Méray Tibor, Aczél Tamás, 50-es évek – nem írtak le Magyarországon. Vérszerződés? A Kossuth téren? Mert Orbán beszél, hogy megfordítsa a megfordíthatatlanul elvesztett választást? Most pedig, hogy valami szövetségfélét kötött azokkal, akik eddig is szolgálták – Verecke, honfoglalás?

Ott voltam a Kossuth téren. Körülvettek bennünket a kormány és a Fidesz rendezői, és ki akarták venni a kezünkől a saját zászlainkat, farkasfogas, MIÉP-es zászlainkat és Árpád-sávós lobogóinkat. De ez hagyján. A Vérszerződést a magyarságot akkor alkotó hét törzs vezére kötötték – ha kötötték, és az egész nem Anonimus költése – azért, hogy a jövőben mindig Álmos véréből választanak vezénylő fejedelmet, mégpedig úgy, hogy a törzsek önrendelkezése megmarad. Borzalmas az, amikor egy újhítű, azaz most éppen jobboldali és ősmagyarkodó ember mindenkin túl akar tenni a lelkendezésben. Bencsik András nem is olyan régen még megvertként ült szemben egy emberrel, a makkabis Tasnádival, aki most ismét börtönben van, és nem tudta megvédeni magát annak tényszerű állításaival szemben, hogy ő is zsidó, és a Népszabadság Pártélet rovatánál dolgozott azelőtt. Természetesen a magyarság nem vér kérdése, Bencsiket elfogadná mindenki magyarnak, még jónak is, ha egy kicsit mértéktartóbb volna. Nincs semmi akadálya annak, hogy valaki zsidó létére jó magyar legyen, node szittyá? Ez már jóízlés kérdése. Bencsik mint szittyá: hamis, viszolygást kelt. Rosszat tesz annak, akinek benyal. Orbán Viktor a Demokrata olvasására hívott fel, a Demokrata mindenben kiszolgálja őt, ezért szükséges volna egy kis ízlés, netán tárgyilagosság, mert így még az is felötlük, vajon nem éppen ártani akar-e Bencsik ezzel a túlzó habzással. A Fidesznek, Orbánnak, és annak az alapjaiban jóindulatú szerveződésnek, amelyet Orbán elkezdett. Mert ez az írás annyira csavarja a jóérzésű emberek orrát, hogy alkalmas a bizalom megingatására. Nincs hitele: „...ha a magyarság Isten nevében valami nagy és szent cél érdekében szövetkezik, akkor olyan erő mozdul meg általa, amelyet csak ezredévenként lát a világ.” Micsoda? – kérdezi az ember. Mi történt itt most? Ez az örök pártrovatos megőrült? S aztán még: „...hogya a magyarság ismét hazataláljon a Kárpát-medencében, és nagyon úgy látszik, hogy ez ismét sikerülni fog. Kivétel nélkül minden magyarnak.” Teljes a talajvesztés. Miért? Azért, mert a Fidesz szövetséget kötött az eddig is benne lévő párttörődékekkel, meg talán a polgári körökkel, és meghirdetett egy szép, de inkább csak jól hangzó programot, ami egyébként semmilyen választ nem ad a jelen gyötrő, sőt siralmas magyar valóságának kérdéseire. Verecke? Vérszerződés? Szvatopluk mint piszkos kommunista? Magyarok legyőzhetetlensége, idegenek elkergetése, Zalán futása? Nem éppen most omlott össze az Orbán-kormány és személyesen Orbán Viktor leghelyesebb törvénykezdeményezése, a státustörvény? Nem a vezércikk hetében nem írta alá a Máért közös nyilatkozatát a Fidesz, mást most már nem is tehetvén a túlerővel szemben? S a Vereckét, az ottani magyarokat képviselő Kovács Miklós, a Kárpátaljai Magyarok Kulturális Szövetségének vezetője nem most jelentette-e ki, hogy a státustörvény módosítása

jogfeladás? És a jogfeladás: árulás. De ezt már én mondom: súlyos nemzetárulás. És ebben immár osztozik az egyik szövetséges. Nem most hagyta cserben, ki tudja hanyadszor a parlamentbe másodszor is besegített MDF Orbánt és az egész magyarságot azzal, hogy a Szabad Demokratákat és az MSZP-t támogatva viszont aláírta a közös nyilatkozatot? Annak a Magyar Demokrata Fórumnak a nevében, amelynek alakulása első percétől kezdve a Kárpát-medencei magyarság legalább szellemi egyesítése, önrendelkezése volt a célja? S nem most ment el Medgyessyhez a legnagyobb jószándékkal, de amint látjuk teljesen hiába az MDF egyik, velem együtt alapítója, Csoóri Sándor, hogy kegyelmet kérjen a magyarságnak a magyar miniszterelnöktől? Lásd: Verecke? És nincs benne abban a szemérmesen elrebegett, de mégiscsak kimondott „igen”-ben, amit a Fidesz és Orbán elrebegett az Európai Unióhoz való csatlakozásban mindez? A magyar társadalom 56 százaléka távolmaradt ettől a vérszerződéstől.

De ez persze, már a másik kérdés, a fontos. Bencsik ízléstelen lelkendezésével szemben – Orbán ide, Orbán oda – a magyarság szomorú, megvert, széthulló állapotban van, fokozatosan szorul ki mindemből. Ma már nehéz eldönteni, hogy melyik nemzetrészt van nagyobb elnyomás alatt, rosszabb állapotban: az erdélyi a román elnyomás alatt, vagy az anyaországi a rá visszatelepedő idegen, liberalizmusba oltott kádárizmus alatt? Most Szvatoplukozni, amikor egy Dzurinda csak lepöcköli az egész státustörvényt, most döngötni a mellet, amikor beérik annak a NATO- és EU-politikának a gyümölcse, amit a Fidesz kezdetei óta és kormányon is folytatott? Most honfoglalásosdit játszani, amikor éppen elvész a föld, amikor nem kell a kisember disznaja, teje, gyümölcse, amikor nincs munka? S éppen elveszik a kórházakat, éppen katonákat küldenek Irakba, és aztán majd mindenüvé, ezer kilométerekre, ahol semmilyen magyar érdek nincs? Az Európai Unió számvevő bizottsága megállapította, hogy a most csatlakoztatott tíz ország, köztünk hazánk semmilyen mértékben nincs felkészülve az európai pénzek fogadására, és nincs meg az az ellenőrzési rendszer, amely nélkül egy árva fityinget se lehet felvenni. Nincsenek tervek a felhasználásra, ezért lehet, hogy semmit – semmit! – nem fogunk kapni. Ellenben a befizetés meg kell hogy történjék. Fizetünk, mint a katonatiszt.

Mindezért a NATO-szerződést aláíró és az európai népszavazáson végső soron igent javasoló Fidesz is felelős. Aki jót akar Orbánnak, az ezt is elmondja. Itt most alattomosan, de gyorsan és következetesen nyomul vissza a magyarságra a Kádár-rezsim, illetve annak SZDSZ-es változata. Az SZDSZ annak idején nem írta alá a státustörvényt, nem is szavazta meg, most azonban a megszüntetéséről gondoskodó közös nyilatkozatot aláírta, és majd, ha sor kerül rá, az Országgyűlésben is elvégzi rajta a boncmesteri feladatokat. A magyarságra, ha így megy tovább, a palesztin nép sorsa vár. Csak itt pénzért fogják adni a követ, amivel a páncélosokat megdobálhatják a kései pesti srácok, pénze pedig a kődobálási szándékú polgári köröknek nem lesz, s ezért sokkal csendesebben, jeltelenebbül múlnak ki, mint a palesztinok. De ehhez a kimúláshoz az ilyen a lelkendezésükkel, a túllihegésükkel undort keltők is hozzájárulnak. Most mindenekelőtt hitelesnek kell lenni. Meg kell mondani, hogy kik az árulók, kik alkudtak meg a kényszerek alatt, és kik azok, akik még küzdenek valamiért. A magyarság mindenütt bérencek és megvásárolt emberek járma alatt nyög. Itthon az Apró család betört a kormányba, Erdélyben a Verestóy–Frunđa–Markó hármasság uralkodik. Verestóy éppen olyan gazdag és éppen úgy szerezte 15 millió dolláros vagyonát – HVG-ből kiemelt tájékoztatás –, mint az új szocialista sportminiszter. Tőkés Lászlót, a forradalom elindítóját üldözik, Durayt, aki ott volt a „vérszerződéskor”, úgyszintén. Kovács Miklóst, a hiteles embert a magyar kormány jóváhagyásával vagy legalábbis elnézése mellett ütötték el a képviselőségtől Ukrajnában. Nincs árva, mint

a kárpátaljai, vereckei magyar. Csapnál vasfüggöny lesz, vízumra nem lesz pénze a szegény magyarnak. Most semmi más, csak az ellenálláson kellene gondolkodni. Ehelyett a szövetségben is, ebben az újban, az a fő gond, hogy hogyan lehetne a radikális magyarokat teljesen elhallgattatni, szétzilálni, embereiket elvezetni a senki földjére, és hogy lehetne ilyen Bencsik-féle szóvirágos hülyeséggel elfedni a bajt. 2006-ban már késő lesz. Amit addigra megszerzett magának a most szittyáskodó nemzetidegen elem, azt már nagyon nehéz lesz visszaszerezni. Most kell megakadályozni a megszerzésben. Nem eladók a kórházak, nem eladó a föld, nem tűrhetjük tovább az idegenek térhódításait, nem adunk katonát a sivatagba, az ősi mezopotámiai, ha kell: szittyá kultúra széthordására, nem és nem! Van még lehetőség. Ha valóban létezik a szövetség, ha valóban a nemzet jobbik felét és a magyar megmaradást akarja képviselni, akkor nézzen szembe önmagával, szólítsa hadba embereit, vonuljon ki az utcára, hirdessen általános sztrájkot, kergesse el a kórházak környékén ólálkodókat, szervezze meg a magyar föld védelmét, és ne 2006-ra lassozza magának a választókat, illetve ne csak ezt tegye, mert akkor már késő. A közszolgálati rádió és televízió egy-két műsorától eltekintve alávaló népbuhtítás, Soros- és Szemjon Mogiljevics-emberek tobzódása folyik, de annak így nem lehet véget vetni, hogy az úgynevezett nemzeti sajtóban is cenzúra, kirekesztés és ilyen üres liberálszittyá blöffölés folyik. Mi, radikális magyarok, megannyi sérelmet, bántást elfeledve ehhez társul szegődünk, tesszük, ami erőnk szerint telik tőlünk, és nem a hatalomból kérünk részt most sem, hanem az életből. Vagy pedig tessék nyíltan megmondani: radikális rendszerváltoztatásra mi nem gondolunk, mert úgy látjuk, hogy a magyarságnak erre már nincs ereje. Féltjük a saját egzisztenciánkat is. Belesimultunk a rendszerbe, és csak azért küzdünk, hogy újra sorra kerüljünk. Ez világos beszéd volna, és ha szomorúan is, de tudomásul kellene venni. Csak az ilyen ál-szittyá kilovaglásokat nem lehet tudomásul venni. Ennél már jobb az, amit Királyhegyi Pál, a régi idők egyik neveltetője csinált a Fészek Klubban. Állítólag írt egy táviratot Sztalinnak. „Joszif Visszarionovics Sztálin, Kreml. A rendszer nem vált be. Kéretik nem erőltetni. Királyhegyi.” Minden este neveltünk rajta. Pedig nem volt szittyá.

Ez a cikkem most tulajdonképpen egyperces néma felállás a magam emlékére. Nem értik, mi? Levágtak a Népszabadság népszerűségi lista képsorának utolsó helyéről. Megszűntem. Most már arra sem méltatnak, hogy utolsó legyek, mert az új – no, nem teljesen új – politika, a teljes elhallgatás ezt követeli meg. Még az utolsó helyen se lássa a pofámat a nyájas olvasó, felejtse el. Évek óta tartottam az utolsó helyet. Torgyán József is csak röpke pillanatokra tudta elvenni tőlem, leváltásának és pártja szétszerelésének legádázabb idejében. Még akkor is utolsó tudtam lenni, amikor Sanda Ipsosék pazarló kedvükben adtak egy vagy két százalékos emelkedést. Most Kövér az utolsó. És a négykurátoros Dávid Ibolya a második. Ezzel megelőzi Medgyessyt. Ezt a huszonnégy lapos pártpasziánst egy nagy zsonglőr keveri. A fontos figurák mindig oda kerülnek, ahová kell. Élmezőny, középmezőny, s alul a szélsőjobb. Volt eddig, most a leendő szélsőjobb. Ez a pasziánsz tulajdonképpen ikonográfia. Moszkvai, bizantin és Dob utcai belterjességű. Azok, akiket rakosgatnak, mindannyian meg vannak törve: azaz mindannyian elfogadják a helyezésüket, és az egész kirakósdí érvényességét. Végül is ikonszentnek lenni szép és jó dolog. Mind a politológus társaság, mind maguk a politikusok elfogadják hitelesnek nemcsak ezt a sort, hanem a közvélemény-kutatások adatait is. Ez az alapfeltétel. El kell fogadni, ha valaki egyáltalán klubtag akar lenni. Ez a társadalom megvezetésének egyik lényeges eleme, feltétele. Módszer. Lehet, hogy a világon másutt nem ennyire hazug, itt szemenszedett hazugság az egész. Vegyük például Magyar Bálintot, aki az előkelő 11. helyen fekszik. Olyan korrupciós botrányba keveredett, amibe bele is bukhat. Recseg-ropog az egész minisztériuma, maga kaszált le fejeket, hogy maga megmeneküljön. S erre vesztett 1, azaz egy százalékos népszerűségi indexe még így is 51 százalékos. Ellenben Kövér László, aki most elbitorolta tőlem az utolsó helyet, vesztett három százalékos, és ő csak 31 százalékon áll. De mi történt Kövérrel? Mit tett, mit mondott, hogy vesztett három százalékos? Kövérrel a Fidesz-kongresszus óta, ahol felszólalt, lényegében semmi nem történt. Nem is szerepelt, tudtommal sehol nem szólta el magát, valakik mégis úgy gondolták, hogy jobb tőle elvenni három százalékos, mert így talán ő is jobban tudja, mihez tartsa magát. Csak arra gondolhat az ember, hogy Kövér lábvizet ivott szombaton, ami a Talmud szerint nem ajánlott, és ezért zuhant ekkorát. Levágásom a képsorról a MIÉP-pel szembeni politika része. A teljes elhallgatás egyik lépése. Bele kell verni az agyakba, hogy a MIÉP már nincs is. Ezért elnökét még az utolsó helyről is le kell vágni. Most majd jönnek a politológusok, akik éppen ezekre a népszerűségi indexekre hivatkoznak, és ezek alapján megállapítják, hogy a MIÉP nem is létezik. Mert ez a cél. Hogy a MIÉP ne létezzék. Gyors, hatásos, több szálon futó felszámolási támadást kell indítani a MIÉP ellen, mert a népszavazás eredménye azt mutatja, hogy gondolatai, politikai meglátásai sokakban visszhangoznak. Az európai csatlakozásra 17 százalék mondott nem-et abból a negyvennégyből, amelyik leadta szavazatát, és ki tudja, mennyien gondoltak hasonlóan abból az ötvenhatból, amelyik el sem ment a népszavazásra. Rendszer ekkora kudarcot még nem szenvedett, mint ez a mostani. A népszavazást sorsdöntőnek és az egész magyarság európai csatlakozás iránti demonstrációjának szánták, és ez lett belőle: 56 százalék el se ment. Ezzel voltaképpen az a rendszer, az a vezető réteg – ellenzékestül – bukott meg, amelyet Brüsszel és Amerika eddig első eminensként favorizált. Ekkora vereséget, megalázást egyik csatlakozásra váró ország vezető rétege sem szenvedett.

Persze a népszavazás a jó előre meghozott hódoltsági törvények szerint érvényes volt, de nem ezt várta Brüsszel Kovácstól, Medgyessytől és Orbántól. Itt most a magyar bankárkaszt és kapcsolt részei leégtek. A számottevő pártok közül egyedül a MIÉP mondott nem-et. Az a MIÉP, amelyik kiesett az Országgyűlésből, de mégis jelen van, sőt döntő erővel van jelen. Ezért kell azt mondani, hogy nincs, már nem is létezik, és feje már fent sincs a fejek tábláján. A lefejezés másik oka a zsidókérdés. A MIÉP-et úgy könyvelik el, elsősorban vezetője miatt, mint antiszemita erőt. Természetesen tudják, hogy nem az, nem antiszemita. Csak nem rejti véka alá, hogy látja: mit terveznek az országgal, a néppel, a gazdasággal, a pénzügyi rendszerrel bizonyos nemzetközi erők, amelyek túlnyomó részben zsidó vezetés alatt állnak. S ezt ki is meri mondani, meg is meri nevezni ezeket. Ez most különösen veszélyes, mert az USA, Izrael ösztönzésére, netán parancsára, már megvívott két eredménytelen, de gyilkos háborút, Afganisztán ellen először, most pedig Irak ellen másodsor, és továbbiakat tervez a térségben. A magyar Országgyűlés pedig éppen hétfőn szavazott meg 300 katonát iraki felhasználásra, valami szégyenletes egyhangúsággal, nemzet iránti felelőtlenséggel. Ilyenkor persze hogy le kell vágni azt, aki ezt szóvá meri tenni, és az ide vezető utat is bemutatja. A magyar élet tele van félelemmel. És csalással és hazugsággal. Most azt kell hirdetni, közzétenni, hogy a MIÉP már nincs is. A MIÉP elnökét lenyisszantják az ikonográfia utolsó helyéről, ellenben azt a cikket, amelyben Kovács Dávidot, a párttá alakulni szándékozó és a MIÉP állítólag megüresedett helyét betölteni igyekvő Jobbik Magyarországért Mozgalom elnökét nyilatkoztatják, azt egyszerre több Axel Springer-lapban teszik közzé, „Csurkák már nem számítanak komoly tényezőnek”. Ugyanaz a cikk. Dávidunknak ugyanaz a fényképe megjelenik Nyíregyházán a Vasárnap Reggelben, és megjelenik szó szerint ugyanúgy Kecskeméten, a Petőfi Népében. Véletlenül. Közben pedig egy másik Soros-csapat megpróbálja a MIÉP-re és személy szerint a volt utolsó keni a Fradi-botrányt. A Fradi-pályán a gyepre bezúdultak többek közt azt is kiabálták, hogy „mocsos zsidók”. Ez kétségkívül a csapat tulajdonosának és körének szólt, Várszegi Gábornak, akinek, mint az ország leggazdagabb emberének, a tulajdonában van az MTK és a Ferencváros. Nem tudom, hogy volt-e bunda, nem is érdekel. Mindenesetre nehéz elképzelni csalás, korrupció nélkül éppen azt, ami csalásra és egy kör korlátlan hatalmára épül. Azok az emberek, akik beözönlöttek a pályára és elkezdtek verekedni, nagyjából tudják, ki Várszegi Gábor. Talán maguk is szeretnének basszusgítáron gyémántot köszörülni, de nekik ez nem adatik meg. Várszegi Gábor, miután hatalmas szovjet túrákon, Moszkvától Taskentig hatalmas vagyont gitározott össze magának a hetvenes években, egyszer csak kint termett Izraelben, és kitanulta a gyémántkösörűs mesterséget, majd Amerikába költözött, és Magyarországra már onnan érkezett, hogy a Fotex és az Ajka Kristály és más társaságok tulajdonosa és az ország leggazdagabb milliárdosa legyen. Övé a Fradi és az MTK. Senki másnak ezt a közös tulajdonlást meg nem engednék. Ilyen hatalom, ennyire korlátlan lehetőség hazánkban csak néhány embernek, néhány különleges képességű embernek van megengedve. Akik tudnak gyémántot köszörülni, mert megkapták rá a kiképzésüket illetékes helyen. Hát persze, hogy én vagyok a bűnös a Fradi-pályán történetekért. Se gitárom, se gyémántom. Bűnöm kettős. 1992-ben megírtam „Néhány gondolat” című írásomat, amely máig érvényes, és amelyet Debreczeni József, aki ma megint műsort vezet, mindjárt „náci alapvetés”-nek minősített, 2001. szeptember 11-én pedig, a New York-i borzalom estéjén feltettem a kérdést: ki a felelős, kinek érdekében állt Amerika megalázása? Azóta a kérdésnek Magyarországon elhallgatott irodalma van, kiderült: a WTC ikertoronyban dolgozók egy részét előre értesítették, hogy véletlenül se jelentkezzék

ezen a napon munkára; kiderült, hogy a merényletnek nincs szervezője, mert Oszama bin Laden és terrorista csoportja szervezhette volna ugyan, de őt nem sikerült megtalálni, és ma sem tudjuk: él-e, halt-e, hol van, ha van még. Ugyanígy állunk a másik fő terroristával, Szaddám Huszeinnel is. Állítólag tömegpusztító fegyverek özönével rendelkezett, amíg élt, de a fegyvereket Irak teljes elfoglalása során sem sikerült megtalálni.

Ezek után kénytelen vagyok beismerni, hogy a tömegpusztító fegyver én vagyok. Ellenem a háború Várszegiek és Medgyessyék, de Orbánék és a Jobbik részéről éppen olyan jogos és igazságos, mint az arab térségben az olajért vívott háború. Le velem! Egyetlen bajocska van csupán. Nem nagyon érdemes már megívni ellenem az elhallgatás háborúját, mert aminek le kellett lepleződnie, az már lelepleződött, s az emberek már pontosan tudják, hogy ezért kellett 300 katonát Irakba küldenünk, hogy fennmaradjon az a rendszer itt, Magyarországon, amelyik Várszegiek kezére játssza a földet, a maradék állami tulajdont, a kórházat, mindent. A magyar katona a magyarelleses rendszert védi a messzi Irakban. Most egy ilyen szókimondó párt? Most egy ilyen leleplezés? Netán visszakerül az Országgyűlésbe? Netán megszerzi az Európai Parlamentbe való bekerülés jogát? Ott lesz velük együtt és nem lehet összevissza hazudozni a szeme előtt, mert mindent lát közelről? Be kell látnom, hogy engem le kellett vágniok az utolsó helyről. Bitoroltam én azt az utolsó helyet, nekem voltaképpen már réges-régen a börtönfaliújság szerkesztőségében kellene dolgoznom, és abba kellene az „Ezt érdemeltük, megérdemeltük” című állandó vezércikkeimet írogatnom.

Amíg csak le nem telik a büntetésem, amit magyarságomért kaptam.

Ez a kormány gyáva. Kiterjeszhetjük ezt az egész rendszerre is. Ezt az a szánalmas bujkálás bizonyítja, amit az idén rendeztek június 16-án, Nagy Imre kivégzése napján. A népharag tavalyi és korábbi megnyilvánulásaitól tartva, az idén belső emigrációba vonulva, bujkálva rendezték meg a Nagy Imre-emlékezéseket. A cél az, hogy június 16-át, a kivégzés, majd az újratemetés napját letöröljék az emlékezet táblájáról. Medgyessyvel együtt ma csupa olyan alak ül a kormányban és tölt be vezető tisztségeket intézményekben és részvénytársaságokban, akik párttagságukkal, rendszerbe illeszkedésükkel évtizedeken át azonosultak a kivégzéssel és ellenségesen szemlélték a rendszerváltást, következésképp a rendszerváltás kezdetének is tekinthető újratemetési szertartást.

A táblaletörléshez az idén a köztársaság elnöke is hozzájárult. Feleségével, a kedves Dalma asszonnyal kézen fogta a két unokáját, és végigsétált velük a temetőben a kopjafák között. Ötvenhatos különórát tartottak a kicsinyeknek. „Látod, kicsim, ez itt egy kopjafa, amelyik alatt egy csúnya bácsi földi maradványai nyugszanak, akit a még csúnyább bácsik kivégeztek akkor, amikor nagyapádból elkezdett kinőni a nemzetközi jogász.” Esetleg még hozzátették, hogy okuljon az az unoka: „tudod, kicsim, mi mindig olyan politikát szerettünk, amelyik középpont van a két csúnyság, a kisebb meg a nagyobb csúnyság között, mert az ember mindig csak így viheti valamire. Te se válassz magadnak soha csúnyságot, hanem illeszkedj közéjük, középre.” Aztán még azt is mondták, bizonyára a gyerekeknek, hogy lehetne itt most nagy népünnepély a temetőben, örülhetnének az emberek, hogy eltakarodtak a kivégzőbácsik, de hát nem lehet, mert a kivégzettek hozzátartozói meg volt bajtársai még élnek – sajnos –, és ezek mindenféleképpen kiabálnak a hóhérbácsikra, meg a hóhérbácsik politikusaikra, és ebből semmi jó nem sül ki. Esetleg még forradalom talál kitörni, és elkergetik azokat is, akik mindig középen vannak.

Így telt az emlékezés napja, családiában, ahogy azt egy köztársaság elnökétől, aki tagja volt már az első rendszerváltó kormánynak is, elvárhatjuk. Arról, hogy tízórát vitt-e magával a Mádl család és pokrócot, amire leheveredtek a szép időben, a jó levegőben, nem szólt a híradás, de nincs kizárva. Idill azonban kétségtelenül belengte az emlékezést. És egyetértünk: a gyermekek középre nevelését nem lehet eléggé korán elkezdeni. Tanulja meg, mi az a kopjafa, a 301-es parcella, és majd, ha nagyobb lesz, azt, hogy mi az a kivégzés. Mármint az olyan, amikor másokat végeznek ki, magyarokat, amire idillel kell emlékezni. Medgyessy köré nem idillt szerveztek, hanem családlátogatást. Medgyessyt Nagy Imre Oruló utcai egykori otthonába bujtatták. Ők egy kicsit szűken voltak a lakásban. Kellott a hely a tévéseknek, a biztonsági őröknek és a néhány meghívottnak. Medgyessy itt, a tévékamerák kereszttüzeiben kijelentette, hogy Nagy Imre polgár volt, baloldali polgár, s ezért hozzá joga van a mindenkorai magyar baloldalnak is, így nekik is, akik kivégezték. A körülményeket pedig tessék elfelejteni. A zsákba csavarást, az arccal a földbe lökést, majd néhány évvel később mindennek tudatában a beállást a rendszer ordas szervezetébe, a feljelentését azoknak a pénzügyminisztériumi embereknek, akik esetleg még emlékezni mertek volna az akasztásokra, az elföldelésekre, a temetői tömegsírokra. Kuss! Nem pedig emlékezés. A kormány most mint polgárra tart igényt Nagy Imrere, pedig nekik legfeljebb a teteméhez, a csontjaihoz, a test maradványaihoz van közük, s joguk, mint hóhérok, a szellemhez, a forradalomban felizzott hősi kitartáshoz semmiképp. Nagy Imre polgár volt? Hol, mikor? Kaposvárott gyermekkorában? Vagy

Moszkvában? Nekünk kell Nagy Imre, a moszkvai polgár, aki szerencsésen megúszta Sztalin terrorját és ép bölgyel hazakerült Rákosiékkal, és a párt ráosztotta a földosztást. Nekünk kell, mondja a D-209-es, és készen van. Polgár és punktum! Vagyis ordas hazugságok hangzottak el Nagy Imre egykori lakásában, de nem tiltakozott senki, mert nem volt ott senki. Kirekesztettek, kiszűrték mindenkit, akinek hajszálnyi köze volt ötvenhathoz, az újratemetéshez, a rendszerváltáshoz, a magyarsághoz. Nem kell ez a gyászünnepe, ez az emlék. Zavar, kellemetlen. A kommunisták, a maiak, a posztkommunisták megkezdték a történelem szokásos újraírását. Folyik a retus, eldobnak emlékeket, kiiktatnak emlékezőket, és előadják a dolgot úgy, ahogy nem történt. Persze nemcsak Nagy Imrével, hanem mindennel így tesznek.

Különben pedig az egész politikai félvilág merő egy szorongás. Félnek, félnek maguktól is. Kovács László kiszorongja magát Izraelbe, karonfogva Günter Verheugennel, mert mindenképpen vissza akar ütni Orbánnak a Lisszabonban, a Kereszténydemokrata Unió közgyűlésén kapottakért. Kovács jól tudja, hogy ilyenkor egy magasabb fórumhoz kell fellebbezni. A magasabb fórum Izrael, s maga Saron, aki mindjárt veszi a lapot, és az emberi jogok megsértésével gyomorszájon vágott Kovácsot kinevezi a tíz belépő ország közös képviselőjének, Kovács pedig fogadalmat tesz, hogy kiirtja még az írmagját is az antiszemitizmusnak Magyarországon. Úgyhogy mire megjönnek a telepések, virágerdő lesz a lábuk elé terítve. Vagy már ott is van? Kovács László tehát a csatlakozásra váró tíz ország közös képviselőjének lett kinevezve. Ő szedi be a közös költséget? Ki választotta meg erre a tisztségre? Netán az a szabály, hogy ezt a tisztséget mindig annak az országnak a külügyminisztere tölti be, amelyik országban a legkisebb volt a részvételi arány az uniós népszavazáson? Mert akkor értjük, akkor Kovácsot megilleti ez a hely. Június 16-a ezentúl a rendszervisszaváltás napja. Csak az a baj, hogy jövőre már nem lesz státustörvény, amit az ünnep tiszteletére fel lehet szabdalni, szét lehet tépni. És nem lesz kórház törvény sem, amit le lehet gyömöszölni az orvosok és a betegek torkán. Jövőre már nem is lesz június 16-a. Elfelejtjük Göncz Árpádot is, amint ott áll a tér fölött épített bárkában és vezényli a parádét, és aztán, hogyan, hogyan nem, köztársasági elnök lesz, elfelejtjük a valódi ötvenhatos munkástanácselnököt, Rácz Sándort, akit kemény szavai után addig lökdöstek, dúrtak, túrtak, amíg egyszerű bácskai gazda nem lett, akinek nem kell a teje, a szőlője, a disznója. S elfelejtjenék Orbán Viktort is, aki a magyar ifjúság nevében beszélhetett, mert volt valaki, aki szóvá tette, hogy a szertartáson mindenféle jött-ment sztalinisták, hazudozók szerepet kapnak, a magyar ifjúság pedig nem jut szóhoz. A botrányt akkor is, mit ad Isten, e sorok írója okozta, elfogadhatatlannak tartva, hogy Méray Tibor, a korábbi sztalinista, majd helyjegyes reformer beszélhet a sírnál, magyar meg nem. A vád, amivel illettek, természetesen az antiszemitizmus vádjá volt. És Méray beszélt a sírnál. De legalább Orbán is, a téren. S jól.

Most pedig? Mit ad Isten, nézi az ember a Máértról, a státustörvény szétcincálásáról készült híradásokat, s ugyan ki tűnik föl, mint az egyik tépőfogó, nyilván a nyugati magyarság képviseletében. Hát persze, hogy Méray. Medgyessy, Gyurcsány, Méray, nem egyenes folytatása ez Kádár, Apró, Dögeinek? És ők mégis szoronganak. Az állam csődben van. A forintot leértékelték, hogy a vevőknek olcsóbb legyen a hátralévő privatizáció. A lakások mindent megtesznek, hogy uruk megtartsa őket. Ez azonban fölöttébb kétséges. Végül is a kitüremkedő valóság mindenkinek kényelmetlen lesz egyszer. Magyarországot Nagy Imre gyilkosai vezetik. S ha erre egyszer Európával együtt a magyarság is rájön, akkor érdekes kopjafaidillek következhetnek.

Egyre világosabban látom az idő szorítását. A magyarságot most tudatosan fojtogatják, s ha idejében nem tépi ki magát a pénzkarmok marcangolásából, akkor elpusztul. Ha még az idén, még az ételszaporító törvények és intézkedések foganatosítása előtt nem buktatjuk meg ezt a kormányt, fojtogatásunk kivitelezőjét, és egyúttal nem határozunk egy olyan rendszerváltoztató, csak magyar érdeket szolgáló, új szemléletű, nem polgári és nem népi, hanem egyetemesen magyar és keresztény kormány felállításáról, egy Alkotmányozó Nemzetgyűlés összehívásáról, akkor a magyarságnak nem lesz módja kivédeni az idegen megszállást, a demokráciának álcázott posztkommunista, de voltaképpen kommunista diktatúrát, a megsemmisülést. A lassú halált, amelyben a fojtó mancs néha enged egy szusszanást, hogy a fojtás ne tűnjék gyilkosságnak. Továbbá: ha az európai államok ratifikálják belépésünket, akkor már függetlenségünket teljesen elveszítve, maradéktalanul Brüsszel fennhatósága alá kerülünk, és az unió kormánya a mi sajtónkkal fogja lázadásnak minősíteni és e célra máris átszervezett rendőrségünkkel leveretni megmozdulásunkat. Most még ezt nem teheti meg, mert még nincsenek meg a bénítás összes törvényei, és az erő sem áll rendelkezésre. Azért szervezik. A jelenlegi magyar kormánynak ugyanis, bármennyire fitogtatja is erejét, nincs meg a bátorsága és nincs elég eszköze leverni egy önérzetes és tudatos, fegyelmezett össznemzeti megmozdulást. Tehát ilyenket kell szervezni. A baj most bennünk van. A parlamenti ellenzék fél, inkább választja a kilátástalan szóbeli ellenkezést, az üléstermi szóváltásokat, az ellenállás látszatát. Nem meri felborítani a rendszert. Pontosabban meg sem meri kísérelni. Az, ami ma a parasztsággal, a vidékkel történik, nem most kezdődött el, de most jutott olyan nyilvánvaló fokra, ami már tűrhetetlen. Az, ami a privatizációban történt, nem most kezdődött, de ami most a kórházprivatizáció megszavazásával történt, és előrevetül, az végzetes. Az, ami a diktatúra előkészítése, bevezetése érdekében előlopakodik, az félelmetes. Provokátorok ferencvárosi zsidóztatásával teszik szükségessé a holokausztörvényt, a gyűlöletörvényt, a kábítószer-fogyasztás törvényesítése érdekében azokat ócsárolják és korlátozzák, akik felkeltek ellene, az emberi jogok megnyirbálása tekintetében vis maiort emlegetnek azok, akiknek tegnap még habzott a szájuk az emberi jogoktól. Mindez vészjósló. A státustörvény kiherélése és a magyarságot körülölelő Kisantant-gyűrű magyar kormány általi támogatása, a saját kormányunk magyarellenessége égbekiált. Az, ami a pénzünkkel történik: tragikomédia. Az egész világ nevet rajta. De szenvedő alanyai mi vagyunk. Nem Bokros-csomag jön itt, hanem magyar endlösung. Önkormányzati csődök, falvak megszűnése, szolgáltatás nélkül hagyása, városok megroggyanása, iskolabezárások, munkanélküliség, nélkülözés, kilátástalanság, nyomor, mindent egybevetve: a magyar népelem gyorsuló pusztulása, és ezzel párhuzamosan az idegenek betelepülése, és immár nyílt hatalmi helyzetbe kerülése. Az erőszak előtérbe nyomulása, a nép véleményének semmibevevése, a bűnözés állami támogatása. Ehhez már most előkészítik az erőszakszervezeteket, ennek érdekében akarják lefejezni az ügyészséget. Leváltásokkal és kinevezésekkel, de ha kell, sajtó általi megfélemlítéssel bénítják meg, vagy teszik népre uszíthatóvá a rendőrséget, és örölnek fel minden, még legalább nyomokban rendeltetésszerűen működő részleget a társadalomban.

A magyarságot a saját posztkommunista, nómenklatúrás gyarmati, szálláscsináló elitje

viszi a vágóhídra. Ezt a tönkretételt most már pusztán parlamenti eszközökkel megakadályozni nem lehet. A kormány megmutatta, hogy minden galád törvénye és intézkedése meghozatalához és megvédéséhez elegendő az ötfős többsége. A Fideszből mindig több volt a távolmaradó, és egyszer sem tett kockázatosá egyetlen szavazást sem.

Most a köztársasági elnök is félmegoldást választott: megfontolásra visszaküldte ugyan a kórház törvényt, de azt a kormánytöbbség változatlan formában még a visszaküldés napján tárgyalás nélkül újra elfogadta. Nevetségesse téve a köztársasági elnököt, az intézményt és mindenkit, aki mást akar. Cinikusan még két ellenszavazót is kishóbiztak maguk közül, hogy még megalázóbb legyen a dolog. Csakhogy az eset szánalmasabb még ennél is, mert Csehák Judit, a törvény betervezője, előzőleg járt a köztársasági elnöknel, és megtudta tőle a visszaküldés idejét, sőt ebben meg is egyezhettek. Ha ugyanis a visszaküldő irat csak az ülés szak befejezése után, a képviselők hazautazása, szétszéledése után érkezik meg, akkor az összehívás nehézkessé válik és nem lehet még aznap este dönteni. A köztársasági elnöke kettős játékot játszik tehát: visszaküldi a rossz törvényt, hogy kielégítse a Fideszt, a kinevezőjét, harmadszorra megválasztóját, de az időzítésben megegyezik az MSZP-vel, a kormánnyal. Ez szánalmas, szinte antalli. Holott az Orvosi Kamarától a baloldali vezetésű EDDSZ-ig mindenki ellenzi ezt a galád törvényt, amely csak a tökeerős nagy gyógyszercégek és Magyarország gyors megszállásában érdekelt izraeli érdekeltségek javát szolgálja. Hatalmas értékű kórháztelek és intézmények árát most a leértékelt forintban állapítják meg. Sietni kell, mert a leértékelt forint nehezen tartható. Sürgető az elkótyavetyélés és a magyar nép egészsége fölötti uralom megszerzése, mert kényelmesen irányítani csak egy beteg népet lehet. Ezt ki kell mondani, mert ez az oka a Fidesz és az államelnök Európára sandító meghunyászkodásának. Az ellenzék kivonult, a kormánypártok röhögtek a markukba, és szavaztak. Ennyi maradt a rendszerváltásból. A Fidesz most kemény szavakat használ a parlamentben, de ugyanakkor úgy viselkedik, mintha valódi, tiszta parlamenti demokrácia volna hazánkban. Nem így van: nincs. Se kemény, se puha, se fél, se teljes, hanem egy velejéig romlott iszapdemokrácia. A helyzet napról napra romlik. A kormány a nyári szünetet eddigi alatomosságainak bebetonozására és továbbiak előkészítésére fogja felhasználni. Elkezdik végrehajtani azt, ami még életbe sem lépett, és eladnak mindent. Újra, még mélyebben eladósítják az országot, és ezzel véglegesítik függő helyzetünket. Magyarország a jöttmentek paradicsoma lesz. A magyarnak pedig kábítás, tömegrendezvény, fojtogatás kisebb, engedélyezett sóhajokkal, légkondicionált pokol. Teljesen világos, hogyha ez a kormány kitöltheti az idejét, s végbeviheti mindazt, amit rábíztak, akkor a magyarságnak később nemcsak ereje, módja sem lesz a változtatásra. A beállott gyarmati rendszert törvények fogják védeni, és erre a célra megerősített erőszakos szervezetek, terror, gumibot és ha kell, golyó. Az erőszak, a verés már elkezdődött. A kivitelezés mesteri. Egyelőre annyit tudunk a verőlegényekről és a megbízójukról, mint a móri gyilkosokról vagy a Fenyő gyilkosairól, vagy az Aranykéz utcai mézszárlásról, vagyis semmit. Senki sem erősíti meg és nem is cáfolja, hogy Szász Károlyt a kormány verette meg, de azt sem, hogy őnmaga bérelt fel verőlegényeket, mert mazochista. Vegyük észre, hogy ez maga a módszer. A kegyetlen tettet két vélemény takarja el – a kétpártrendszer –, az igazság kiderülésére esély sincs. Egyesek ugyanakkor fürdenek a busás haszonban, amit a megijedt MNB-elnök szerzett nekik a forint leértékelésével és a kamatemeléssel. Aki pedig ideáig eljut legalább gondolatban, az szélsőséges. Gondolkodni tilos. Legyen minden bizonytalan és zavaros. A módszer régi, ismerjük. De ha ismerjük és a célját is tudjuk, miért tűrjük?

Most szórványos, valódi támogatottság nélküli tüntetések, tiltakozások kicsiny tüzei égnek országszerte. Tiltakoznak a kisgazdák, a fuvarozók, a rádiósok, az egészségügyiek, a zöldek, de a sok kis tüntetés nincs összehangolva, és nincs egyetlen nagy országos megmozdulásba, általános sztrájkba és kormánybuktatásba szervezve. Létezik, állítólag, tizenkétezer polgári kör, de azok csak otthonokban kujtorogva politizálnak, és a 2006-os választási visszavágóra készülnek, aminek alig van valami értelme, mert akkor már jóformán semmit nem lehet tenni. Itt most kell cselekedni, ezen a nyáron, illetve ezen az őszön. Nyáron előkészíteni, ősszel cselekedni. Ezt a kormányt még az idén, mielőtt nemzetellenes terveit megvalósíthatná, meg kell buktatni. Medgyessynek mennie kell. Petre Medgyescu, irány Románia! Erre az önmegváltásra csak az összefogózott nemzet, a maga halálos veszedelmére ráébredt és ráébresztett társadalom, nép és nemzet egysége képes. A MIÉP a maga tömegmozgósításban edzett erejét adja ehhez a harchoz. Tisztában van vele, hogy önmaga kevés, de azzal is, hogy nélkülözhetetlen. Hiszen az, amit most kérünk mindenkitől, az maga a legtisztább nemzeti radikalizmus az utolsó órában, talán már azon is túl. Összefogásra irányuló kérésünkben most sincs semmi pártönzés. Világosan áll előttünk, hogy immár nincs más út, nincs más mód. Tegyük félre egymás ostorozását, hibáink, mulasztásaink felhánytorgatását, álljunk ki a gátra!

Félistenek között élünk.
A megvert embernek, a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete vezetőjének az egyik lap szerint évi hetvenkétmilliós bruttó jövedelme van. Az intézményt az állam adófizetők pénzéből tartja fenn. Vezetéséhez kétségkívül alapos pénzügyi tudásra, felelősségre és sok munkára van szükség. Egy osztályvezető főorvosnak, vagy akárcsak egy gimnáziumi tanárnak, osztályfőnöknek ugyancsak. Számtalan más példát is felsorolhatnánk, amelyekben azonban az ottan teljes felelősséggel dolgozóknak, s hasonlóan hosszú évek tanulásával szerzett tudásukat használóknak legfeljebb! – kivételképpen – évi két-három milliós bruttó jövedelmük után kell magas járulékokat fizetniük, és minduntalan azt kapják a fejükhöz, hogy magas a bérük, az intézményük fenntartója nem képes fizetni utánuk a járulékokat, jövőre kevesebb jut nekik, mert az állam sem bírja. Surányi Györgytől, az MNB előző elnökétől hallottuk legtöbbször a „Nagy a béркиáramlás” című világbanki slágert. Surányi még többet keresett, mint a szerencsétlenül járt bankárkollégája. Sokkal többet. Mindez akkor történik Magyarországon, amikor a lakosság harmada létminimum alatt, vagy éppen felett él, a minimálbér ötvezer forint, és az sem jut minden embernek. Családoknak a pusztá létfenntartás, a mindennapi reggeli, ebéd, vacsora a legnagyobb gondjuk, és nincs mindig vacsora. „A szövőlány cukros ételekről álmodik, s nem tud kartellekről” – írta József Attila, az átkos Horthy-rendszer kapitalizmusának igazságtalanságát jellemezve. Szertenézünk és vonszolódó emberroncsokat látunk, javakorabeli, munkabíró gazdák vetnek véget életüknek önkezükkel. A szövőlányok közül pedig sokan, bizony, az utcasarokra kerültek, mert a két kezükre már nincs szükség. Egy kiló sertéshúsért, amelynek a létrehozása legalább kétszázötvenkétszáznyolcvan forintba kerül, a ráfordított munkát már nem is számítva, nem adnak még kétszáz forintot sem, és a gazda, minél kisebb a birtoka, annál jobban örül, hogy legalább elviszik tőle, és nem az ólban döglük meg a melegtől a hízó. Iskolákat, kórházakat, intézményeket zárnak be, zsugorítanak össze, emberek százait bocsátják el, s közben a kisemberre semmilyen gondot nem fordító államtól „X” számú ember húz mesés jövedelmet. Ha csak egyezerre tesszük a PSZÁF vezérigazgatójához hasonló jövedelmük számát – négyszáz már hivatalosan is be van ismerve – az évi hetvenkétmilliárd. Ha aztán a privatizált vállalatok és a vegyes vállalatok vezérkarait nézzük, amelyekben akármilyen hányadban állami pénz dolgozik, akkor az ezres becslés szerénynek látszik. A lóversenyen, amely az ÁPV Rt. tulajdonában van, hónapok óta nem fizetik ki a futtatóknak a nyert versenydíjakat, bezzeg a vezérkar felveszi a fenti kategóriába tartozó fizetését. Az alagi pálya olyan állapotban van, hogy az elmúlt versenynapon egymás után három ló sántult le, egy a lábát törte verseny közben, mert a gyep gondozására, locsolására nincs pénz. A Magyar Hírlap hétfői címlapján két fényképet közöl egymás mellett. Balról a Fidesz-vezérkar egy része látható a választmányi ülés előtt, jobbról pedig az MSZP választmányi széksorának első sorában ülő László Csaba pénzügyminiszter, Szekeres Imre államtitkár és Gyuresány Ferenc miniszter látható. (Az újságban mindig a jobb oldali kép, a színpadon mindig a jobb oldalt ágáló hangsúlyos.) Mindegyik képen mindenki nevet. Ez ma PR-alapkövetelmény. A Fidesz-képen képviselői fizetések nevetnek bele a világba, a nevetésük, például a Farkas Flóriáné, nem túlságosan indokolt, de az övék nem félisteni kategória, a szocialista képen azonban legalább hárommilliárd forint néz szembe az olvasóval, s ez már a mohó, nagy étvágyú félistenek

választmányi hahotakasztja.

Mivel érdemelték ki Szekeresék ezt a különleges helyzetet? Mit tettek le az asztalra, milyen érdemeik vannak, miből áll munkájuk pótolhatatlansága? Miért kell a szegény magyar népnek, a kuruc népségnek a kapitalizmus, a vállalkozási szabadság, a teljesítményen alapuló versenyrendszer természetes folyamányának tekintenie ezt a bődületes igazságtalanságot? Mert hogy kell, az nem is lehet vitás. Aki nem tekinti annak, az szélsőséges.

Azt hiszem, ez az utóbbi a legfontosabb probléma. A magyarság eljutott a leszorítottságnak abba az állapotába, amikor az elfogadhatatlan helyzetet nemcsak eltűri, hanem részben már el is fogadja. Milyen jó, hogy legalább ők nevetgélnek ebben a tikkasztó aszályban... Milyen szép, hogy van két nagy pártunk, amelyeknek a vezetői bíznak a jövőben... A felhőtlen nevetés azt üzeni: minden rendben van. A helyzet törvényes. Szekeres és Gyurcsány nevetése a rendszer magától értetődő szokásjoga. Most, mielőtt megkíséreljük levetni magunkról ezt az igát, számvetést kell végeznünk. Hogyan jött létre ez a helyzet? Azt hiszem, úgy, hogy egy borzasztó nagy család áldozataivá tettük magunkat. Egészen pontosan: jogszerűen elkövetett bűncselekmények sorozatának lettünk áldozatai.

A régi rendszerben a hárommilliárdos kép mindhárom tagja tisztí beosztású volt, először azt kellett elérniök, hasonszörű társaikkal együtt, hogy ne büntessék meg őket azért, mert ebben a tisztí beosztásban a nómenklatúra többi tagjával együtt, előnyöket felhalmozva bűnöket követtek el a magyar néppel szemben. Törvények nélkül, a párt hatalmával élve, a szovjet rendszer támogatását élvezve ítékeztek, parancsolgattak, tettek partra embereket, családokat, és törvénytelen előnyökhöz jutottak a társadalom többi tagjával szemben. Amikor világossá lett előttük és társaik előtt, hogy a rendszerük nem folytatható, mert olyan rendszert kell teremteni, amelyik legalább látszólag törvények szerint működik, akkor kialakulva maguknak a felelősségre vonás alóli mentesülést, rávetették magukat a törvényhozásra, és sikerült olyan törvényhozást összehozniök, beépüléssel, korrupcióval, megfélemlítéssel és külföldi segítséggel, amelyik az államot jogállamnak nyilvánította. Születtek is, kétségtelen, jogállamiságra utaló törvények, a lényeges azonban számukra az volt, hogy fennmaradjon az előző korszak status quója, amelyben őket sem felelősségre vonni, sem további vagyonszerző tevékenységükben megakadályozni nem lehet. Létrejött a jogszerűen elkövetett bűncselekmények rendszere. A privatizáció majdnem minden eseménye, átváltozása ilyen jellegű bűncselekmény volt. Ezekben a jogszerűség, esetleg csak a pillanatnyi jogszerűség éppen annyira fontos volt, mint a bűncselekmény, a rablás. Az alapcsel az SZDSZ nevéhez fűződik. Az SZDSZ, mint rendszerváltó, sőt radikalizmusban akkor felülmúlhatatlan szerveződés, kimondta, és a paktumban el is fogadtatta, hogy a rendszerváltás nem személycserékből, különösen nem elitcseréből áll, hanem a társaságok névváltozásából. Azaz, amit eddig állami vállalatként működtettek az elvtársak, most részvénytársaságként kell működtetniök, és a dolog el van intézve.

Ilyen galád, ennyire igazságtalan rendszer Európában sehol nincs. A nevetgélők, a milliárdosok és a szegény nép között ekkora különbség sehol nincs. Ráadásul ezeknek a milliárdosoknak semmi közük sincs ahhoz a néphez, amelyet így kiszipolyoznak. Volt már máskor is önző, harácsoló, idegenszerű uralkodó rétege ennek a nemzetnek, de ennyire tudatosan, ennyire elszántan cinikus még nem. Ezek a milliárdosok nem tekintik embernek a magyar népet. A mások szenvedései iránt ennyire közömbösnek lenni korábban még ők maguk sem tudtak, ehhez korlátlan hatalomba kellett kerülniök, ehhez milliárdok birtokosaivá kellett válniök. Hatalmukat az elvesztett pénz adja. Most, a világbanki liberalizmusban a saját egykori gátlásaikat is levetkezheték. Ülnek a

címlapokon és vigyorognak, mint aki jól végezte a dolgát. A Fidesz-képen, mint már mondtuk, jóval kisebb összeg kacag. De a tisztességes az volna, ha ők sem nevetnének, illetve nem hagynák adáz fotósok által most ilyen helyzetben megörökíteni magukat, mert a felelősség az odaáti röhögés miatt rájuk nehezedik. Mert ma nem elég kinyilvánítani, hogy László, Szekeres, Gyurcsány rossz gazdaságpolitikát csinál, mert persze hogy azt csinál, hanem azt kell felvetni, mit keres ez a három gepida – hogy ne mondjak mindig szittyát – a gazdaságpolitika asztalánál, mit keres ott, ahol van. S mikor méltóztatik lemondani a hárommilliárdról? Meddig lehet ebben az országban munka, teljesítmény, közösségbe tartozás nélkül milliárdosnak lenni, meddig lehet pusztán az idegen szekerek tolásával ennyire korlátlanul érvényesülni?

Végzetes baj az, ha egy nemzet bensőleg beteg. Betegségének szimptomáit érzi, de nem meri bevallani. Melyek a nemzettest körjelzői: a középosztály pusztulása, legfőbb alkotmányos intézményeink üres formák, közgazdasági süllyedésünk, végül az, hogy ezeket a bajokat csüggedéssel és fatalizmussal szemléljük. Kik gazdagodtak Magyarországon az utolsó húsz-harminc év alatt? Először is egy csomó uzsorás, mindenféle spekuláns, üzér, egypár fezőr, és akik a nyilvános állásokat vagyonszerzésre tudták felhasználni, egypár prókátor, aki tudja, hogy kell a népet kiszipolyozni, egypár külföldről bejött tőkepezés, aki olcsó áron terjedelmes földbirtokot vett, annak kincseit vállalata érdekében kiaknázza. A fentiekben egy 1880-ban született tanulmány vezető gondolatait soroltuk fel Bosnyák Zoltán segítségével, akit 1952-ben kivégeztek. A tanulmányt Simonyi Imre, a „Westungarischer Grenzbote” című pozsonyi hetilap alapítója és főszerkesztője írta. Többet most nem mondok. Elkéstünk, persze, alaposan. De végső pusztulásunkat a mostani halogatás és könnyed nevetgélés jelenti.

Túlságosan sok az észrevételre, megjegyzésre kínálkozó esemény. Szívem szerint csak arról írnék, mennyire boldog, lelkes most Székelyföld, az István, a király csíksomlyói bemutatása után. Magyar zászlók lengtek a hegyen, felhangzott a Himnusz, háromszázezer ember egy fél éjszakára megint elfeledhette nemzeti megaláztatásait. Hozzá kellene fogalmaznom ehhez természetesen elnyomhatatlan kételyeimet is. Mindez a státustörvény kiherélésének idején történik, amikor Románia NATO- és EU-befogadásának eszköze ennek a magyar hegyoldali kiáradásnak, zászlólengetésnek az eltűrése. Két összejátszó posztkommunista kormány – mindkettő magyarellenes – összekacsintása ez. Mint minden magyar öröme, ennek is roppant nagy az árnyéka, de nem baj, a lelkekben még erő gyűlt össze, erő a kitartásra. Aztán írnom kellene a moszkvai robbantás felfoghatatlan borzalmáról és abszurditásáról. Az, ami ott történt, véglegesen egyedi és végletesen orosz. Így csak ott történhetett. Kint, a bejárat előtt meghal majdnem húsz ember, vérbe borul a tér, s odabent folytatódik a rockkoncert. A közönség a produkció részének véli a robbanásokat. A rendezőség, a biztonságiak nyilván helyesen cselekedtek, amikor megelőzendő a pánikot, elszigetelték egymástól az eseményeket. De akkor is: ez csak Oroszországban lehetséges. Abban a hatalmas kiterjedésű országban, amelyben az elszigetelés gyakorlat, amelyben mind Napóleon, mind Hitler seregét Tél Tábornok öröli fel, bent, az ország szívében, s amelyben embert embertől, községet várostól, tajgát Moszkvától mindenkor minden további nélkül el lehet szigetelni. Oroszország most végsőkéig kiszolgáltatott állapotban van, Putyin úgy táncol, ahogy New Yorkban füttyülnek neki, s mégis, Oroszország, amelyben ez így, a közönynek és nyugalomnak, az önpusztításnak és a halál iránti közömbösségnek ezen a fokán történik meg, legyőzhetetlen. Csak nem tudjuk, miért az, mert nem értjük. A Nyugat mindig elhiteti magával, hogy érti Oroszországot, pedig valójában fogalma sincs róla. Mégsem ezekről a jelenségekről írok, hanem mindössze egyetlen újságoldalról. Duray Miklós cikket írt a hétfői Magyar Nemzetbe. Címe: „A magyar diplomácia útja a státustörvényig”, alcíme: „1945 óta Európa hozzászólt, hogy mivelünk bármit meg lehet tenni.” Ez a megalázóan igaz mondat tulajdonképpen az írás veleje. Ez az a mondat, aminek a megfogalmazásával magam is évek óta küszködöm, s ez az az állapot, amelynek a megváltoztatására tulajdonképpen minden rendszerváltoztató szándék megfogalmazódott, s ez az a léthelyzet, amelyből a magyarság nem tud kikecmeregni.

Tudom, hogy Duray Miklós élete utóbbi néhány évét szinte teljes mértékben a státustörvénynek szentelte. Fájdalma, sértettsége, e törvény álnok, aljas szétszedése, az európai tárgyalóasztalokról való lesöprése, szlovákiai semmibevevése és a magyar kormány és az RMDSZ és az MKP kétségtelen árulása következtében érthető. Fájdalmát természetesen férfiasan titkolja, mi mást is tehetne. A fájdalom azonban elrejtethetetlen, felsír, mint a tárogató. „1945 óta Európa hozzászólt, hogy mivelünk bármit meg lehet tenni.” 1945-ig, pontosabban 1944. március 19-ig sokszor hibázó, netán rossz döntéseket hozó, a nagyhatalmaknak kiszolgáltatott magyar kormányaink váltották egymást, de ezek törvényes magyar kormányok voltak, s abba, hogy a magyarral mindent meg lehessen tenni, nem nyugodtak bele. Ezt más szavakkal Duray is kifejti. „Trianonban – a következményei miatt – sokkal veszélyesebb döntést hoztak ellenünkben – írja –, mint a tatárjárás volt, vagy a török hódoltság, netán a helytartósági rendszer. Trianonban az

akkor és most is érvényes nemzetközi jog alapján szüntették meg a múltunk és jövőnk közötti folyamatosságot, darabolták szét nemzetünket, amely törzstől hét részre szakítottan, de szülőföldjén, többmillió része pedig pernyeszerű szétszórtságban él a világban. És mi mosolyogva, jószomszédi viszonyban, sőt állampolgári közösségben élünk azokkal, akik ezt elkövették rajtunk, illetve azok utódaival, akik ennek a haszonélvezői. Nincs ennél, nagyobb türelmesség.” Mindezt majdnem ugyanígy fejtettem ki legutóbb is a Gesztenyés kertben június 4-én, Trianon gyásznapiján. Magam azonban nem csupán a magyarság végtelen türelmességének tudom be mindezt, hanem, sajnos, életerejének fogyatkozásának és mindenekelőtt vezető elitje szánalmas árulása következtében súlyosan félrevezetett állapotának. A magyar tragédiáért, amely most már letagadhatatlanul itt áll a kapuk előtt, az a nemzetidegen elit a felelős, amelyik 1945 óta uralkodik a nemzeten, hol ilyen, hol olyan zsoldban, és amelyik most Trianon haszonélvezői javára, Európa rábólintásával szédülte Duray státustörvényét. A magyar nemzet türelmessége, gyengesége pedig nemcsak abban áll, hogy eltűri a végzetes és igazságtalan szétszórást és az ellenségeivel való komázást, hanem abban, hogy ötvenhat elbukott, véresen levert kísérlete óta nem képes lehántani magáról ezt az áruló elitet. Végzetünk, tragédiánk nem a románok és szlovákok magyarellenességében és gyűlöletében van, hanem a magyar kormányok, a magyar elit magyarellenességének az eltűrésében, a belső kiszolgáltatottság eltűrésében.

E tekintetben a rendszerváltás egyáltalán nem sikerült. Az Antal-kormány által megkötött paktum, akármilyen volt is a magyarázata, a nemzetidegen elit uralmának meghosszabbítását jelentette, és hiába mondta ki Antall József, hogy lélekben 15 millió magyar miniszterelnöke kíván lenni, ez csak szép és csak lélekemelő volt, utána a behódoló ukrán–magyar alapszerződés következett, amit aztán a többi követett. Ezek együtt – nem lehet ezt megszipíteni! – Trianon meghosszabbítását jelentették. Az önmegsemmisítő türelmesség meghosszabbítását, amiből a státustörvény megalkotásával kitörni már nem is lehetett. A státustörvényt megette a nemzetidegen elit, amelynek érdeke a trianoni kiszolgáltatottság fenntartása. Szembe kellene néznünk azzal a ténnyel, hogy az európai csatlakozás a magyar tragédia szempontjából nézve semmi jót sem hoz. Ezt a csatlakozást az az Európa hajtja végre velünk, amelyik Duray szavával szólva megszokta, hogy a magyarsággal azt tehet, amit éppen akar, és ezért a magyarság, mint a saját érdek érvényesítésére legképtelenebb nemzet kerül bele – ha belekerül – az unióba. Ezt a lezajlott tárgyalások is igazolták. A magyar küldöttség mindenbe beleegyezett, semmit nem kifogásolt, minden úgy volt jó neki, ahogy elébe tették. A magyar oktatást lezüllesztik, nem termelődhet vezetőképes nemzeti szellemű elit, a magyar földet potomon áron át fogják játszani a külföldi monopóliumok kezére és a megmaradt magyar rabszolga lesz, palesztin a saját hazájában. Minden lényeges tulajdon a külföldiek, elsősorban a nemzetidegen elittel szövetséges vagy egyívású idegenek kezén. Ezt, mint ahogy Duray írása is bizonyítja, többen is látjuk, de szót emelni ez ellen eddig csak a MIÉP mert. Ezért van teljes kirekesztésben része. Üldözik egyéneit és részeit, elhallgatják az egészét, ellengócokat hoznak létre vele szemben, és a törvénytelen ségek sorozatát követik el vele szemben. S ez itt történik most, Magyarországon, a rendszerváltás után, és a teljes kétpártrendszer félrenéz. Mi magyarok vagyunk Magyarországon, nem Erdélyben és nem Tótországon, ahol még érvényben van a Benes-dekrétum, és mégis lehetséges a türelmes nemzet szemé láttára a kirekesztésünk. Mégsem mondhatjuk, hogy az egész nemzet a hibás, csak a behódoló jobb- és baloldali értelmiség, a behódoló megélhetésiek, a státustörvényt Durayval megalkotók, de az európai csatlakozásra nemet mondani nem merők, a felkelésre, kormánybuktatásra

választ sem adók a felelősek. Igen, a nép türelmes. Türelmes, de nem cinkos. Azért türelmes, hogy ne legyen cinkos. Duray Miklós sohasem volt cinkos. Belesodorták, pártjával együtt belekényszerítették egy cinkos alapzatú szlovákiai pártszövetségbe, és hogy valamit tehessen, szövetségese lett az előző magyar kormánynak, amellyel együtt megalkotta a státustörvényt, amelyet most ledaráltak az iratmegsemmisítőn. Ahhoz azonban, hogy ezt meg lehessen tenni, egy új magatartás bevezetésére is szükség volt. Ez az európai cinkosság. Elfogadni annak az Európának a feltételeit, amelyik ránk borította Trianont, és most fenntartja velünk szemben a Benes-dekrétumot, s a román és szerb és mindenféle jogot arra, hogy a magyarral ne magyarként, hanem ilyen-olyan állampolgárként lehessen bánni, azaz elbánni. Ez az európai cinkosság, a lehetetlen feltételek elfogadása, a földkérdés letárgyalása a tőke szabad áramlásának fejezetében. Az európai cinkosság: sok magyar kijelentés, kereszténykedés, Antall tizenötmillió magyarjának megszólítása, de szemet hunyás, ha bent kitépnek a falból egy antennát és elhallgattatnak egy szabad szót. Kettős mérce. Mentális rezerváció egy állítólag szabad országban? Nem, ez az ország nem szabad, a türelmes nép semmi esetre sem az. Duray Miklós azonban a legjobb úton van ismét a teljes szabadság felé. Hogy ismét annyira szabad legyen, mint a pozsonyi börtönben volt, ahonnan elővezették a tárgyalásra. S aki még ebből a fáklyaként világító, ámbátor nyilván szerkesztőség által egy kicsit tompított fényű, itt-ott megnyirbált írásból sem érti meg, hogy egyetlen lehetőségünk a megmaradásra a teljes leszámolás megalkuvásainkkal, és a nemzeti ellenállásban való összefogás, az jobb, ha nyíltan belép az egész rendszerváltást megtorpedózó SZDSZ-be. Duray írásával a Rubiconhoz érkeztünk.

A lényegrejtő finomkodással „brókerbotránynak” nevezett bűntény, amelyhez majdnem halálos emberverés is társult, az egész mostani magyar rendszer lelepleződése, az egész világbankos, globalista áldemokrácia csődje és a kétpártrendszer magyar viszonyok közötti képtelenségének félreérthetetlen kifejeződése. Csúfos erkölcsi bukás. Mert hiába, hogy az egészért egyetemlegesen az a kormány felelős, amelynek uralma, felügyelete és ezúttal jóváhagyása, sőt tagjainak közreműködése közepett a bűntényt elkövették, a népnek, az egyre gyéredő újságolvasóknak és mindenekelőtt a tévénezőknek és a rádióhallgatóknak úgy adják elő a dolgot, mintha az ellenzék, a Fidesz ugyanannyira benne volna a dologban. És lehet, hogy benne is van. Ha egyszer ugyanis a tévé és a rádió egymásra mutogatást ad közre és tesz egyetlen valósággá, akkor ma az a valóság. Ennek következtében a bűntény társadalmi tudomásulvétele a kétpártrendszer tényévé válik. Holott, ha benne is van a Fidesz, ami lehetséges, teljes felelősség a hatalmon lévő kormányt terheli. Azt a kormányt, amelyik ráadásul még „közpénzügyi” államtitkárt is működtet, és esélyegyenlőségi miniszteri posztot hozott létre. A pénzügyminiszter a bűnelkövető bank vezérigazgató-helyettese volt a törvénytelen átutalások idején. Azt mondják – jellegzetesen sunyi, gyáva felelősség-elhárítással, de gyermeketeg módon –, hogy nem ezért a részlegért volt felelős. Igen, de pénzügyminiszter lett, és ez a felelősség, mint egy sál, a nyakára került. Itt nincs mese.

Tény, hogy a bank két menthetetlen vezetőjén kívül nem mondott le senki, és a vallomást tevő, majd azt visszavonó főbűnös az állam biztonságáért felelős miniszternek jelentette be, hogy külföldre távozik, és ki is ment. Tiszteletét tette indulás előtt Áder Jánosnál is. Egy bűnöző áll előttünk, aki már bensőleg is a kétpártrendszer teremtménye. Biztosítja magát mindkét oldalon. „Valami büzlik Dániában.” Möllemannt, a német liberális párt alelnökét, aki Kohl kormányában volt még gazdasági miniszter is, ennél semmivel sem nagyobb bünfajsúlyú ügyekért a Bundestagban megfosztották mentelmi jogától, mire ő elment ejtőernyőzni, és az ernyője nem nyílt ki. Szörnyethalt. Igaz, előtte megtámadta Friedmann urat, a németországi zsidók alelnökét, akit most tiltott kokainfogyasztás és -kínálás miatt vádolnak, de még szabadlábban van. Németországban is kétpártrendszer van, de Mölleman halott, László Csaba pedig pénzügyminiszter.

Amit ez a kormány hivatalba állása óta bemutatott, az önmagában visszaigazolja, hogy csalással került hatalomra, mert minden mozdulata öngazolás. Valószínűleg maga sem számított arra, hogy győz, mert különben felkészült volna, és nem holmi Görgeyt, László Csabát és egy-egy forgalomképtelen embert nevez ki oktatási és gazdasági miniszternek. Ez a kormány nemcsak korrump, csaló, hanem súlyosan felkészületlen és alkalmatlan is. Romlottan pártállami, és egyszerűen eljárt feje felett az idő. Sokkal rosszabb, tehetségtelenebb, ramatyabb, mint első változata, a Horn-kormány, amelyik, ha kapta is befelé a potyagólokat (mélygarázsban hugyozó főrendőr...), mégis, legalább ott volt a pályán. Ez nincs ott, ez csak a pofázásban létezik, és amihez nyúl, az megrohad. Horn legalább annyit mondott: „na és?”, de mit mond Medgyessy? Londonban állítólag a „háromdimenziós” kormányzásról beszélt. Ezt jó elvtárshoz méltóan nyilván fokozni fogja, s nem éri be három dimenzióval. Megáll az ész? Nem, már megállt.

Maffiakormány. Felállítója, Ron Werber és az ő megbízói valószínűleg csak bizonyos piszkos munkák elvégzésére csalták fel a bakra. Kórházprivatizáció, földművelés

tönkretétele, az önkormányzatok végső elszegényítése és a maradék magyar életerő gyorsabb felégetése, a szálláscsinálás befejezte után a megszállás felgyorsítása. Mi történt eddig? A Gerbeaud-kijárási negatív hőse D-209-esként miniszterelnök lesz, majd, hogy ennek szegényét pártjával, elvtársaival együtt el tudja nyomni magában, s hogy egyáltalán ki tudjon menni az utcára, meg tudja jelenni a nemzetközi nyilvánosság előtt, létrehoznak egy parlamenti bizottságot (Mécs-bizottság), amely alappal, alap nélkül, rendszerint alap nélkül, megvádolja az ellenzék jeleseit, hogy ők is ügynökök voltak. Nincs semmi baj, üzentek a magyar társadalomnak, mindenki ügynök, aki felül volt, van, lesz. Ez volt a kétpártrendszer első csődje. Ettől kezdve beállt a rendszer: a kormány összes kommunista elődjéhez hasonlóan tevékenységének, működésének középpontjába a hátramuogatást állította. Ugyanakkor ezek a feljelentések rendre megfeneklettek még a saját kézivezéreelt rendőrség szolgálatkészségeiben is, és mivel a legfőbb ügyészt eddig nem sikerült elmozdítani, következésképp az ügyészségen is. Egy állam becsületét ilyen dilettantizmussal, de ennyire elszánt makacssággal rombolni maga is büntény. Egy államtitkárnak ha csak egyetlen egy vádja, vizsgálati eredménye, feljelentése megbukik: le kell mondania. De nem a kétpártrendszerben és nem ebben a médiavilágban. Következik a támadás az MNB elnöke ellen, majd megtörése, a forint tönkretétele, és most a teljes pénzügyi csőd.

Ez az új botrány pedig olyan, mint egy árvíz, amely az első gát áttörése után hatalmas utánpótlást kap a hegyekből. A „brókerbotrány” csak az első és nem is a leglényegesebb. Csak előregés, amelyet sokkal nagyobbak fognak követni. Ki tudja, mikor sodorja az emberek elé a csődbe ment, eljátszott, egykor önkéntes, ma sokak számára kötelező nyugdíjbiztosítókat? Ki tudja, mennyi dohány van ezekben, s kik játszanak velük, s hol van a végső kivezetésük? Vajon itthon, egyáltalán? Vajon miért tette ez a kormány bizonyos munkavállalók számára kötelezővé ezeket a befizetéseket? Vajon miért, ha nem a pénzükhöz való hozzáférés, tőzsdézés céljából? S ki tudja, meddig terjed magának a Kereskedelmi Banknak a csődje, mikor lesz belőle Postabank-csőd, mikor mondják a külföldi tulajdonosok, akik ragaszkodtak egy büntetett előéletű ember vezérigazgatóvá történő kinevezéséhez, hogy mi tovább nem álljuk a számlát? Hogy a bank nagyobb ennél? Ennél a 15 milliárdos csalásnál igen, de mi lehet még, amiről most még nem tudunk semmit? Ennek a kormánynak az aláírása van ott az athéni csatlakozási szerződésen. Ez az egész csatlakozás hitelességét, magyar akarat voltát kétségbe vonja. Ez is csalás. Ötvenhat százalék nem ment el szavazni, és 17 százalék nemet mondott. Nem számít! Ez az aláírás nem ér semmit. Erre azonban ők azt vágják a Fidesz szemébe, hogy az Országgyűlés egyetlen ellenszavazattal, tehát a Fidesz és az MDF teljes támogatásával hatalmazta fel a kormányt az aláírásra, és ez igaz. A bűn közös. És akkor így eljutunk egy látszólag ártatlan eseményig, amelynek nincs anyagi következménye, nincs harci jellege, mégis a legteljesebben fejezi ki annak a világnak a képtelenségét, amelyben élünk. Ez az abszurd dráma természetesen a Duna partján történt, hol máshol történhetett volna, és ez a kettős hídavatás volt. Az a világ, amelyben egy új hidat kicsi időbeli eltéréssel két pártvezér, két miniszterelnök avat fel, ad át a nemzetnek, mindegy, hogy milyen szavak kíséretében, az a világ megérett az elpusztulásra. Mert abban nincs erkölcs, nincs mérték, nincs semmi, ami egy emberhalmazt nemzetté foghat össze. Két nemzet él talán ebben a hazában? A kettős hídavatás világában minden erényből bűn lesz, és fordítva. Ez a lehető legnagyobb felelőtlenség, mert az örökös egymásra mutogatás, az erényrablás és a bűnátroházás a nihilizmusba löki a társadalmat. Ez így pusztítóbb, a nemzetre nézve létveszélyesebb állapot, mintha egynemű diktatúra volna. (Vagy az van, s ez így csak

egy hatékonyabb daráló?) Szögezzük le: az athéni aláírás és a „brókerbotrány” egyaránt közös bűn.

A rendszer rossz, úgy ahogy van, gazdatagozatostul, nőtagozatostul, kettős hídavatásostul, Kellerestül és Medgyessystül, és állandó egymásra mutogatásostul. Minden percben világosabbá válik, hogy nemcsak a kormányt kell megdönteni, hanem az egész rendszert.

Erre most kivételesen jó alkalmat teremtett ez a lelepleződés. Soha ennyire gyenge, bensőleg bizonytalan még ez a liberálkommunista kormány és rendszere nem volt, mint ezek jelenleg. Ezeket most egy alkotmányos keretek közötti, összefogáson alapuló nemzeti mozgalom el tudja fűjni. Az aszály után jöhet egy gyönyörű ős. Ettől azonban a megnőtagozatosodott Fidesz tartózkodik. Nincs rá felkészülve. Nemzetközi kipányvázottsága ezt nem engedi meg. Ha Brüsszelnek nyugalom kell, akkor ez az ellenzék nyugton marad. Ott nem számít, ha egy kormány alkalmatlan, meg ha egy nép sorvad és kiszolgáltatott. Brüsszel, New York és Tel-Aviv – hogy egy kis munkát az antiszemita közbeszédet figyelő irodistáknak is adjak – csak az elittel és a kétpártrendszerrel van összeköttetésben, a nép olyan távolságból nem is látszik. Azon ugyanis a magyarság nem nyer semmit, ha ugyanezt a mostani politikát, egészen pontosan ezt a rendszert 2006-tól egy másik, egy kicsit jobb, egy kicsit magyarabb, esetleg egy kicsit fiatalabb kormány szolgálja. Ez talán nem fog Európától függeni? A földelvesztésnek utána leszünk. Ha ötszázezer földönfutó még nem lesz is, de háromszáz ezer már igen. A külföldi tőke kiszolgáltatását majd a Fidesz folytatja. Természetesen egy kicsit jobb, emberibb és itt-ott magyarabb kiadásban. Lesz a külföldi és elsősorban izraeli tőke kiszolgáltatásában egy kis grácia, amit sem Kovácstól, sem Horntól nem várhattunk el. Ez szép, de nem elég. Alapjaiban kell megváltoztatni mindent. Magunkat is beleértve.

Napnál világosabb, hogy ezt a kormányt nem szabad 2006-ig magunkon hagyni, mert visszafordíthatatlan folyamatokat indít el és helyrehozhatatlan károkat okoz. Most volna a pillanat a megdöntésére, mert már belső ellentétek is gyötrik. Medgyessy nem vitte magával Kovács Lászlót, eddigi gyámját Angliába, a szocialista kormányfők és pártvezérek találkozájára, hanem Gyurcsányt vitte, a haver-milliárdost. Kovács erre azt nyilatkozta, hogy ő azért nem ment, mert nem akar serpa lenni. Ezek kemény szavak. Ez már nem személyes sértettség. A bukás előtt elkezdenek egymásra mutogatni, a bíróság előtt egymásra vallani. Több dimenzióban. Két héttel ezelőtt felhívást küldtünk minden illetékes vezetőnek, kisebb-nagyobb szervezetnek a kormánybuktatás érdekében való összefogásra, a buktatás megtervezésére és megszervezésére. Természetesen a kormánybuktatás csak első lépése, előfeltétele a rendszerváltozásnak. Eddig még válasz nem érkezett. A kormányt oly hevesen támadó, vádoló, s mindennap egy-egy leleplezéssel előálló Fidesz részéről sem. Mindenki hallgat.

Most nem gyengén megszervezett, egy-két ezres és sok akarnokságot is tartalmazó, rendőrfroclizó tüntetésekre van szükség, hanem százezresekre, egymást követő Hősök terekre és még inkább Kossuth terekre. Össz nemzeti talpraállásra, amelyet együtt kell – kellene – megszervezni. Kellene az áldott asszonyok, a gyönyörűek mosolyai, virágjai, természetesen, de most erő felmutatására és nemzeti ellenállásra van szükség. Mert csak ez döntheti meg ezt a magyarságra nézve halálos rendszert. Megjósolható: a kormány – esetleg átalakítva, megroggyanva – túléli ezt a válságát, de csak azért, mert hagyjuk. Megjósolható, hogy 2006-ban a másik oldal kerül kormányra. A MIÉP újra parlamenti párt lesz, és 2004-ben bekerül az Európa Parlamentbe, mert beválasztják. De ez kevés. 2006-ban a legjobb összetételű kormány is csak tatarozásra, némi kárelhárításra lesz képes, a végbevitt rombolásokat nem tudja helyreállítani. Nem

tudja elkezdni az új Magyarország alapjainak lerakását. Építeni nem lesz lehetősége. Míg ellenben, ha most tisztán alkotmányos eszközökkel, közös fellépéssel kikényszerítjük a nyomorultak távozását, akkor pusztán az a tény, hogy a társadalom, a magyar keresztény közép és a hozzá csatlakozó elégedetlen, kisémmizett nép megérzi a saját erejét, az eddig ismeretlen energiákat, alkotó erőt szabadít fel. S minden alapjaiban megváltoztatható. Megmaradunk és újrakezdjük. Vessünk véget a kettős hídavatás szégyenteljes világának. Mindig csak egy hídavatás legyen, magyar.

Az, ami Angliában és Angliával történik – szokatlan. Az, ami Budapesten és Bécsben történik, szokványos. A brit kormányok, maga a rendszer, ha követett is el bűnöket, gyilkosságokat, írek elleni gazemberségeket, s ha hazudott is a birodalom érdekében, ezeket eddig el tudta rejteni, és az angol vezető osztály, az arisztokrácia mögé bújva, az egész rendszer gentlemenségét el tudta hitetni a világgal. Tony Blair és kormánya ennek véget vetett. Most meghalt egy kormánytisztviselő, aki felfedte kormánya hazugságait, és ezt a tisztviselőt holtan találták, otthonától öt kilométerre egy mezőn. Meghalt, öngyilkos lett, vagy eltették láb alól, szinte mindegy, most éppen az öngyilkosság-változat van még forgalomban, pontosan úgy, mint negyven évvel ezelőtt a Kennedy-gyilkosság idején Oswald esetében a „magányos gyilkos”-elmélet. Hogy aztán ezt a magányos gyilkost egy sor további, egymást sorban kinyíró magányos kövesse. Az amerikai elnök kilövésének aktáit nyolcvan vagy száz évre titkosították? Mindegy. Mister Kellyt lakásától igencsak távol, egy elhagyott helyen találták. Gyógyszert vett be, altatót, és az erei fel voltak vágva. Saját kezűleg. Bizonyíték: mellette kést találtak és üres gyógyszeres dobozt. Azt hiszem, Agatha Christie egyik nyomozója sem találná elégségesnek ezeket a bizonyítékokat. A politikai züllöttség tehát gentlemenéket is elérte. A nyugati demokrácia utolsó ideálképét széttépték. A Szigetország Tony Blair vezetésével megindult a züllés útján. Nagy-Britannia becsületét most tulajdonképpen egyetlenegy fejlemény mentheti meg: ha Tony Blair és kormánya nem ússza meg. Ezt most a legőszintebben kívánom Angliának és Európának, hogy maradjon talpon legalább egy csonka eszmény abból, amit a Big Brothers-világ lehúz, tönkretesz. Ha a dolog Angliában és csak ott dől el, van rá esély, hogy a Downing Street tíz magát munkáspártinak kiadó, de nagytőkét szolgáló globalista lakója elmegy a bűdös francba, ha a Busht is mozgató pénzoligarchia és Izrael dönt Anglia helyett, akkor meggyengülve, megtépázva Blair marad és a világhelyzet züllik tovább. A világpolitikai kilátások, következmények most beláthatatlanok.

A háború van a háttérben, és sok-sok pénz. Ha Tony Blair bukik, az iraki háborúba bukik bele. Ezt még vitatni se nagyon lehet. Ha viszont Tony Blair bukik, mint Amerika és Bush legfőbb támogatója, akkor Bush is bukhat. Sőt meg is ölhetik. Ha Bush bukik, az háborúvesztés. Ha feladják a háborús politikát, utána mit csinálnak? Mi lesz az EU-val, a globalizmussal? S főként: mi lesz Nagy-Izraellel? Ez itt a kérdés. A világ hirtelen, meglepetésszerűen korszakvég elé érkezett. Erről azonban Budapesten semmit sem akarnak tudni a főkolomposok. Ugyanúgy erőltetik tovább a most már nyilvánvalóan ártó és hazug erőkhöz való szorosabb kötődést, mint azelőtt, amikor ezek a hatalmasságok még nem lepleződtek le. A kormány most kezdi erőltetni az áfa nagyarányú emelését, elhallgatva, hogy ennek a bevételnek a negyven százalékát mindenestül be kell fizetni az unió kasszájába és ha pályázat útján vissza is lehet csippenteni belőle valamicskét, az csak tetemes késéssel történhet, és addig a magyar költségvetésből kell ezt a pénzt kivonni, vagyis a népre kell terhelni. A magyar kormány mit sem akar tudni a globális rendszer megingásáról, és folytatja a magyar mezőgazdaság és különösen a kistermelők tönkretételét, és készíti elő a talajt azoknak a globális cégeknek a bevonulására, amelyek esetleg kormányaikkal együtt fognak összedőlni. A magyar kormány tovább erőlteti a kórházprivatizációt, azoknak az izraeli cégeknek a javára, amelyeket Tony Blair és Bush együttes bukása maga alá temethet. Tony Blair mereven néz maga elé, amikor az esetleges lemondását firtatják.

Medgyessytől viszont nem kérdezi a saját liberális sajtója, nem kellene-e pénzügyminisztere lemondása után, az úgynevezett brókerbotrány után neki is lemondania. Londonban tapasztalható őszinte felháborodás, munkáspárti képviselők is a saját miniszterelnökük fejét követelik, Budapesten az egész sajtó a bűneset elkenésén fáradozik – tisztelet a kivételnek (Magyar Nemzet). Nagy dobveréssel, egymásnak kiosztott gratulációk csokraival elfogták Kulcsár Attila urat, állítólag Bécsben, és most szépen, türelmesen megvárják, amíg a volt császárváros, Kun Béla első menekültotthona méltóztatik kiadni őt. Szabályszerűen. És Bécs, majd, ha a szálak gondosan el lesznek varrva, kiadja őt, és akkor itthon kezdődik a nyomozás, esetleg óvadék ellenében szabadlábra helyezés mellett. Feltehető, hogy Kulcsár nevében Bánáti, az ügyvédje le tudja tenni az óvadékat. Bécs, emlékszünk, nem is olyan régen még otthont adott a Magyar Nemzeti Bank leányvállalatának, amely évtizedeken keresztül a magyar és nem magyar kommunista titkosszolgálatok fedőcégeinek a pénzeit mozgatta, mosta, mosta, mint Ágnes asszony. Ezek a titkosszolgálati és bankárpenzkek mindig jó helyen voltak Bécsben, Közép-Európa legvegyesebb kémlelakatában, ahol a sajtót egy ideig egy Magyarországról átdobott volt ávóstanár, Aczél Gyuri bácsi kedvence, a most már Nagy Öreggé lett L. irányította. Akár a Princz Gábor pénzeire, akár a hőskori Gerő-pénzekre gondolunk, igazán nincs okunk feltételezni, hogy Kulcsár és köre rosszul képzelte bécsi kitelepülését, vagy azt, hogy Kulcsár most nincs jó helyen, jó kezekben. Tóth András titokminiszter már sok bizalmas jelentést látott: MSZMP–MSZP-főember volt a Gerő/Interág-ügy idején, az Agrobank-milliárdoskák idején, vagy amikor az öreg londoni–bécsi aranycsempész úr, az agrobankos ügy vádlottja izgett-mozgott a nyugati határon az arannyal, megnyugtató lehetett tehát számára, amikor Kulcsár bejelentette neki: kimegyek Bécsbe. Csak egy kis időt hagyjatok. Hagytak. A pénzügyminiszter, László Csaba pedig már ott volt az ABN-Amro privatizációjakor a vezetőségben, amikor a Magyar Állami Pénz- és Tőkepiaci Felügyelet, a magyar kormány hivatalos szerve egy azonnali bezárásra is feljogosító bizonyítványt állított ki erről a bankról – 1999-ben –, ez a bank azonban ennek ellenére átalakult, és továbbfejlesztette magában a Kulcsár-féle cégét és mosta-vitte, sőt lökte, lökdöste kifelé a pénzt Magyarországról. Ez a jelentés 1999-ben készült, tehát az Orbán-kormánynak is tudnia kellett róla, és ez most László Csabát szerfelett megnyugtatta. Kulcsár Attila nem magányos tolvaj. Neki ugyan csak nyolc általánosa van, de bűntársainak sok-sok diplomája, s lehet köztük olyan is, aki Vellai Györgyi óráit hallgatta a Közgázon, addig, amíg a tanárnő le nem bukott. (Ki buktatta le? E sorok írója szíveskedett egy parlamenti felszólalással, amelyben fel lett mutatva a Globex német cégbírósági bejegyzése az addig fellelhetetlen pénzmosodának.) A brókerbűnözés nem most kezdődött, és Kulcsár csak egy sajátos, új etnikai fejlemény a Gerő/Interág, Kovács Mihály/arany/Agrobank, Vellai és társa/Globex, Princz/Postabank és a Surányi/MNB/CW Bank sorban. Most ezekhez a magyar életet megterhelő bankjéghegyekhez felúszik az ABN-Amro Kereskedelmi és Hitelbank és brókercége jéghegye. Mert ha a magyar pénzek ellopása nem kezdődött volna el már az ABN-Amro Magyar Bank Rt.-ben, amelyet az Állami Pénz- és Tőkepiaci Felügyelet 1999-es titkosított vizsgálata már leleplezett, akkor Kulcsár Attila csínytevésai nem nőhettek volna – eddig – 13 milliárdosra és nem kellett volna őt – becsapni. (Menj csak, Attila, majd mi mindent elboronálunk, jó utat.) Az ÁPTF tehát 1999-ben a következő megállapításokat tette, lényegében Kulcsár Attila jövődó bankjára; a vizsgálat főbb megállapításai közül idézünk néhányat:

„2. A bank, bár jelentős likviditási alappal rendelkezik, amely az operatív likviditáskezelést lehetővé teszi, ugyanakkor a likviditás menedzselésére és

eszközforrás-gazdálkodásra vonatkozóan a Bank szabályozottsága elfogadhatatlan színvonalú. A középtávú likviditási kockázatmenedzselés, valamint a kamat- és az árfolyamkockázat-kezelés nem prudens módon folyik. A Bank betét- és hitelarázasi gyakorlata nem megfelelő. A Treasury pozíciói nem különülnek el a bankétól, ezért a Treasury jövedelmezőségének a mérése nem megoldott. A fixed income ügyletek teljesítési kockázatait nem kezelik. A szervezeti hierarchiában számos összeférhetetlenség tapasztalható. Ezek és a jelentésben részletezett egyéb megállapítások figyelembevételével a Bank likviditásának CAMEL szerinti besorolása 4,

3. A Bank jövedelmezőségének CAMEL-osztályzata 5.”
Megjegyezzük, hogy ezen osztályozásban az 1-es a legjobb jegy és az 5-ös a bukás, a 4-es pedig szinte elégtelen.

Ezt a vizsgálati anyagot meg kellett kapja az Orbán-kormány Pénzügyminisztériuma, és ismernie kellett az MNB elnökének is. Mégsem történt semmi. De menjünk tovább, most már csak jellemző szemelvényeket mutatva be:
„4. A Bank 1988-ban és 1999-ben folyamatosan veszteséget termel.”
De: „3.3.2.2. személyi jellegű kifizetések részmegállapítás szerint egy magyar munkavállaló 2,6 M Ft, egy vezető beosztású magyar dolgozó 5 M Ft-ba kerül a Banknak, míg egy külföldi munkavállaló 45,5 M Ft kiadást jelent.” Ez 1999-re vonatkozó adat.

Továbbá: „...A head office-költségek nagysága nagy súlyt képvisel a költségek között az anyabanknak fizetett ún. head office díj. A head office-díjak nagysága úgy kerül kiszámításra, hogy az amszterdami központ az ún. hálózati költségeket a hálózati egységek saját költségei nagyságának arányában osztja fel. Vagyis minél magasabbak egy adott egység költségei, annál magasabbak lesznek a rá osztott head office-költségek. ...a tulajdonos nem érdekelt a Bank költségeinek csökkentésében, miután minél magasabb egy hálózati egység költségszintje, annál nagyobb összeget köteles fizetni az anyabanknak adózás előtti pénzből. Ilyen módon az anyabank akkor is biztos bevételhez jut, ha az adott egység veszteséges.”

Nos, aki ebben a szivattyúban nem látja jövőnket az unióban, nem látja kormányunk és a brüsszeli központ viszonyát, az vak. A tervezett áfaemeléssel szinte pontosan ez valósul meg, mert az áfabevétel kimegy a központba, míg idebent szegénységet, nyomort és pangást okoz, miközben lehetővé teszi a külföldiek és a kiemelt ügyfélkör mérhetetlen meggazdagodását. 45 milliócskát keresni egy évben abban az országban, amelyik kórházait és önkormányzatai maradék földecskéit akarja eladni bagóért, nem semmi. De Kulcsár Attila – nem védelmében mondván – már kiadatási őrizetben van. Kiadatásiban, ami annyit is jelent, hogy pénzeket ad ki, egyszemélyi aláírással. Attilánk, mint hírlík, a kirgiz tiszteletbeli konzul autóján és tiszteletbeliként távozott. Véletlenül még ennek a kapcsolatnak a nyoma is megvan a vizsgálati jelentésben. Áttételesen. Mert egy kicsit persze mi is viccelődhetünk. „– A Bank Turan Alem. Kazahsztánra nyitott előlegfizetési garanciáról megállapításra került, hogy az alapügylet nem valósult meg, s így ez a tétel október elsejével törlesztésre került”. Nyilván a kazah üzlet befulladásá után került sor a kirgizre... Vagy mit szóljunk ehhez? „Ezen túlmenően – mivel a Treasury által ajánlott hitelkamatra és a fiók betéti kamatára vonatkozó információ nem fut össze – a szabályzat és a gyakorlat szerint is előfordulhat, hogy egy adott ügyfél a Treasurytól ajánlatot kérve hitelhez jut, majd a fióktól fél százalékos betéti kamatengedményt kap, így jelenlegi kamatszinten az ügyfél gyakorlatilag leárbitrálnakja a bankot.” (Olcsóbban vesz fel hitelt, majd drágábban betétként elhelyezi.) Kulcsár Attila, a rendszer édes gyermeke csak azt tette, amire rávezették, ami már folyt az ABN-Amro Bankban. Ó

csak jó szemmel felismerte, hogy kivel lehet és kivel érdemes ezt a VIP-arbitrázst megjátszani. Ehhez a gyakorlatot az utcán szerezte, nasivasizás, itt a piros – hol a piros játék közben. Ott azt kell kiválasztani, akinél pénz van és aki palimadár, a VIP-játékban azt, aki védelmet ad vissza. Kulcsár Attila bűnös természetesen, de a rendszert kell, kellene megszüntetni.

A nyomozást megkönnyítendő: „2.2.2.4. ...Az ügyfelekkel kötött szerződéseket az ügyintéző egyszemélyben (!) írja alá 'a Bank, mint az AAEquities megbízottja' bélyegzővel. Az aláírások nem cégszerűek. Az egyszemélyi aláírás a csalás kockázatát hordozza.” Vagyis: nincs új a nap alatt, Kulcsár Attila nem talált fel semmit, csak belesimult egy rendszerbe, amelyet a magyar nép kiszípolozására hoztak létre, és amelynek fenntartásában bűnös minden eddigi magyar kormány. De most észre lehetne venni – és észre lehetne térni –, hogy Tony Blair esete a korszak végét jelenti, és a globalizmus előre megjósolható háborúvesztéses bukását, tehát itt az alkalom a kiszállásra. A globalizmus Sztalingrádjá közben vagyunk. Blair bukik, talán Bush is, és közben az amerikai hadseregnek hosszú évekre kell berendezkednie Irakban, s mindennap meghal egy-két katona. Ezt nem bírják elviselni. Vereség vár rájuk, s ránk is, ha elkötelezzük magunkat mellettük. Rothad a globalizmus. Blair menthetetlen, mert Irakban nem találtak tömegpusztító fegyvert. A meghalt angol csak azt erősítette meg, amit Hans Blix, az ENSZ-megbízott már feltárt. Vele pozíciója miatt nem tudtak mit kezdeni. Még él. De Blair meg fog bukni, s aztán lebomlik az egész rendszer, mint a Kulcsár Attila rendszere, beleértve az EU-t is. Nekünk meg az a feladatunk, hogy mielőbb buktassuk meg a bankárkormányt, és teremtsünk szerény, de biztonságos magyar életet magunknak. Ne rothadjunk együtt a globalizmussal. marxista

Hétfőn reggel láttam egy kis tudósítást a Dunántúli Regionális Televízióban. Tehenes gazdák keserű élettragédiáját adták vissza tárgyilagos szavakkal. Fel kell számolniok kicsiny vagy közepes állatszámú tehenészetüket, mert a Mizo nem veszi át tőlük a tejet, vizezésre hivatkozva. A termelők természetesen rágalomnak tartják a vizezést, az átvétel alóli álnok kibújásnak. Eladják, elkótyavetyélik, ha tudják, és levágják jól tejelő állataikat, egész életük tartalmát, a megélhetésüket, mert nincs kinek kifejni a tejet. Végük van.

A riportban nem volt benne, de én tudom, a gazdák is tudják, hogy ez az európai csatlakozás, egészen pontosan az európai diktatúrás kvótarendszerhez való igazodás következménye, amely a magyar mezőgazdaságnak nem teszi lehetővé, hogy annyi tejet termeljen, amennyit tud, sőt még annyit sem, amennyi a belső fogyasztáshoz elég. Kivitelről pedig ne is álmodjék a magyar, mert ahová begyűrték, ott túltermelés van tejből is. Az ottani felesleget kell itt eladni, s ezért szorul a hurok a magyar gazda nyakán.

Ennél gazemberebb, körmönfontabb, törvények és nemzetközi szabályozások mögé elbújó gyarmatosításban talán még soha nem volt részünk. A szovjet rendszerben ennek éppen az ellenkezője történt: a magát ellátni sosem tudó Nagy Testvér éppen a termelést fokoztatta velünk minden ágazatban, és felvette a mi feleslegeinket, sokszor még azt is, amit nem szerettünk volna neki eladni, és természetesen nem fizettette meg az árunkat. Ha pedig fizetett, késedelmesen, verte a mellét, hogy ő tart el bennünket. Ez volt a KGST. Kétségtelen, hogy ez is sorvasztotta, nyúzta, zsarolta a magyar életet, azonban a módszeres népirtásnak azt a kegyetlenségét és céltudatosságát, amivel most a magyar kisembert teszük tönkre, ütök el egész életében folytatott megélhetésétől, meg sem közelítette. Az állam akkor többek közt nyugati hitelekkel is próbálkozott kiegyenlíteni a gazdaságok veszteségeit. Végeredményben a magyar társadalmon csattan az ostor akkor is, de a gazdák, a termelőszövetkezetek és az állami gazdaságok ezt nem érezték meg. Most azonban még a magyar államnak is tilos kiegyenlíteni a veszteséget, és az ostor az egy-két vagy néhány tucat tehenet tartó magángazdákon csattan, embereken, akik egész életükben ebből éltek, akik nagy bizalommal fogtak saját tejgazdaságuk megteremtésébe néhány évvel ezelőtt, amikor erre lehetőségük nyílt, amikor erre még buzdítást is kaptak. Most az EU szabályaival, elvonásaival még az államot is megakadályozza abban, hogy ha volna is szándéka segíteni kisembereinket, ne tehesse meg, minden pénzét utalja ki a központba, s nemzetközi bankjai minden pénzt szivattyúzzanak ki a magyar életből. Ami történik, családgyilkosság, magyar egzisztenciák felszámolása idegen érdekből. Végrehajtja a Medgyessy-kormány, de az ide vezető utat közösen kövezte ki az Orbán-kormánnyal, s minden előző kormánnyal. Egyidejűleg több más családelenesség, kiforgatás és ellehetetlenítés is történik, nemcsak a mezőgazdaságban, hanem az élet, a gazdálkodás minden területén. Mindegyik az európai csatlakozás, a kívülről érkező parancsok és utasítások és érdekérvényesítések következménye. Erről azonban azok, akik az országot belevitték ebbe a gyarmatosításba, tudni sem akarnak, és még mindig a csatlakozás szükségszerűségét emlegetik. Egyedül a MIÉP az, a valamit számító pártok közül, amelyik ki meri mondani és bizonyítani is tudja, hogy ennél rosszabb, mint ez a csatlakozás, ez az új gyarmatosítás, nem történhet a magyarsággal. A történelmi előképet is megtaláltuk ehhez: a Rákóczi-szabadságharcot megelőző időben, a török kiűzése után, az idegenként, a magyar népet semmibe véve berendezkedő Habsburg-

elnyomás, népirtás, népgyilkolás, sarcolás idején volt ilyen keserves állapotban nemzetünk.

Most a végrehajtó a Medgyessy-kormány, amelyet éppen ennek a végrehajtásnak a foganatosítására csaltak nemzetközi segédlettel és összeműködéssel kormányra. Ron Werber az izraeli főszervező, akinek a „ragadd el” elve lett a kormány szmsz-e, az izraeli vállalatok, gyógyszercégek, plazaalapító rt.-k érdekében ragadja el a kórházakat, de hogy azokat gond nélkül privatizálhassa, hát elragadja a két tehenet a gazdától. Az izraeli cégek és a bankokat vezető személyek legnagyobb haszonélvezői ennek a magyar családirtasnak. Amikor azonban a Medgyessy-kormány felelősségéről beszélünk, nem felejthetjük el az Orbán-kormány hozzájárulását ehhez a rendkívül előnytelen csatlakozáshoz, a gyarmatosításhoz, hiszen például a mezőgazdasági fejezetet az Orbán-kormány alatt tárgyalták le a tőke szabad áramlásának fejezetében, s az Orbán-kormány maga is, ha fanyalogva is, igen-re buzdított. Az aktuális bűnöző most kétségtelenül a Medgyessy-kormány, és most ennek válik büntársává mindenki, aki nem akadályozza meg bűnei elkövetésében. Mert a tények a következők:

- a magyar mezőgazdaság elsoványítása, azon belül is most a tej, a sertéstartás, az aszály okozta károk meg nem térítése – bűn,
- a kórházprivatizáció, a magyar egészségügy értékes ingatlanjainak izraeli kézre játszása – bűn,
- az oktatási törvény, amelyet az oktatásban dolgozókat tömörítő, tulajdonképpen baloldali alapzatú szakszervezetek még tárgyalási alapnak sem tartanak – bűn,
- a készülő holokauszttagadási tilalom törvény, a szólás-, a gyülekezés- és a gondolatszabadság zsugorítását szolgáló törvények csokra – bűn,
- a nyugdíjasok újabb felültetése, járandóságuk visszatartása – bűn,
- a Magyar Posta leépítése bűn, a magyar vasúté is.

Ugyanakkor ez a kormány sajtóságot magyar sors-kéz-időzítéssel éppen most lepleződött le mint bűnöző kormány. Ilyenkor szoktunk kifakadni: „van Isten!” Mert soha jobbkor ez nem jöhetett volna. Véletlenül, belső ellenségeskedéseinek, azaz a bűnbandák osztozkodás közben fellépő szokásos egymásnak esésének köszönhetően kibújt a szög a zsákból. Kivételes alkalmat teremtve a megbuktatásra. Most magától értetődik.

Az történt, hogy a rendszer nyerőautomatájában, nemzetközi szivattyúként működő bankrendszerében fellépett egy kis üzemzavar. Valakik belülről elrontották a gépet. Lehet, hogy mindössze egy csipre köptek rá egy hegyeset, mondjuk a Medgyessy-kormány mellőzöttjei, és ezért kezdett grimaszolni és árulkodni a masina. A nagy félkarú rabló kidobott egy kis kétkarút, egy félig cigány, félig talán más vérösszetételű nyolcelemist a maga 13 milliárdocskájával. Őt a Vörös Segély azonnal kiküldte Bécsbe, és most ott jegelik, amíg teljesen el nem fagynak a hangszálai. Mire hazakerül, esetleg több hónap múlva, teljesen preparálva lesz, és idehaza az ügy már annyira el lesz bagatellizálva, hogy emlékeztetni kell rá a közönséget. Ez a meseszeker-indítás tulajdonképpen már meg is történt. A bűneset már privatizálva van. A sajtó és a kormánysszervek példás összedolgozása következtében már csak Kulcsár Attila a kérdés, a viselkedése, az őrizet körülményei. Az anyabankja már nyilatkozott a károsultak kártalanításáról. Lássunk világosan: meg nem nevezett károsultak kártalanításáról van szó, nem pedig arról a nagy szivattyúműveletről, amelynek során az anyabank és leányvállalata ismeretlen mennyiségű magyar veríték ellenértékét szívta ki belőlünk. Nem, most már ők csak egy pilótajáték pillanatnyi és esetleges károsultjairól beszélnek. A kormányt, a rendszert leleplező, több Tocsik kilótonna erejű botrány azonban megtörtént.

Az a tény, hogy ennek az esetnek a kormányra nézve is vannak, lehetnének,

urambocsá': kötelezően volnának következményei, már erősen halványodik. Egy ilyen, az egész kormányt érintő, Medgyessyt, László Csabát, Draskovits Tibor pénzügyminisztériumi államtitkárt, és a sajtó hírhedett figuráit is érintő botrány után nem Európában, de még Sierra Leonében is lemondana minden kormány, és minden huntafi – új szó, fiúk, vigyétek... – és törzsfőnök. Ezek azonban maradnak. És ez nagyobb hiba, mint az összes bűn együttvéve. Csakhogy ez nem az ő hibájuk, hanem a magyar jobboldalé, az úgynevezett nemzeti oldalé, közvetve az egész társadalomé, de elsősorban a parlamenti ellenzéké. Mert ez az ellenzék látja ugyan az imént felsorolt bűntényeket, és a maga módján szóvá is teszi őket, parlamenti vizsgálatot követel, és a maga 2006-os választási győzelmét béljósolja – ez nem kell, mi? – ki belőle, de nem ragadja meg a bűnelkövetést. Nem mondja ki: bűnözők nem lehetnek kormányon hazánkban. A parlamentben, hála Antall konstruktív bizalmatlansági intézményének, nem lehetséges a kormánybuktatás. Minden, akármilyen kicsiny többség is képes túlélni minden megrázkódtatást. Most azonban életszükséglet ennek a társulatnak az eltávolítása. Az erkölcsi és jogalapot a bebizonyosodott maffiás tevékenység és a szándékos rombolás adja. Mégsem történik semmi. Ez nem bűn, ez több annál – hiba. Mert jóvátehetetlen. Mert miközben a kormány enyhe pírral az arcán marad, az üres ólja előtt magát elkáromkodó gazda felmegy a padlásra és felköti magát, a teheneket levágják, és egyes magyar családok végzetesen megrokkannak, a kórházakat eladják izraeli befektetőknek, akik magyar dolgozót nem fektetnek be az ágyakra, ha egyáltalán megtartják kórháznak a gyönyörű ingatlant. Ahová már sem a vonat, sem a postás nem jár ki, ott halálos lesz az élet. Feltámasztani pedig Orbán Viktor senkit nem tud. Ha kormányra kerül 2006-ban, csak széttárhatja a karját: ezt tették veletek, tisztelt magyar polgárok, ezek a... Orbán akkori jelzőmegválasztását erősen befolyásolni fogja a már érvényben lévő lex Bárándy, a holokauszt- és gyűlölettvörvény, úgyhogy azt fogja mondani Medgyessyre célozva: „ezek a pernahajderekek.” Draskovits pedig „rosszcsont” lesz. Piszkos bűnöző kommunista senki. Elvégre Európában leszünk. Ez, ami hátravan, kritikus három év. Ezt a gazember vezetőréteget most fosztogatás és bűnkliringelés közben kell elütni attól, hogy mindent sorban elkövessen. Igaz, ez teljes szembenézés nélkül nem megy. Ha nem számol le az úgynevezett jobboldal egész eddigi hibás politikájával, az európai diktátumok szolgai elfogadásával, ha nem készít magának új programot, amely ha kell, az európai népszavazás újra kiírásáig és egy más eredményig is elvezet, ha nem néz szembe önmagával, akkor a magyar tragédiáért ő lesz a felelős. Ezt a kormányt bűnöző társulatként fogja nyilvántartani a magyar emlékezet. Ha lesz, ha marad ilyen. Bűnözőket történelmi felelősség nem terhelhet. Nem méltók rá. A jobboldal még nincs bűnözőnek nyilvánítva. Most kellene önmaga fölé emelkednie, az utolsó utáni pillanatban nemzetmentővé válva valóban történelmi magasságba emelkednie. Ellenkező esetben az országvesztésért, a nemzethalálért a néhány szigeten, rezervátumban még megmaradó magyarság emlékezete felelőssé fogja tenni. Egyszer még, 2006-ban talán kormányra juthat, de többet soha. Mi, magyar radikálisok, százezer talpast kiállítunk.

A nemzeti ellenállási mozgalom megszervezésére szóló, két hónapja szétküldött felhívásomra pozitív válasz tulajdonképpen nem érkezett. A mozgalom első lépésének a leégetett, bűnözésbe keveredett, alkalmatlan és káros Medgyessy-kormány megbuktatását jelöltem meg. A mozgalomnak, mint mindenütt a világon, utcai demonstrációkból, tiltakozásokból, sztrájkokból, útelzárásokból kellene állnia. Felhívásom, amint az várható is volt, nem váltott ki helyeslést. A pártok vezetői, a különféle szociáldemokrata pártok vezetőitől eltekintve, nem válaszoltak, a szocdemek viszont, noha a kormány leváltását és nemzeti kormány felállítását elvben helyeselték, ezt csak a 2006-os választásokon való közös győzelem révén látják kivitelezhetőnek. A válasz, amit tőlük kaptam, mégis tisztességes és elfogadható, szemben a fülük botját sem mozdító, jelenleg még nagy pártok vezetőinek hallgatásával. Az Orbán Viktor helyett válaszoló Navrasics Tibor egy sora: még mérlegelik, pusztá időhúzás. Fel voltam azonban készülve ezekre a hallgatásokra és elhúzódásokra. Ez nem bánt. Sokkal inkább aggaszt és tölt el kétségekkel a magyar társadalom mély kedvetlenségbe, kilátástalanságba süllyedése. Bármilyen végzetesek és halálosak legyenek is a D-209-es kormány intézkedései, fellépésre, nemzetmentésre már senki sem vállalkozik. Ma a magyarság köreiből a tiltakozás és az ellenállás legfelső foka a morgolódás. Ma legfeljebb sír és öklét rázza, ha nem látják, a szerencsétlen baracktermesztő, akinek fájáról egyetlen éjszaka teherautókkal odaálló bandák leszüretelték a termést, ahelyett, hogy a hasonló sorsúakkal együtt fegyvert ragadna és a következő éjszaka közibük löne. Avagy a fegyver csövét a bűnpártoló államra és kormányra irányítaná, amelyik ezt eltűri. A falvak népét, az önkormányzataikat, s a városok sokaságát számtalan elviselhetetlen bántalom éri. Több helyen a kamionforgalom teszi elviselhetetlenné az életet, de ezeken a helyeken is legfeljebb csak valami figyelemfelhívó cselekménnyel tiltakoznak. Kisközösségek sora, amelyeknek házai közé, utcájába tolvaj bandák, oláh cigányok telepedtek be és lopnak és rabolnak, nappal, a nyílt utcán erőszakosodnak, s a hatóság nem mozdul, nem láznak, csak reszketnek, ahogy az öregek szokták. A társadalom bénán tűri az áram árának emelését, minden indokolatlan áremelést, elviseli az eddig is gyér lakástámogatási rendszer elvonását, és napirendre tér a kormánynak a bűnözéssel való nyílt összefonódása felett. Elképesztő adóemelések következnek, amelyek a kisembereket sújtják, az áfaterhek növekedése megrogyasztja a gazdaságot, és a belső keresletet halálosan összeszűkíti. Soha még ennyire könnyen kommunista kormány eltávolítható nem volna, mint éppen ez, mert gazembersége még egyiknek sem volt ennyire letagadhatatlan. Miniszterei, apparátusai naponta lelepleződnek, egyes bejelentett intézkedéseit kénytelen visszavonni, még a rá szavazó kolompárokot sem tudja irányítani, pénzügyi politikája katasztrofális. Magyarország nemzetközi megítélése minden vonatkozásban nagymértékben romlott, és kilátás sincs arra, hogy ez megváltozzék. Súlyos válság van. A társadalom végérvényesen kettészakadt egy vékony, nemzetközi, elsősorban amerikai és izraeli kötődésű, mérhetetlenül gazdag és hatalombirtokos úgynevezett elitre és a súlyos terheket cipelő többire, akiknek a jövedelmei természetesen különböznek, le egészen a semmiig, de a tehercipelés tényében nincs sok különbség. Ez a kettészakadottság ma azt jelenti, hogy a magyar társadalom megérett egy ötvenhatos mértékű nagytakarításra. S amikor ez a gazdag elit nem adja meg a kettős állampolgárságot a szerencsétlen délvidéki magyarnak, aki kéri ezt, akkor azt is bebizonyította, hogy lényegében nem tartozik a magyarság kötelékébe. Közönyös a

sorsa iránt.
 Nagy a valószínűsége annak, hogy a kormány nem tud egy olyan költségvetést idejében benyújtani, amelyet a saját pártjai maradéktalanul elfogadnak. Előfordulhat, hogy Medgyessyéknek összesen a renegát MDF segítségét kell kérniük a fenntartáshoz, és nincs kizárva, hogy meg is fogják kapni. Ha a társadalom semmit nem lép, semmit nem tesz, a kormány számára, belső bajai és ellentétei következtében akkor is nehéz ősz jön, de ha a nép nem rázza meg magát, nem fog eltakarodni, s pusztán a pártok, különösen a kétpártrendszer mindkét oldali haszonélvezői nem fogják kivezetni a színről. A nép fél. Fél egzisztenciálisan és fél megszokásból. Fentről, a pártvezetőségek részéről pedig nem kap segítséget, iránymutatást és bátorítást. Az ellenállásra végképp nem. Ahhoz, hogy a magyar nép a terrornak, az egzisztenciális szorongatásoknak ezek után az évtizedei után meg merjen mozdulni, elsősorban védelem vagy legalább a megvédés ígérete kellene.

A történelem minden forradalmát, szabadságharcát, nemzeti ellenállási mozgalmát meg kellett szervezni. Ha II. Rákóczi Ferenc 24 évesen, Európa leggazdagabb főuraként a maga összes eszközével nem áll a talpasok, hajdúk élére, Esze Tamás kis csapataiból soha nem keletkezik szabadságharc. Most a bentiek, a hatalomból és az eszközökből legalább valamennyit birtokolók, azaz a parlamentiek példamutatása, élre állása kellene, és az az ígéret, hogy ha kibontakozik az ellenállás és a hatalom megkezd a visszacsapásokat, a parlament majdnem fele tart pajzsot a fenyegetett cselekvők elé. Erre nézve azonban még ígéret sem hangzik el, sőt minden felelős tényező arról beszél, hogy majd 2006-ban, ha le lesz váltva ez a kormány, akkor ezzel minden megoldást nyer. Ez sajnos nem igaz. Ez sajnos egyszerűen lehetetlen. 2006-ban csak akkor tudná az új kormány visszafordítani az addigra Medgyessyék által már végrehajtott kórházprivatizációt és az érvénybe lépett zsugorító intézkedéseket, ha egyrészt akarná és az akarata alátámasztására volna kétharmados többsége az Országgyűlésben, ami viszont csak egy erős, megnőtt MIÉP-pel volna lehetséges. És mindenekelőtt az Európai Uniótól kívül. 2006-ban az uniónak erős igénye lesz a magyar belső stabilitásra. Ez az európai igény fogja megvédeni a zsidó kézbe került kórházingatlanokat, és a többi, csak a dúsgazdag elitnek kedvező fejleményt, például a bankárjövödelmeket és a lakóparkokat. Az unió 2006-ban már felettes hatósága lesz a magyar kormánynak, még ha Orbán lesz a miniszterelnöke, akkor is, és nem fogja neki megengedni, hogy eltörölje az áfatörvényeket. Mert kell a pénz a birodalom fenntartására. Most még nem vagyunk bent, még nem felettes hatóság Brüsszel. De ezt nem mondja meg a magyarnak ma rajtunk kívül senki.

2006-ban a föld igen nagy része már nem lesz magyar kézben, s a tengődésre ítélt millióknak, nyugdíjasoknak és földönfutóknak végképp nem lesz sem erejük, sem kedvük változtatni a dolgokon. Az alapvető dolgokon csak most lehet változtatni, amíg nem vagyunk bent csak egy rossz szándéknyilatkozat erejéig, amelyet egy erkölcsileg és nemzetpolitikailag érvénytelen, ötvenhat százalékos távolmaradás mellett kierőszakolt népszavazás hiteltelenít. Most kellene a kormányt megbuktatni, kint az utcán, a nép által, és most kellene új törvények alapján új népszavazást kierőszakolni, és ha az unió nem változtat a gyarmatosítás feltételein, kimaradni. Még egyszer leírom: kimaradni. Mert a kívülmaradás sok nélkülözéssel, bajjal, kínlódással jár, de a beolvadás halálos. Maga a biztos nemzethalál.
 Ma mindennek ez az alfája és az ómegája. Bennünket most maga az unió rendszere tesz tönkre, elsősorban rossz, alkalmatlan, szálláscsináló kormányunk segítségével és nemzetáruló közreműködésével, de a parlamenti ellenzék sem ártatlan ebben a kérdésben. Éppen ezért az első lépés a kormány megbuktatása, amelyben ha részt vesz a parlamenti ellenzék, az egyben azt is jelenti, hogy szakított eddigi csatlakozást ajánló

politikájával és valóban magyar útra tért. A legnagyobb jobboldali erőnek, a Fidesznek önmagával való szembenézése nélkül minden nagyon keserves és veszélyes. A Fidesz és személyesen Orbán Viktor jelenlegi politikája, érvelése, amely szerint a kormány felelős az előnytelen csatlakozásért és az európai előnyök felszívására való alkalmatlanságunkért, nettó befizetői pozíciónkért, csak részben igaz, csak annyiban, hogy az elsőrendű és legnagyobb felelősség a mindenkori kormányt terheli. Az azonban természetesen nem áll meg, hogy egyedül, mert a csatlakozási fejezetek nagyobbik részét és köztük a legelőnytelenebbeket a Fidesz-kormány tárgyalta le és fogadta el, és ha a Fidesz most sem meri kimondani, hogy így, a gyarmatosításnak és a zsidó helyfoglalásnak ezen a szintjén nem csatlakozhatunk, akkor jobb volna, ha hallgatna. Mert az végképp nem igaz, hogy mindezt csak egy agy, egy lélek látja ilyen kérlelhetetlen tisztasággal, a kiszorított párt. Nem igaz, mert aki valaha miniszterelnök volt, annak sokkal több tény és érv van a birtokában. A magyar végállapot most egyértelműséget és Rákóczi-mértékű államférfiúi felelősségvállalást követel. Szembefordulást eddigi rossz politikánkkal. Beismerést és nem állandó átmutogatást. Most utolsók vagyunk és játékszerek. Románia már megint előttünk jár és kijátszik bennünket. A román vezetőrétteg, amelyik minden kérdést Erdély megtarthatóságának szempontjából vizsgál, inkább eltávolodik az EU-tól, ha úgy látja, hogy az erdélyi magyarság felszámolását nem képes addig befejezni, amíg a román csatlakozás bekövetkezik. Románia számára a csatlakozás addig volt sürgős és fontos, ameddig Magyarország csatlakozási éllovas, eminens volt, most, hogy Magyarország lesüllyedt, már majdnem román szintre, nem az. Iliescu most úgy ítéli meg, hogy nem érdemes sietni, mert a világválság kétesélyes. A Bush-kormány Izrael és Saron által megparancsolt iraki háborúja ellen már akkora méretű a felháborodás, amelyik már egy összeomlás feltételezését is megengedi. A román vezetés erre az összeomlásra is elhelyez egy lapot, miközben katonailag támogatja az USA-t – a németekkel nem ezt tette Erdély megtartása érdekében? –, a mi kormányunk pedig utolsó csatlósként zárkózik fel Amerika és különösen Izrael mögé. Romániának nem kell a nyitott határ, csak Besszarábia irányába, nem kell a magyar–magyar közlekedés, a státustörvény, és hogy a csatlakozási folyamatot a maguk részéről lelassítsák, a legfőbb instanciához fordulnak, illetve azt sértik meg egy holokausztellenes nyilatkozattal. Hadd lássa ebben is minden magyar itt és ott, hogy a magyar kormány mennyire szolgálalkú ebben a kérdésben (Iliescu pedig mennyire karakán, amikor kimondja, hogy nem volt román holokauszt, illetve minden halál egyformán fájdalmas.) Természetesen ezt a nyilatkozatot sem szabad komolyan venni, mint a többi román nyilatkozatot sem, értékelni, elemezni azonban kell. Románia 2007-ben még nem akar az EU tagja lenni, de úgy tesz, mintha e nélkül nem is tudna élni, és minden vagyont felajánlja privatizációra, de semmit nem ad oda valójában, s a csatlakozási tilalmat sem szeretné maga kihirdetni. Ezért megkíséríti az izraeli holokausztfundamentalisták ellenkezését, hátha azok az asztalra csapnak Brüsszelben vagy Washingtonban, hogy Románia aztán nem. És majd, ha már nem lesz egyetlen magyar sem Erdélyben, akkor hivatalos nyilatkozatban ismeri el a holokauszt egyediségét. És kiadják románul a Sorstalanságot. Ha viszont Bushék megbuknak, akkor ők megint előnyben lesznek, és az idejében történt holokausztkiugrás jogán babrálnak ki a magyarokkal. Ha pedig mégsem így alakulnak a dolgok, Iliescu akár holnap kimondja, hogy mégiscsak volt holokauszt Romániában, és Frunda és Verestóy és Markó helyeselni fognak neki. Elküldenek egy csomó besorozott magyart valamelyik akkor megnyíló frontra, Ázsiába vagy Afrikába. De Erdélyt nem adják és az erdélyi magyarság utolsó szigeteit is felszámolják, lehetőleg az RMDSZ segítségével.

Románia jól látja, hogy a kulcskérdés ma az EU. Az EU-s gyarmatosítás. Neki nincs Brüsszelnek adható áfája, nincs eladó földje, s népe nyomoráról szeret ő maga gondoskodni, nem kell hozzá külföldi segítség. Magyarországon a kormány az EU-s gyarmatosítást szolgálja, a szálláscsinálás után a megszállást irányítja, az ellenzék pedig annak ellenére nem néz szembe az EU-s gyarmatosítás tényével, hogy pontosan látja. Orbánék arra a hamis álláspontra helyezkednek, hogy minden rossznak, minden magyar kiszolgáltatottságnak csak belső oka van, és mindenért a kormány rossz politikája a felelős. Holott ez csak az egyik része a magyar pusztulásnak. A másik rész maga az EU, az az előnytelen csatlakozás, amelyre Orbán mind kormánypolitikájával, mind ellenzékben tanúsított magatartásával igent mondott, és igent mond ma is. Ez pártpolitikailag lehet célirányos, így kormányra lehet jutni, de nemzetpolitikailag káros, életveszélyes. Most nem egészen tisztességes hazafias költeményeket prózai beszédekben elmondani, és a kormányon aláírt fejezetekről, köztük a föld elvesztését jelentő tőke-szabad-áramlás-fejezetről megfélelkezni. Bálványoson lehet azt mondani, hogy ez az ország nem kicsi, hanem csonka, lehet elfelejteni, hogy hogyan viszonyultunk ugyanehhez a kérdéshez, amikor Trianon emlegetésére kivonultunk az Országgyűlésből és lepróbánáciztuk Bogdán Emilt, de azt nem lehet, hogy nem mondjuk meg a népnek, hogy mindez azért van így, mert az európai nagyvállalatok, s a nagy országok, a brüsszeli központ így akarja. Ez van elhatározva. Magyarországon hétmillió magyar marad, minden hatalom nélkül, s egy idegen hatalombirtokos réteg lesz rátelepítve, amelyik már természetesen szemernyit sem fog törődni a határokon kívüli magyarokkal. Bálványoson legfeljebb román–magyar megbékélés-fesztivál lesz. Románia pedig akkor fog csatlakozni, ha benyúlhat a Tiszáig. Ezért az egyetlen lehetőség most a nemzeti ellenállás, amely természetesen mindenkitől mély önvizsgálatot is követel. Amit a múlt héten írtam, most is tartom: a százezer talpas már itt áll. A kasza egyenes – lélekben.

Tom Lantos kaliforniai demokrata képviselőt a hétfői Népszava szerint az Országházban kitüntették a Magyar Köztársasági Érdemrend Nagykeresztjével. Kedden kiderült, hogy nem igaz, mert a kitüntetés csak középkereszt a csillaggal, de ez is kereszt azért. S ez bizony nagy baki Mister Lantos esetében. A legkevesebb, amit erről elmondhatunk az, hogy ez bárdolatlanság. Medgyessy Péter tűzte fel a nemesfém keresztet, nem is sejtve, hogy ez a kereszt ott, azon a mellen esetleg éget. A kereszt Tom Lantosnak nagy kereszt. Lantos Tamás ugyanis önmaga által is hangsúlyozottan zsidó. Az amerikai zsidó lobbí, az amerikai zsidó szervezetek egyik vezéralakja ő, akit ez a jelkép az ősei által megfeszített Messiásra emlékezteti, akinek éppen ezt a mivoltát, a „felkent” mivoltát, „ha Mossiách” mivoltát tagadják az óhitű zsidók. Erre az apróságra figyelemmel lehetett volna az esélyegyenlőségi minisztériummal megtűzött kormány. A „Magyar és nemzetközi ki kicsoda” 1996-os kiadásában a Lantos Tamás (Tom Lantos) szócikkben ez áll: „Lantos Tamás (Tom Lantos) politikus. Bp. 1928. febr. 1. Nős. Gy.: két leány. T. Washington Egy. Kaliforniai Egy., közgazd. É.: A II. vh. idején részt vesz az ellenállásban. 1947–50 a B'néj B'rit ösztöndíjasa az USA-ban. 1950–66 közgazdász prof. tan. adó. 1966–80 a Szenátus közigazgatási, közgazd. és külpol. tanácsadója, 1980 kongresszusi képvis.” Az ünnepelt tehát most, amikor kormányunk kitünteti, éppen hetvenöt éves, öt hónapos és 13 napos, ami csúszás politikai születésnap esetén megengedhető. Különösen akkor, ha az ünneplés nemcsak politikai, hanem üzleti is.

A hódolat első állomása a Népszava fényképe szerint Etyek volt. Itt cigányzenével fogadták a Szövetség Fiai ösztöndíjasát. A kissé előredülő primás alakja félbe van vágva a kép jobb szélén, csak hegedűje, fehér ingujja és a fél feje, fél lajbija látszik, vele szemben viszont teljes életnagyságban sorakozik fel, balról jobbra: Demján Sándor, egy fehér ruhás hölgy, talán az egyik leány, maga az ünnepelt, azután egy nagyobbacska gyermek, fehér trikóján két zászló, ami közül az első bizonyosan piros-fehér-zöld, azután pedig egy előredülő hölgy, aki a legodaadobban fújja a nótát. Mindannyian énekelnek valamit, mindannyiuk szája nyitva van. Demján is énekel, Tom Lantos is. Ez a tény megnehezíti annak feltételezését, ami egyébként a szájjállásból következne, hogy a „Happy birthday” valamelyik csücsörítő traktusánál tartanak éppen, mivel azt Lantosról mégsem feltételezhetjük, még ha kaliforniai akkor sem, hogy a saját tiszteletére teli tüdőből fújja a „to you”-t. Más nóta volt ez, bizony ott, az etyeki község háza előtt. Talán az öreg Tom valamelyik kedvenc nótája a régi szép ellenállási időkből. Demján szemfülességétől kitelik, hogy kifürkészi az ünnepelt kedvenc nótáját. A szájjállásból ítélve ez lehet akár az „A fuszulyka szála, felkúszott a fára” kezdetű magyar népiesch műdal is, vagy valami ilyesmi. A gyermek ugyanis nem énekel. Ezt ő nem tudja, mert ott, a messzi Kaliforniában sohase hallotta. Otthon nagypapa nem énekel ilyesfélét, ha egyáltalán danol. Nem biztos. Mert Kaliforniában most nem járnak jegyben a mulatással a Demokrata Párt főemberei. Ugyanis egy erőművész húzza a nótájukat.

Őt viszont ismeri a gyerkőc. Arnold Schwarzenegger bácsi készül kiütni az állam demokrata kormányzóját, s ha ő meglendíti az öklét, akkor falak dőlnek, csapásaitól sárkányok, szörnyek roppannak össze. Schwarzenegger gigász. Nem színész, miként elődje, Reagan volt a kaliforniai kormányzói székből, hanem egy végsőkig elbutított nép képzeletébe, azaz éppen a képzelete helyébe ültetett – baromság. Most esélyes jelölt a kormányzásra.

A két dolgot együtt kell tárgyalni, mert egyik következik a másikból. Schwarzeneggernek túltengően sok izma ellenére lehet, hogy van annyi sütnivalója, mint az állam egykori szenátorának, és alkalmas kormányzónak. De nem ezért jelölik, hanem azért, mert háború van, s Amerikának erős emberre, fizikailag erős férfúra van szüksége. Mert a kaliforniai nép – ott, a Sziliciumvölgyben – a szellemi erőt már nem tudja értékelni. Ez a baj a Titán jelölésével. Abban viszont, hogy az amerikai társadalom ide jutott, Tom Lantosnak is van valami csekélyke szerepe. A kitüntetést és a cigányozást pedig azért kapja, hogy segítse ide, erre a sivatagi állapotba juttatni a magyarságot. De ez már az üzleti része a kitüntetésnek. Demján Sándor jelenléte, és mint a keddi lapokból kiderül, vendéglátói közreműködése már előrevetítette a kitüntetés üzleti jellegét. Demján, a kormány, Demszky és a többiek a Westend City Center után, a Nemzeti Színház és a környékbeli építések, a Hajógyári-sziget és a belső pesti Duna-part megszerzése után, a Duna Plázs, a Nagy Plazák megszerzése, felépítése után a magyar táj koronaékszereire vetik rá magukat. A Zsámbéki-medencére. A legősibb magyar települési helyekre, ahol netán Attila sírját is meglelik egyszer. Persze Tomék. El is kotyogta az öreg. Minden támogatást megad a „magyar” Sziliciumvölgy felépítéséhez. Demján hozza, miként már eddig is, a kanadai Reichmann fivérek pénzét, az öreg Tom segít, beszáll majd Soros, ad valamit a Rothschild bankház, netán a Világbank és még a K and H is, sőt Kulcsár is, ha megéri, bedobja, amit a rabkoszton megpórolt.

Mert most az ingatlanfejlesztés a legnagyobb üzlet. Minél szegényebb egy ország, s minél olcsóbb a telek, annál nagyobb üzlet az ingatlanfejlesztés, különösen, ha gazdag emberek számára készülnek a lakóparkok és a Sziliciumvölgyek. A Plaza a Váci úton már régen megépült. Most majd mögé kerül a jachtkikötő és a luxusnegyed, később az egész összenő a Margitszigettel, a kettő együtt összekötődik a megújult Lipótvárossal, a kitatarozás alatt álló VII. kerülettel, a régi gettóval, s fő luxustérnek, vezéri lakosztályoknak ott lesz majd az új város a Zsámbéki-medencében, az új Sziliciumvölgy, amit természetesen Arnold Schwarzenegger szelleme és képzeletbeli ökle fog védeni. A magyaroktól. Biztonságos lakhely lesz Budapest. De kiknek? Ez a kitüntetés a lelki előkészítést szolgálja. A by pass műtéten átesett Tom Lantos – jobbulást kívánok! – a Medgyessy-kormány bájpassza, mindig is az volt. Ha baj volt, mindig idehívták. Sose kellett, hogy pénzt hozzon, csak ígérjen. Kínálja, mutassa fel a ZSVK, a Szövetség Fiai támogatását, nyugtassa meg a magyar kommunistákat, hogy jó úton járnak, amikor letörik a szélsőséges magyarokat, és Ron Werber „ragadd el” politikáját alkalmazták.

Az izraeli nagykövet asszony Demján birtokán együtt ünnepelt a meghívott elittel. Ismét volt „cigeuner Musik”, lovasbemutató, s nyilván bográcsozás is. Az Országgyűlésben pedig megtörtént az érdemkereszt átadása. Lantos Tamás, avagy Tom Lantos annak az amerikai államnak a képviselője, amely szellemileg lesüllyedt egy Terminátor szintjére, áldását adta a Magyar Sziliciumvölgy megépítésére. Szögezzük le: ennek az ősi magyar településhelynek az elfoglalása a magyar élettér zsidók általi kisajátításának jelképes állomása. A Medgyessy-kormány megbízatása éppen erre szól, s az európai csatlakozás zsugorító intézkedéseivel úgyszintén ezt segíti elő. S azon a napon, amikor Tom bácsi bájpasszos mellére feltűzik a középkeresztet, hírül adják a lapok, például a Napi Gazdaság, hogy rekordhiány van a fizetési mérlegben. Rekordmeleg, rekordhiány. S mi az oka a mindent felülmúló deficitnek? Ezt egy olyan szóval fejezik ki, amelyet én kénytelenségből leírok, de aztán majd megmagyarázom. A hiány oka a jövedelemrepatriálás. Vagyis, hogy az ide bejött tőke hazaviszi a nyereségét. A pátriájába. De hát hol van a hazája a tőkének a globalizmusban? Ki

mondja meg? És ki repatriál? Állítólag 240 millió eurót repatriáltak és 188 millióval törlesztettek, de ebben még valószínűleg nincs benne például a K&H Bank rendszeres kiutalgatása az anyabankjának. Ezt már megírtuk a múltkor. Minél több a bank itteni költsége, annál többet kell adózás előtt kiutalni. És ezt minden külföldi nagy cég így csinálja, adózás előtt hatalmas költségeket számol el, s hazautalja. Ezer helyen, ezer formában húzzák, vonják, fosztogatják, zabrálják a magyar életet. Ehhez képest a tovariscsik kgst-s ügyeskedései, aktatáskás pénzkihordásai kis úttörőcsínyek voltak a Gyurcsány. Hát, ezért kell most, magyar testvéreim, Lantos Tamásnak és családjának puszi nélküli báj-bájt intenünk, Medgyessyt és brancsát, a kitüntető rablók és országvesztők hadát azonban összefogással, nemzeti ellenállással elkergetnünk. Ők repatriáljanak – a fenébe!

Kunszentmiklóson 2003. augusztus 16-án éjszaka 3-4 óráig tartó, fegyverhasználattal is súlyosbított etnikai zavargás volt, amelyről a közvélemény lényegében véve semmit nem tud. Az esetről helyi lakosként és átélőként beszámoló újságíró internetre is feltett tudósítását lapunk a „Függetlenség” mellékletében közli. Az interneten a történet röviden a következő: Az említett napon, fél tizenegy tájban, cigány fiatalemberek belekötöttek a diszkóba igyekvő magyar fiatalokba, majd egy fiatal pár hölgytagját ott, a nyílt utcán meg akarták erőszakolni. A segítségért szaladó fiatalembernek sikerült egy arra haladó gépkocsit megállítania, mire abból magukat szolgálatba helyező budapesti készenléti rendőrök szálltak ki, de vesztükre, mert a közeli sarkon készenlétben álló, odavezényelt, szűrő-vágó eszközökkel, acélgolyós parittyákkal felszerelt, 50-60 leitatott cigány férfiból álló csapat rontott rájuk, szétlőtték parittyáikkal az autójukat, s a később megérkező szomszéd községbeli rendőrnek többször a levegőbe kellett lőnie, hogy valamelyes meghátrálásra kényszerítse a vadakat.

Az eset legjellemzőbb, országos jegyei, tanulságai:

1. A szervezetség és az ott randalírozó cigány tömeg felusztottsága és nyilvánvaló magyarellenessége. Nem valamilyen ügy, valamilyen sérelmük megtorlására, hanem a magyarokkal, mint magyarokkal való leszámolás céljából érkeztek a cigányok a főtérre. Ezt minduntalan ki is kiabálták, ordították.
2. A felbujtók és a szervezők nem helyi emberek voltak, és szorosán együttműködtek a helyi cigány hangadókkal.
3. A helybeli rendőrség tehetetlensége, szándékos félrenézése, vonakodása a rendcsinálástól és a főkolomposok előállításától. Ezt akár a rendőrség szándékos, központi kikapcsolásának is minősíthetjük.
4. Az országos elhallgatás.

A rendezők helyileg ismeretlenek, mint ahogy Katz Katalin izraeli szociológusnő is ismeretlen volt Zámolyon, amíg hozzá nem járult a bűnelkövető cigányok Strasbourgba szállításához. A rendezők sok italt hoznak magukkal, valamint sok, fegyverként használható tárgyat, és a leszámolás hangulatát keltik fel a cigányokban. Még csak kétsége sem lehet senkinek aziránt, hogy itt a sértett etnikumnak az a tagja, amelyik egyébként lop, csal, kábítószer árul, az országúton és másutt árulja a testét, ellenségként és etnikumként támad a gazdanépre. Ez talán a legfigyelemreméltóbb mozzanata a kunszentmiklósi eseménysornak. A cigány mint támadó, mint egy ellenséggé lett hadoszlop. Ez eddig nem volt. Pontosabban kinyilvánítva, világossá téve nem volt. Most kinyilvánították, hogy a magyarokra mint magyarokra támadnak rá. A gondolat, hogy a cigányoknak az együtt élő magyar néppel szemben vannak sérelmeik, hogy nehézségeiket, nyomorukat, megkülönböztettségüket a magyarokon kell megtorolniok, jobb esetben, hogy jogaikat a magyarokkal szemben, a magyaroktól kell kivívniok, nem a cigányoktól származik. A cigányokba ezt hosszú évek munkájával a liberális elit, gazdagok és a nagyon gazdagok tőlük, a romáktól egyébként idegenkedő, fizikai undort érző elitcsoportja ültette bele. A liberális sajtó évtizedes előkészítése nélkül ma nem volnának cigányzavargások. A liberális sajtót a bankárelit tartja el. Azt az érzületet, hogy a cigányok nyomorukat a magyaroknak, a nehezen élő, szegény magyar helyi közösségnek, az előregedett falunak és kisvárosnak köszönhetik, úgy kellett belesulykolni a cigányokba. Ami Magyarországon történt és történik, a székesfehérvári Rádió utcától és a zámolyi szervezett kiköltöztetésétől és a tetten ért

vadorzók, gyümölcsstolvajokra rálövők megbüntetésétől és elsősorban a rendőrség és az egyes rendőr megfélemlítésétől kezdve: mind-mind ennek a képtelen és igazságtalan, a magyarsággal ellenséges indulatnak a felkeltése érdekében történt. A cigányság egy része tudatosan a magyarság ellen van bevetve. Bizonyos körök – természetesen majd megmondjuk, milyen körökre gondolunk – faltörő kosként, a megfélemlítés eszközeként használják a cigányságot. Kihhasználják végtelen és megalázó nyomorát, tudatlanságát és magába zárt, elkülönülő életformáját. A bárdolatlan cigánnyal könnyű elhiteni, hogy nyomoráért, munkanélküliségéért az a helyi közösség tehet, amellyel együtt él, s amely nála az évszázadok során mindig magasabb színvonalon élt. A magyar falu a saját hagyományát, kultúráját mindig féltékenyen őrizte, de sohasem volt ellenséges a helyi vályogvetővel, a zenésszel, de még a lócsiszárral és a vándorcigánnyal sem. Az együttélés az évszázadok alatt kisebb súrlódásoktól eltekintve, eltűrhető volt. Aki cigány ki akart emelkedni, kiemelkedett, és azt befogadták. Annak természetesen magyarként kellett élnie, dolgoznia. Ma viszont a cigányéletformát kellene változtatás nélkül elfogadni, a magyarnak kellene lesüllyedni, az esélyegyenlőség

nevében. Az erőszakosságot, a követelkezés hajlamát és gyakorlatát a liberális rendszer, a sajtó és a magyarsággal más módon szembenálló liberális, kozmopolita központok oltották bele, különösen az úgynevezett román cigány rétegbe. A cigányság egy része ma az országfoglalók előretolt éke, az elüldözés eszköze. S kik az országfoglalók? Kik szerveztetik és irányítják a cigányláadásokat a magyar nép ellen? A vékony bankárelit, a minden hatalmat kezében tartó Apró–Gyurcsányok, az őket maradéktalanul kiszolgáló fővadász Medgyessy és társasága, a plazások, a minden fontos posztot betöltők, Magyarország sírásói? Azok, akiknek beütött a rendszerváltás?

A kirekesztés vádjával, a magyar türelmetlenség állandó hangoztatásával kezdődött, méghozzá éppen akkor, amikor a rendszerváltozás, és elsősorban a privatizáció következtében óriási cigány tömegek kerültek az utcára, maradtak jövedelem nélkül. Ebből fejlődött ki a „megélhetési bűnözés” fogalma, majd a rendőri erőszakoskodások felfújása. Miután sok rendőrt meghurcoltak, mert egyikük-másikuk keményebben járt el cigány bűnözőkkel, majd azt is megtiltották, hogy a bűnelkövetők bőrszínére utalás történjék a jelentésekben, egyre nagyobb hullámokat vert az a cigány öntudat, amely már mindenért a gazdanépet tette felelőssé. A gazdanép viszont öreg és fegyvertelen. Ezeréves állama nem védi meg. A rendőrség egy része összejátszik a bűnözőkkel, másik része félrenéz, és a tisztességgel dolgukat végzők sokszor nehéz helyzetbe kerülnek. Az egésznek a célja a föld megszerzése, a törzsökös lakosság és a földművelők elűzése útján. Kunszentmiklóson ma mindenki túl akar adni ingatlanán. Szeretne elköltözni olyan városba, ahol nem ölt ekkora méreteket a bűnözés. A kisebbrendűségi érzés fenntartása is a fő célok közé tartozik. Ahhoz, hogy a földet meg lehessen szerezni, ki kell ölni a földhöz is kötődő nemzeti öntudatot. Bűntudatossá kell tenni a társadalmat. Ezt szolgálja a romaholokauszt feltárlása, amely mindeddig szerényen megbúvik a zsidókat ért nagy holokauszt mögött, de már beszélnek róla, mint magyar bűnről. A holokauszt áldozatai közé tartozni alkalmasint mentségül szolgálhat egy-egy eltulajdonításhoz, akár tyúklopáshoz, akár sokmilliárdos brókertevékenységhez. Ma Magyarországon az egész kulturális felvilág és az állam minden tette magyarelles, kereszténységellenes és történelemhamisító. A magyarnak félve és alázatosan kell tisztelnie a másságot, a fajtalanságig bezárólag, el kell fogadnia a ráerőszakolt idegenszerű zenét, nemzetköziséget, a rombolást és a hagyományoktól eltérő magatartásformákat. A fővárosban iszonyú pénzeken kábítószer-terjesztő

parádékat rendeznek, amelyeken egyetlen taktus magyar zene – egyáltalán zene – el nem hangzik, amelyeken keresztül a kulturálatlan, szabados viselkedést erőszakolják rá a már gyökértelessé tett, műveltségben elmaradt emberekre. Az egész együtt szándékos, kitervelt nemzetpusztítás, amellyel szembeszállni, s amelynek végső céljait leleplezni egyedül a MIÉP meri. Az ellenzék, a Fidesz és kapcsolt részei fellengzősen hamis, magyarkodó, csonkamagyarkodó szövegekbe menekül, eltűri a kultúra megnyúzását vagy hallgat, és nem meri nevén nevezni a dolgot. Az, ami Kunszentmiklóson történt meg számos más helyen, amiről nem tudunk, része a nagy történetnek, amelyet a magyar élettér elfoglalásának nevezhetünk. A liberális elit, a milliárdosok kasztja, az MSZP és az SZDSZ segítségével, a Fidesz–MDF háttérbe húzódozó félrenézésével már megszerezte az irányító posztokat, a pénz fölötti rendelkezést, ráborította a nemzetköziség ordenáréságát a magyar életre, és most az európai csatlakozás ürügyén meg akarja szerezni a földet és a vidéket is, miután a fővárosból városállamot csinált.

A Kunszentmiklóson történeteket és a többi azért kell elhallgatni, hogy az országos nyilvánosság ne keltsen felháborodást, és ezáltal ne legyen megvédhető a helyi magyar lakosság. Csak féljen, s érezze a teljes magárahagyottság kínját. Megdöbbenő az a következetesség, amellyel a teljes magyar sajtó és különösen a televízió és a rádió ezt az etnikai zavargást elhallgatta. A „Petőfi Népe” híradása és riportja tulajdonképpen még a megyében sem keltett feltűnést, mert ma Magyarországon csak az tekinthető megtörténtnek, amiről a tévé tudósít. Ennek az esetnek a nyilvánossá tétele viszont megszervezné az ellenállást, a helyi magyar közösségek összefogását és rendteremtési igényét. Nem a cigányok ellen akar összefogni a magyarság, hanem a rendért és a törvényes rendet nem szavatoló rendszer ellen. A tájékoztatást egy központból irányító csoport tehát azért rendel el elhallgatást, hogy az összefogás ne jöjjön létre. Természetesen, ha fordítva történt volna a dolog, ha magyarok vertek volna meg cigányokat, akkor nemzetközi nyilvánosságot kapott volna a dolog, és akkor a cigányokat szervezték volna meg a magyar nép elleni fellázadásra. De a magyar ne lázadjon elnyomói ellen, és ne is védekezzék a felbujtott cigányság erőszaka ellen. Meneküljön. Irány a temető!

Ez a kunszentmiklósi csetepaté üzenete a magyarságnak. S ezért kell itt, a temetőkapuban, utolsó erőnk megfeszítésével nem a cigányok ellen, ugyan, ahogy a cigányok ellen, hanem a magyarellenes rendszer ellen összefognunk és fellázadnunk. Kunszentmiklós megalázott népe iránt pedig együttérzésünket kell kifejeznünk, és egyúttal azt az eltökélt akaratot, hogy végére járunk a dolgoknak, és megbüntetjük a felbujtókat és a szervezőket, a szerencsétlen leitatott, kóválygó roma népet pedig jobb belátásra bírjuk. Ha kell, persze eréllyel is. Ebben az országban a törvénynek kell uralkodnia, a magyar törvénynek és a magyar igazságnak.

A nyarat eddig minden rendszerváltás utáni kormány sorainak rendezésére, s olyan, az őszi költségvetését előkészítő és megalapozó intézkedések meghozatalára használta fel, amelyeket az ülésidőben nem tudott megtenni az ellenzék akadékoskodása és ellenőrző tevékenysége miatt. Ez most a Medgyessy-kormány, hála Istennek! nem sikerült. A Medgyessy-kormány ezen a nyáron összeomlott, immár belülről, a saját vezető pártjából is hevesen támadják. A teljes összeomlás és a lemondás azért marad el, azért halasztódik, mert a sajtó ügyesen megvédelmezi, áthárítva a válságért a felelősséget az ellenzékre, és mert maga az ellenzék is vonakodik igazán erőteljes, tömeglépéseket tenni a megbuktatásáért. Ez nagyobb baj mindennél, leleplező. Nem a kormányt terhelő és korruptségét, tolvaj mivoltát bemutató jelenségek feltárásának hevességével, nem a rajtaütésekkel van baj, amit egyes fideszes politikusok elvégeznek, hanem a központi elhatározással. A Fidesz nem mer komolyan fellépni a kormány ellen, mert akkor egyúttal a rendszert is kellene támadnia, amelynek része. A Fidesz a kormányt támadja, de a kormányban most megtestesülő rendszert, bankrendszert, VIP-rendszert védi. A szálláscsinálást, megszállást, földszerzést pedig, mivel ezek Amerika és Izrael jóváhagyásával, ha nem mindjárt parancsára történnek, figyelmen kívül hagyja. Ez számára maga a létező globalizmus, az elfogadott realitás. A Fidesz pedig nem mer szembeszállni az izraeli parancsokkal. Félt, hogy kiütik. De ugyanennyire fog félni kétezer-hatban is, amikor kormányra kerül és alkalmazkodni fog. Kerül, amibe kerül a magyar népnek. Ezt viszont pontosan tudják a globalizmus ügyintézői, és ezért nincs ellenükre 2006-os kormányra kerülésük. Ez a nyár előhozta, feltárta, hogy rendszerváltás kell, mert életszükséglet. Ebben a posványban, amibe a magyarság belegyakorlatozta magát, elpusztul. Az Európai Unióban pusztul el. Mert ez a cél. Hogy ne legyen földje, ne legyen semmije fölött saját rendelkezése, akkor legyen elbocsátható, amikor a tőkései akarják, olyan iskolába járjon, vagy ne is járjon, amelyben csak másodrendűséget és kulturálatlanságot kap. Ez a nyár megmutatta, némileg az aszály segítségével is, hogy a nemzet halál itt van. Bennünk van. A tűrésünkben. Mi, magyar radikálisok, a tűrésnek üzenünk hadat. Nem leledzünk szereptévesztésben és ismerjük lehetőségeink határait. Egyetlenegy minden fölött álló alapigazság támogat bennünket: nem akarunk meghalni, a magyarságnak magyarságként van joga az élethez, ennél fölsőbb parancs nincs. Az életben maradásért minden eszközt igénybe kell venni. Ezért ősszel, amíg az idő engedi, minden héten a parlamenti üléssel párhuzamosan, kint a Kossuth téren „Még kér a nép”-forumokat tartunk, a Petőfi-vers folytatódásának szellemében. „Még kér a nép, most adjatok neki! / Vagy nem tudjátok, mily szörnyű a nép, / Ha fölkel és nem kér, de vesz, ragad? / Nem hallottátok Dózsa György hírét?” Ezekon a szabadtéri kisországgyűléseken, amelyeket természetesen a liberális sajtó elhallgatással, mások esetleg gúnyolódással fognak körülfalazni, a legfontosabb kérdéseket tesszük fel a rendszer gazdáinak, a kétpártrendszer főnökeinek és mindenekelőtt a szétrohadt, önmagát máris túlélte kormánynak. Mindez azonban csak előkészítés: egy nagynemzeti ellenállás, kormánydöntés és szabadságharc előkészülete, elvi megalapozása. Toborzás, mint minden lépésünk évek óta. Most már azonban, ha eljött az idő, ha összeálltak a talpasok, lépünk is kell. Mi nem háríthatjuk át a felelősséget másra, nekünk akkor is cselekednünk kell, ha a mérsékelt jobboldal gyáván visszahúzódik és megelégzik a hazafias szólamozással. Az első gyűlésen, a tanévkezdés gyalázatára is tekintettel, az oktatás és a magyar nép

szándékos butítása, saját kultúrájától való megfosztása és iskolarendszerének szándékos tönkretétele lesz a témánk. A másodikon a magyar nemzettest szándékos szétszakítása, a készülő százszázalékos Trianon, a magyarság hátrányos megkülönböztetése a saját hazájában lesz a téma. Harmadjára pedig a betakarítás körülbelüli befejezésének idején a legfontosabb: a föld, a föld elvesztése és az ezért való felelősség, amely egyaránt terheli az összes eddigi kormányt. A kuruc sereg szervezésének következő állomása 56. október 23.-a megünneplése lesz, amelyet az idén komoly nemzetközi részvétel mellett kívánunk megrendezni és amelyen bejelentjük az ellenállási mozgalom következő csatáját. Ez már félreérthetetlen támadás kell legyen. Mindenkinek, aki ebben majd részt vesz, el kell döntenie, hogy mit vállal, mit vállalhat. Visszaút nincs. A magyarság mostani végállapotát megalkuvásokkal, öncsalásokkal és hiszékenységgel érte el. Egy egyszeri, jól szervezett lépés most elégnék látszik. S egyúttal ez a legtakarékosabb megoldás is. A „Még kér a nép” fórumokról és az elkövetkezendőkről e lap hasábjain és az Eredeti Pannon Rádió interneten fogható adásaiban, az interneten olvasható Függetlenségben tájékoztatjuk a közönséget. Ezenkívül minden héten nyilvános előadás, kvázi sajtótájékoztató keretében megismételjük a lezajlott „Még kér a nép” fórumot a Szabó Dezső Színházban, hogy azok is tájékozódhassanak, akik a Kossuth térre valamiért nem tudtak eljönni. Nyilván nem szorulnánk ilyen kis létszámú rendezvényekre, ha a sajtó, a rádió és a televíziók nem rekesztenének ki bennünket a tájékoztatásból. De céltudatosan kirekesztenek, mert magyarok vagyunk, és azok is akarunk maradni, és ez a tájékoztatás mai urainak, cenzorainak a szemében olyan bűn, amit elhallgatással kell megtorolni. Szögezzük le: most mindenki tőlünk fél, bennünk látja a kellemetlen embert, mert csak mi kiáltjuk világgá: a király meztelen. Tudjuk, hogy ez, amit tervezünk, nekünk sokba is kerülhet. Különösen a mai magyar élet gyávaságtól és félsztől megszállt közegében, amikor mindenki a félig vajazott kenyér vajazatlan felét, vagy ha két szelet kenyér jutott neki, akkor az egyik, még tőle el nem vett darabot félti, és inkább tűr és hallgat, mintsem hogy megmozduljon. Ma elég egy magyarra görbén ránéznie a kozmopolitának, és a magyar máris megkukul. Nem vagyunk ámokfutók, tudjuk, milyen közegben kezdjük a harcot. De akkor is elkezdjük, mert nincs más lehetőség az életben maradásra. Nem kívánjuk eleve, csak azért is átlépni a törvényesség, az alkotmányosság határait. Ezeket a határokat a kormány, a csalással szerzett hatalom birtokosa lépi át naponta, minden órában és minden tettével. A felső tízezernek, a VIP-bandának ma mindent szabad. Nadrágszj-összehúzást kér a néptől, mint annak idején a szocializmusban, de a saját nadrágszjját nem hajlandó összehúzni. Tobzódnak a javakban, milliárdokat herdálnak el, és most, mint korrupt eredeti tőkefelhalmozók, ráadásul még a kormány bársonyszékeibe is beleülnek. Nem, ezt tovább tűrni egyszerűen gyalázat volna. Mindehhez a magyarság kordában tartása, saját bűnösségének, nemzeti türelmetlenségének állandó felhánytorgatása is szükséges. A magyarság a huszadik században éppen azoknak a szellemóriásainak a segítségével, akikre mi hivatkozunk, mint Szabó Dezső, avagy még inkább Németh László, mélységekig leásó önvizsgálatot végzett, olyat, amelyet egyetlen utódállam sem. Most mégis állandó szemrehányásokat kap uralkodó rétegétől, a nemzetet az izraeli érdek szóltan kiszolgálójává süllyeszteni kívánó komprádorburzsoáziájától, hogy kirekesztő és gőgös. Ennek jegyében rendeznek szeptember 11-én Nyíregyházán egy teljesen egyoldalúan összeállított előadósorú konferenciát az emlékezetes tiszzaeszlári vérvád bírósági ítélethirdetésének 120. évfordulóján. A bíróság akkor Tisza Kálmán miniszterelnök közvetlen nyomására felmentette a tiszzaeszlári zsidókat a vérvád alól. A szerencsétlen kislány, Solymosi Eszter holtteste azonban nem került elő. Ma azt a változatot kezdik terjeszteni, hogy

öngyilkos lett. Elindult a boltba valami semmiségért, meg is vette, de gondolt egyet, és inkább öngyilkos lett. A gyilkosságot, vagy pontosabban szólva az esetleges gyilkosságot, amelyet nem helybeli zsidók, hanem újonnan betelepült kazárok, a határon átszökött idegen kultúrájuk is elkövethettek, Scharf Móric, a sakter 14 éves fia fecsegte el, őt azonban beszámíthatatlannak minősítették, illetve azt állították, hogy vallomását kipréselték belőle. Lehet. Ezt sem bizonyította be senki. A gyerek rövidesen Amszterdamba került, kitanulta a gyémántkőszőrüs mesterséget és jómódban halt meg. Távol Tiszaeszlártól.

Ez a konferencia most, ennyire egyoldalúan összeállítva, a holokausztörvény, a szólásszabadság és más szabadságjogok zsugorításának és az esélyegyenlőségi minisztérium pusztá létének árnyékában, annak ellenére, hogy meglehetősen kerek ez a százhuszadik évforduló, merénylet a magyarság maradék öntudata ellen. A bűnös nép elméletének és gyakorlatának újbóli feltalálása. „Solymosi Eszter vére” című költeményéért Erdélyi József, a nagy magyar költő már hosszú-hosszú börtönéveket töltött ki, mit akarnak hát még a szervezők, a konferenciára összeseregglő Göncz Árpád és Raj Tamás és a nem a magyarbarátságáról ismert Karsai? A MIÉP ezért, szerény tiltakozásul, a hallgattassék meg a másik fél, az áldozati fél jegyében is, ugyanezen a napon, szeptember 11-én megkoszorúzza Solymosi Eszter síremlékét a tiszaeszlári temetőben. Október 6-án pedig a vértanúinkra fogunk emlékezni a Kossuth téren az alkalomhoz illő gyázműsor keretében, este pedig a magyar történelem páratlan, de ellentmondásos eseménygazdagságának jegyében ugyancsak a Szabó Dezső Színházban Rajk László 1956. október hatodiki újratemetésének szentelünk egy érdekes emlékestet. Természetesen nem a vérvád, hanem a forradalom előkészítésének jegyében. Rajkot elérte a véreskezű kommunisták szokványos végzete: előbb akasztás, aztán valamelyes megdicsőülés. Hogyan lehet, hogy szellemi és politikai utódainak csak ez utóbbi jut osztályrészül, mégpedig súlyos milliárdokkal alátámasztva? Vagyis: mit kér a nép? Életet és milliárdokat – vissza. Nemzetmentő programunkhoz megértést, mellénk, sőt közénk állást és bátor támogatást kérünk.

Ez az írás egy kicsit szokatlan lesz, mert több terjedelmes idézetet is magában foglal. A hivatkozásokat a szükség hozza. Az egyik tolakszik, a másik, lényegesebbik bizonyít. De nézzük sorjában.

Szeptember 11-én a MIÉP megkoszorúzta Tiszaeszláron azt a síremléket, amelyet az 1882-ben eltűnt szerencsétlen 13 éves parasztlány emlékezetére emelt az utókor, amely síremlék azonban Solymosi Eszter földi maradványait nem tartalmazza, mert sem ő, a szüzlány, sem földi maradványa az 1882-es, módfelett rejtélyes eltűnése óta nem került elő. A koszorúzásra, amelyet sajtótájékoztatón előzetesen beharangoztunk, de amelyről a magyar sajtó nem adott tudósítást, és amelyet az illetékes hatóságnak, a rendőrségnek szabályszerűen, mint várhatóan több száz fős rendezvényt bejelentettünk, s amelyre a rendőrség szép számmal ki is vonult, abból az alkalomból került sor, hogy ugyanezen a napon Nyíregyházán, az úgynevezett „Tiszaeszlári Vérvád” ítélethirdetésének 120. évfordulóján történészkonferenciát rendeztek. A konferencia fővédnöke Göncz Árpád, az egykori liberális köztársasági elnök volt, az előadók között pedig feltűnt Karsai László, a legharcosabb zsidó érdekvédő, az „Antiszemita közbeszéd Magyarországon” című, évenként kiadásra kerülő, kétnyelvű, világszerte magyarellenes vádiratként is terjesztett, elsősorban a Magyar Fórum és e sorok írója, valamint legkiválóbb munkatársai írásaiból, beszédeiből idéző könyv fő szerzője. Ez a könyv a „Szövetség Fiai” nevű, erősen fajvédő jellegű zsidó szervezet kiadásában jelenik meg. Nyilvánvalónak látszott, hogy a nyíregyházi konferenciához is van valami köze ennek a rendkívüli erő és agresszív szervezetnek. Előadott még Raj Tamás rabbi, de olyanok, akik a másik szempontot képviselheték volna – amit Bary József írt meg emlékezetes feltáró művében, amely mindjárt 1945-ben tilalmi listára és máglyára került – senki. Mert kétségtelen, hogy 120 évvel ezelőtt a nyíregyházi bíróság a vérvád alól, hogy tudniillik rituális okokból meggyilkolták a keresztény – református – kislányt, Solymosi Esztert, felmentette e tisztaeszlári zsidó hitközség tagjait, de az is kétségtelen és ezt a korabeli sajtó megírta, hogy ez a felmentés Tisza Kálmán nyomására történt. Tiszának nagy összegű államkölcsonre volt szüksége, s Európa legnagyobb akkori bankháza, a Rothschild a tisztaeszlári zsidók felmentéséhez kötötte a folyósítást. Ezt megírta többek között a fiatal szegedi újságíró, Mikszáth Kálmán is. Ennek az egyoldalúságnak a kiegyenlítése érdekében rendezett szerény és törvényes koszorúzást a tisztaeszlári temetőben a MIÉP. Semmi mást nem tettünk, csak éltünk szabadságjogainkkal, és az ország minden részéből összeverődve, több százan felhívtuk a figyelmet a magyarság kiszolgáltatottságára. Elénekeltek a Himnuszt és elmondtuk a Hiszekegyet. Akadt azonban, akit ez felháborított. Ez az első idézet. Pallagi Ferencnek, a sok újságot megjárt, s a Napkeltében, a most már köztévének számító reggeli műsorban az egyik napot birtokló szerkesztőnek van egy rovata a Vasárnapi Blikk című bulvárlapban. Ő ebben bemutatja, hogy a tisztaeszlári vérvád és ellenvérvád – hiszen ott a magyar állam, a magyarság is vád alá került – után 120 évvel megint lehet vérvádstílusban írni. Természetesen a magyarok ellen. „Tízezer perc Hagyni kéne Csurkát és keshedt kompániáját saját mocskában eltűnni végre, de nem lehet, ha újra és újra szégyent hoz ránk. Ha koszorúzni megy Solymosi Eszter utólag fabrikált sírjához a tisztaeszlári temetőbe, és nincs egyetlen magyar politikus sem, aki azt mondaná, hogy ezt azért nem, akkor szólni kell. Ha egy bomlóban lévő politikai hullá addig merészkedik, hogy a zsidók elleni vérvádat eleveníti fel egy kicsinyke

közfigyelemért és lompos híveinek a tapsáért, akkor nem lehet annyival elintézni, hogy ő már nem számít. Mert nagyon is számított a világ előtt az 1890-es években, hogy nálunk még vérvádpert lehetett indítani egy megfélemlített gyermek zavaros tanúvallomása alapján akkor, amikor tőlünk nyugatra ez már elképzelhetetlen lett volna.”

Eltérve eredeti szándékomtól, az egyfolytában való és megjegyzés nélküli idézéstől, itt egy kicsit mégiscsak megállok, mert a tárgyi tévedéseket jobb azon nyomban helyretenni. Pallagi, aki az 1995-ös „Ki kicsoda” szerint az anyja nevét viseli – Pallagi Eszter, apja: Szabó Ferenc – mint történész-népművelő végzettségű ember tudhatná – ha már a témáról ír, hogy Solymosi Eszter 1882. április elsején tűnt el, amikor gyermek-cselédlányként gazdaasszonya megbízásából felment a boltba kékítőért, de soha nem ért haza. Útja a bolt felé és vissza a zsidó hitközség előtt is elvezetett, amelyben ugyanezen a napon sakterválasztást tartottak. A nagy per pedig, amelyet Eötvös Károly kétségtelenül nagy hatású közreműködésével tartottak, és amelyhez a magyarországi antiszemitizmus kifejlődését is kötik, 1883-ban zajlott le, az azonban, hogy ilyesmi az akkori nyugaton már elképzelhetetlen volt, nem igaz. Pallaginak, a történésznek tudnia illenék, hogy Franciaországban, példának okáért a Dreyfuss-per 1894-ben zajlott le, és a zsidó katonatisztet csak 1906-ban rehabilitálták. Pallagi tudatlan hamisító.

„Csurka most, valamennyi magyar egyik legszégeyenteljesebb emléke kapcsán, ott, az eszlári temetőben a magyarok elleni koncepciós perről és Trianonról beszélt, és nem akadt egyetlen helybéli lakos sem, aki seprűnyéllel verte volna ki a falujából. És nem akadt egyik oldalon sem olyan politikus, olyan keresztény, liberális vagy szocialista szervezet, ifjúsági tagozat, amely azt mondta volna, hogy állj, ezt már nem! Nem volt egyetlen polgári kör, amely odavitte volna tagjait, hogy a temető kapujában szégyenítse meg a befelé sunnyogókat. Magyarország hallgatott és hallgat.”

Ismét meg kell állnom. Ez ugyanis a magyarság elleni egykori vád kiterjesztése. Pallagi már nemcsak engem szidalmaz és nemcsak a MIÉP-et sértegeti, hanem megint az egész magyarságot, mint Rákosi. Megint bűnös nép vagyunk. Szemében a hallgató, a magyar radikálisok működését, csendes tiszaezlári koszorúzását eltűrő magyarok egyetemlegesen antiszemiták, vérvádfolytatók. Hallgatunk. Amikor pedig ordítanunk kellene a fájdalomtól. Mármost attól a fájdalomtól, hogy valaki emléket mert állítani egy nyomtalanul eltűnt magyar kiscselédnek, valamint attól, hogy nem hisszük el minden szavát Göncz Árpádnak, Raj Tamásnak, Karsai Lászlónak és természetesen Pallaginak, a volt kommunista újságírónak, aki most megint és folytatólagosan főszerkesztő és véleményformáló.

Igen, Trianonról beszéltem a tiszaezlári temetőben, és most is arról beszélek. Mert a magyar és a nemzetközi sajtó túlnyomóan nagy része már akkor is a magyarságot, a magyar uralkodó osztályt, az akkoriban a galíciai betelepülés ellen felszólalókat helyezte vád alá, elmaradott, nemzeti kisebbségeit zsarnokság alatt tartó nemzetként állítva be a kiegyezés liberális Magyarországot, és ebbe tudott belekapaszkodni előbb a magyarelles cseh történész, Masaryk, majd utóda, Benes, és ez a lejáratás, amely még ma is tart, vezetett el Trianonhoz. Magyarország fölött azért lehetett a különösen súlyos, igazságtalan ítéletet kimondani, mert a magyarság két okból is ezt megérdemlőnek volt feltüntetve az európai közvélemény szemében. Az egyik kétségtelenül a tiszaezlári vérvád idején keletkezett, amikor több száz ilyen, a Pallagiéhoz hasonló hangvételű írás jelent meg, nem az esetleges elkövetőkről, hanem a magyarokról, akik alaptalanul vádaskodnak. Nemcsak magyarul. Futótűzként terjedt el rólunk, hogy gonosz, fajgyűlölő, vérvádaskodó nép vagyunk. Aztán jött 1919, amikor Szamuely és Kun Béla és Lukács György, a nagypolgár bebizonyították, hogy létezik az a zsidó kegyetlenség, aminek a gyanúja az eltűnt tiszaezlári kiscseléd után nyomozókban felöltött. A

kommün 133 véres napja, a rengeteg ártatlan magyar paraszt, úr, polgár felkoncolásával, meggyilkolásával utólag nem igazolta talán, hogy a beözönlöttekben hatalmas magyargyűlölet lángol? 1919 utólag igazolta, hogy a beözönlött idegen kultúrájú és a törzsökös hazai zsidóság kultúrájától is elütő galíciaiak között esetleg lehetett ilyen szándékú, ilyen véres indulatú? Mondja meg Pallagi, mi fűtötte a gyilkolás végtelen sorára Szamuely Tibort, akiről pártja, amelyet most is szolgál, utcát neveztetett el?

Igenis, állom: Trianon össze van kötve Tiszaeszlárral. A vonal egyenes, és úgy látszik, máig fut. Mert nézzük csak meg, mikor ír így, ezen a fajvédő, persze nem magyart védő hangon Pallagi? Akkor, amikor a zsidó kormány, a véreskezű Ariel Saron a világ tudomására hozza, hogy meg fogja öletni Jasszer Arafatot, a Nobel-békedíjas palesztin vezetőt, aki az oslói békemegállapodás után kapott Nobel-díjat, mégpedig megosztva az akkori izraeli miniszterelnökkel, Rabinnal, akit már megöltek. Egy elvakult zsidó ölte meg. Nem mi, akik Tiszaeszláron koszorúztunk. Nem tudom, mi lesz a sorsa az öreg Arafatnak. Nem tudom, hogy mire ezek a sorok megjelennek, élve találják-e még őt. Azt sem tudom, hány ártatlan amerikai katona és esetleg, ne adja Isten, hány magyar esik el addig és az azután kibontakozó világfelfordulásban, csak azt tudom, hogy nincs ma nagyobb igazságtalanság, mint így írni, így gyalázkodni. Elmentünk Tiszaeszlárra, elmondtuk, amit gondolunk, és elénekeltük a Himnuszt.

Pallagitól most már többet nem idézek, pedig a gyalázkodás még folytatódik. Megállapítom azonban, hogy így magyar emberről utoljára a Rákosi-korszakban írtak. Ezt aztán a forradalom követte, mert nem követhette más. Ellenben idézek egy komoly műből, egy szenzációból, amelyik éppenséggel a forradalomról szól. A közeljövőben, egészen pontosan október 23-án jelenik meg először magyarul egy huszonöt évvel az esemény után írt korszakalkotó mű. Október 23-ára eljön hazánkba David Irving, az egyik legkiválóbb angol történész, aki egyébként írónak is szenzációs. A Gede testvérek kiadásában jelenik meg „Felkelés” című történelmi műve 1956-ról. Nem tagadom, látom a sötét összefüggést Pallagi gyilkos írása, a Rákosi-korszak, az évente kiadott „Antiszemita közbeszéd” című szöveggyűjtemény és a Tiszaeszlári Ítéletről rendezett konferencia, valamint a készülő holokauszttagadási tilalom, a gyűlöletbeszéd tilalma között. Ha a rendszerváltás után 13 évvel egy őskommunista újságíró, egy főszerkesztő így írhat egy magyar emberről, aki a rendszerváltás összes megelőző megmozdulásában, hogy ne mondjam, felkelésében részt vett, miközben két állítólag jobboldali kormánya is volt az országnak, ha ez lehetséges, mégpedig úgy, hogy senki nem kel a védelmére, akkor ebben az országban valami halálos történik. A magyarsággal.

Irving a könyve bevezetőjében a Nyugat felelősségét firtatja: „A Műszaki Egyetem hallgatói és a többi egyetemi hallgató, akiknek fiatalos ékesszólása és lelkesedése elindította az utcán a tömegmozgalmat, igazságérzetüktől indítva cselekedtek így, de az ellenézés miatt is, amit hazájuknak a kulturális önhietség külszíne mögötti lealacsonyítása és a szovjet határon túlról importált, megemészthetetlenül idegen életforma iránt éreztek. Az írók és egyéb értelmiségiek a követelésekhez később csatlakoztak; később tették hallhatóvá a munkások és egyetemi hallgatók hosszú időn át elnyomott haragját. Ez a több ezer oldal végigelemezve megerősíti azt, amit az USA Külügyminisztériumának informatív jelentése ebben az időben megállapított: »Fontos megjegyezni, hogy a forradalmat elsősorban nem gazdasági tényezők okozták. A gazdasági helyzet reményvesztettséget, ellenérezést, apátiát és gyűlöletet okozott, de nem ez teremtette meg azt az egységet és forradalmi szellemet, amely a forradalom

kikristályosodásának, kirobbanásának és kezdeti győzelmének kulcsává vált. Mint a magyarok nemzeti létének kilenc évszázadán keresztül minden népfelkelésben, a döntő jelentőségű kellékek most is politikai és érzelmi természetűek voltak. Az is megfigyelhető, hogy Magyarországon forradalom kizárólag olyan időkben robbant ki, amikor a központi hatalom gyengülése nyilvánvalóvá vált, és ugyanakkor némi kilátás volt külső segítségre, vagy annak legalábbis az illúziója jelen volt. 1955–56-ban mind a külső (szovjet), mind a belső (magyar kommunista) hatalom csalhatatlan jeleit mutatta a nagyfokú gyengeségnek. Ráadásul a látható események és a nyugati államférfiak nyilatkozatai – amelyeket a magyarok mindig a legbelsőbb vágyaikhoz igazítottak – azt az illúziót keltették, hogy kilátás van gyakorlati külső segítségre. «Amikor az 1956-os magyar felkelés kirobbanásának vizsgálatával végeztem, figyelmem a nyugati hatalmak és az Egyesült Nemzetek reakcióinak nem kisebb jelentőségű területe felé fordult. Hogy lehet az, hogy Dwight D. Eisenhower, annak ellenére, hogy az 1952-es kampány során gyakran megígérte, hogy a szovjetcsatlós nemzeteket felszabadítja, amikor a felkelés megkezdődött, semmi segítséget nem ajánlott fel, azon túlmenően, hogy nemzete szimpátiáját kegyes szavakkal kifejezte? Mi volt az a szerep, amelyet a Szabad Európa Rádió és a CIA által pénzelt hasonló rádióadók játszottak? Miért halogatta szándékosan az Egyesült Nemzetek Szervezetében a USA-delegátus a világszervezet akcióját?

Az információ szabadságát biztosító törvény alapján a Külügyminisztérium, az Állami Levéltár és Eisenhower elnöki könyvtárának titkos iratai közül újonnan hozzáférhetővé tett dokumentumok segítettek, hogy néhány kérdésre választ adjak. A legmegvilágítóbb információt számomra a Fehér Ház és a Külügyminisztérium között a válság idején lefolytatott banális telefonbeszélgetések nyújtották. Úgy tűnik, hogy éppen úgy, ahogy 1940 májusában Dunkerque csodája csak azért történhetett meg, mivel Adolf Hitler számára túl későn vált világossá, hogy az angol hadsereg távozóban van, ugyanúgy 1956 novemberében a Budapestről való kapcsolat teljes megszakadása Washingtonban abban a boldog illúzióban hagyta, hogy a felkelés győzött, az oroszok kivonultak. Frank G. Wisner, a közép-európai akciókért felelős vezető CIA-hivatalnok november 7-én Washingtonból Bécsbe sietett, öt napig ott tartózkodott és optimiztikusan kijelentette Richard M. Nixon elnökhelyettesnek: »Számos helyről a mai napon azt a lehangoló értesülést szereztem, hogy nem sikerült megmentenünk Magyarországot: Magyarország elvesztette a forradalmat. Bármily tragikusak is ennek a közvetlen következményei, a szovjet erők brutális alkalmazása a magyar népnek elnyomói elleni bátor felkelésének leverésére megfosztotta a kommunista rendszert a tiszteletreméltóság utolsó látszatától is. A szabad világ olyan leckét kapott, amelyet sohasem fog elfelejteni.« Ez nem volt több, mint fütty a sötétben, és Wisner tudta ezt. Hosszú időn át panaszkodta, hogy a Nyugat elszalasztotta ezt az alkalmat; majd depressziós állapotában öngyilkosságot követett el.»

Az a rész azonban, amely szorosan összefügg Pallagi felháborodásával, és ami miatt a két írást egymás után idézem, az a következő fejezet.

„Ki kicsoda volt Magyarországon?

Aczél Tamás – 35 éves, zsidó. Sztálin-díjas író, újságíró és az Írószövetség kommunista párttitkára. Az USA-ba menekült.

Andics Erzsébet – 54 éves, zsidó. A dialektikus materializmust követő filozófus. A Pártfőiskola igazgatója. Férje Berei Andor, 56 éves, zsidó, közgazdász, a Tervhivatal elnöke. Mindketten Budapesten élnek.

Apró Antal – 43 éves, zsidó. Kommunista szakszervezeti funkcionáriusból lett miniszterelnök-helyettes. Egyike Magyarország leghosszabb ideig működő politikusainak. Még mindig működik.

Bata István – 46 éves, korábban buszsofőr, 1950 októberétől 1953 júliusáig vezérkari főnök, akkor honvédelmi miniszter lett.

Benke Valéria – 36 éves, zsidó, a Magyar Rádió igazgatója, jelenleg a Politikai Bizottság tagja, Budapesten él.

Benjámín László – 41 éves, zsidó. Korábban gyári munkás, most költő.

Bibó István – 45 éves, jogászprofesszor, a Nemzeti Parasztpárt tagja, Nagy Imre utolsó kormányában egy napig államminiszter. A kormány egyetlen tagja volt, aki nem menekült el, amikor az oroszok megszállták a Parlamentet. Életfogytiglani fegyházra ítélték. 1963-ban amnesztiával szabadult, 1979-ben halt meg Budapesten.

Boldizsár Iván – 44 éves, zsidó. Diplomata, hivatásos újságíró, a Hétfői Hírek és más pártújságok főszerkesztője. Született túlélő, még mindig ír Budapesten.

Brankov, Lazarus – jugoszláv követségi ügyvivő, hamisan megvádolták, a Rajk-perben bíróság elé állították 1949-ben és börtönbüntetésre ítélték.

Déry Tibor – 50 éves, zsidó. Díjat nyert regényíró és régi kommunista. Kilenc évre ítélték.

Dobi István – 64 éves, kommunista szimpatizáns. Kisgazda politikus, majd 1952-ben az Elnöki Tanács elnöke lett.

Donáth Ferenc – 41 éves. Régi kommunista párttag (és a kommunisták foglya). Tizenkét évet kapott.

Dudás József – a felkelők egyik parancsnoka, a Magyar Függetlenség főszerkesztője. Felakasztották.

Erdei Ferenc – 45 éves, zsidó. Nagy Imre miniszterelnök-helyettese. A felkelés leverésekor Tökölön a szovjetek rövid úton elrabolták, majd szabadon engedték. 1971-ben halt meg, természetes halállal.

Erdős Péter – zsidó, a Rádiónál dolgozott, mint újságíró. Jelenleg sikeres budapesti menedzser.

Faludy György – 45 éves, zsidó. Költő és egykor Rákosi foglya. A felkelést követően Torontóba menekült.

Farkas Mihály – 52 éves, zsidó. Sztálinista honvédelmi miniszter Rákosi alatt.

Fazekas György – zsidó. Korábban szovjet partizánvezér. A Párt újságírója, Budapesten él.

Fekete Sándor – 29 éves, a Szabad Nép újságírója, a Petőfi Kör tagja. Négy évet töltött börtönben.

Gerő Ernő – 58 éves, zsidó. Sok éven át élt szovjet emigrációban. A spanyol polgárháborúban fondorlatos cselszövések értelmi szerzője. a második világháború után Magyarországon különböző miniszteri posztokat töltött be. 1955–56 között miniszterelnök-helyettes. 1956 júliusában Rákosi utódjaként a Magyar Kommunista Párt főtitkára lett. A felkelés alatt Moszkvába menekült; kegyvesztetten tért vissza 1960-ban. Budapesten, 1980-ban halt meg.

Gimes Miklós – zsidó. A Szabad Nép fiatal újságírója. Miután tisztán látott, a Nagy Imre-csoport fő agitátora lett. Felakasztották.

Haraszi Sándor – 59 éves, újságíró, régi párttag, Rákosi alatt bebörtönözték. Csatlakozott a Nagy Imre-féle „összesküvéshez”. Nyolc évre ítélték.

Háy Gyula – zsidó. Kommunista drámaíró. A második világháború alatt Moszkvában élt, amit később nagyon megbánt. Az 1956-os népi elégedetlenség egyik szóbeli mozgatójává vált. Hat évi börtönre ítélték. Svájcban halt meg 1975-ben.

Hegedűs András – 34 éves, szociológus, jól képzett politikus. 1951 óta a Politikai Bizottság tagja, egyike a Rákosihoz legközelebb álló személyeknek. A földművelési miniszter helyettese lett, majd 1955-ben miniszterelnök. Ezt a posztot Gerő alatt is megtartja; az 1956-os felkelés idején is miniszterelnök. A felkelés alatt Moszkvába menekül, 1958-ban tér vissza Budapestre és még mindig ott él.

Heltai György – zsidó. Egy helyi pártszervezet titkára Budapesten, majd később a Külügyminisztériumban dolgozik; a felkelés alatt Nagy Imre nem hivatalos külügyminisztereként működik. Ezek után Kádár pártja megkönnyíti számára az USA-ba távozást: örülnek, hogy megszabadulhatnak tőle.

Horváth Márton – 50 éves, zsidó. A Szabad Nép főszerkesztője.

Illyés Gyula – 53 éves, költő és színműíró.

Jánosi Ferenc – református. Korábban a hadsereg politikai tisztjeinek feje. Nagy Imre veje, barátja és tanácsadója.

Kádár János – 44 éves, géplakatos, a második világháború alatt a földalatti Párt vezetője, Rákosi belügyminisztere 1948–1951-ig, valamint az ÁVO általános felügyelője. Rákosi bebörtönöztette, Nagy Imre 1954-ben szabadlábra helyezte. A Budapesti Pártbizottság feje lett, csatlakozott Nagy Imre forradalmi kormányához, 1956. november 1-jén a kormányt otthagya és három nappal később a szovjet csapatokkal tért vissza, hogy ő maga vegye át Nagy Imre posztját. Jelenleg széles körben tisztelt pártvezető Magyarországon.

Karinthy Ferenc – 45 éves, író.

Kende Péter – 39 éves, zsidó. Egy időben a Szabad Népnél rovatvezető. Párizsba menekült.

Kiss Károly – 53 éves, zsidó. Titkos kommunista aktivista, vezető pártszervező. A Politikai Bizottság tagja, miniszter, majd miniszterelnök-helyettes Rákosi alatt.

Kopácsi Sándor – korábban szovjet partizán. Budapesti rendőrfőkapitány 1952–1956 között. Hatékonyan Nagy Imre ügye mellé állt. Életfogytiglani börtönre ítélték. 1963-ban szabadult amnesztiával; jelenleg Torontóban él.

Kovács István – a felkelés alatti Nagy Imre-kormány idején vezérkari főnök. A szovjetek Tökölön elrabolták, majd börtönbüntetésre ítélték. Jelenleg Budapesten él.

Losonczy Géza – párttag, újságíró; Rákosi alatt börtönbe került. Nagy Imre miniszterelnöksége alatt a Politikai Bizottság tagja. Bebörtönözték és 1957-ben fogságban halt meg, állítólag erőszakos táplálás következtében.

Lukács György – 59 éves, zsidó. Marxista filozófus, Nagy Imre kulturális minisztere. A Nagy Imre-csoporttal együtt Romániába szállították, de hamarosan visszatért és a Kádár-rendszer kisebb pozícióba helyezte. 1971-ben halt meg.

Maléter Pál – korábban szovjet partizán, majd a Magyar Hadseregben ezredes. Nagy Imre honvédelmi miniszterre nevezte ki. A szovjetek Tökölön elrabolták. Kádár bebörtönöztette, bíróság elé állították és felakasztották.

Marosán György – 48 éves, szociáldemokrata vezető. Elárulta pártját Rákosinak és a kommunistáknak. Nem sokkal később Rákosi bebörtönöztette. 1956-ban visszahelyezték a Politikai Bizottságba, majd Kádár „erős embere” lett. Budapesten él.

Márton László – 22 éves, zsidó. Diákvezér, majd Angliába menekült. Párizsban él.

Méray Tibor – 42 éves, zsidó. A Szabad Nép újságírógárdájának tagja 1947-től kilenc éven át. Párizsba menekült, még mindig ott él.

Molnár Miklós – 38 éves, zsidó. Újságíró, a Szabad Nép színházi kritikus, az Irodalmi Újság főszerkesztője. Genfben él.

Mindszenty József – bíboros, a magyarországi katolikusok vezetője, 1948. december 26-án letartóztatták és 1949-ben életfogytiglani börtönre ítélték. Mint hercegprímás törvényes államfő híján (vagy akadályoztatása esetén) az államfői jogok birtokosa.

Münnich Ferenc – magas rangú NKVD-ügynök; moszkvai, majd belgrádi magyar követ. Nagy Imre kormányában belügyminiszter, majd a felkelést leverő Kádár-kormányban a fegyveres erők minisztere.

Nagy Imre – 60 éves, református, régi vezető kommunista. A második világháború alatt Moszkvában élt. A második világháború után ő az első földművelésügyi miniszter; alatta ment végbe a földreform. Ezt követően rövid ideig belügyminiszter. 1953-tól 1955-ig miniszterelnök, majd az 1956. októberi felkelés alatt újra miniszterelnök 1956 novemberéig. Az oroszok elrabolták, Romániába deportálták. A Kádár-kormány bíróság elé állította, és halálra ítélték.

Obersovszky Gyula – az „Igazság” nevű felkelőújság főszerkesztője. Halálra ítélték, majd az ítéletet életfogytiglani börtönre változtatták.

Péter Gábor – 50 éves, zsidó. Az ÁVÓ főnöke.

Piros László – 39 éves, zsidó. Belügyminiszter.

Rajk László – 1909-ben született, Rákosi alatt belügyminiszter. Hírheft kirakatper után 1949-ben felakasztották. 1956-ban rehabilitálták: közvetlenül a felkelés előtt állami temetésben részesült.

Rákosi Mátyás – 64 éves, zsidó. 1940–1944 között a moszkvai emigráns kommunisták vezetője. A Magyar Kommunista Párt főtitkára 1944–1956 között. 1952–1953 között miniszterelnök.

Révai József – 58 éves, zsidó. A második világháború alatt moszkvai emigrációban élt. 1945–1951 között a Szabad Nép főszerkesztője, majd propaganda-miniszter. A Rákosi-rendszer fő ideológusa.

Révész Géza – kommunista partizán.

Szilágyi József – rendőrezredes Budapesten, majd Nagy Imre alatt a felkelők egyik vezetője. A Nagy Imre-per előtt külön perben halálra ítélték és felakasztották.

Tildy Zoltán – református. Korábban köztársasági elnök. Rákosi alatt házi őrizetben volt. A felkelés alatt a Nagy Imre-kormány tagja. Hat évre ítélték.

Vas Zoltán – 56 éves, zsidó. A második világháború alatt moszkvai emigrációban élt, a magyar partizán iskola vezetője volt.

Vásárhelyi Miklós – újságíró, Nagy Imre sajtófőnöke 1953–1955 között, majd a felkelés alatt. Öt évre ítélték.

Zelk Zoltán – zsidó, költő.”

Azt hiszem, értem Pallagit. Beállt a gyűlölettvény létrehozása és a holokauszttagadás tilalmát elrendelni szándékozók közé, mert most ez a Rákosi–Gerő–Farkas–Révai vonal, azaz az új magyarországi diktatúra bevezetésének a vonala. Ez a rendszerük fennmaradásának utolsó esélye. Magyarországot, miközben belökik az EU-ba, egy másik halmazállapotba is át kell taszítani. El kell venni a földjét és egy törpe kisebbség korlátlan uralmát kell újratemetni. Újra meg kell félemlíteni Tiszaeszlárt. A történetnek két gyereke van a főhőse. Eszter, aki nyomtalanul eltűnt és Scharf Mór, a sakter hasonló korú fia, aki belesve a kulcslyukon, vért látott és ölést. Ő nem tűnt el, csak Tiszaeszlárról. A per után előbb Budapestre vitték, majd Amszterdamba került, kitanulta a gyémántkőszőrűs mesterséget, és jólétben hosszú életet élt le. Gyémántokkal a kezében el is felejtette Tiszaeszlárt.

Most kétségtelenül közelébe jutottunk egy olyan fordulatnak, mint 1989-ben. Egy rendszernek, amely 13-14 év óta meghatározza az életünket, elkezdődött az összeomlása. A válság megállíthatatlan, el fogja söpörni a kormányt, az MSZP–SZDSZ egyetemes ikrekéből álló hatalmát, de pontosan ugyanúgy, ahogyan 1989-ben, s utána történt, az elbukás még nem hoz biztosan, magától értetődően jó rendszert a magyarságnak. Újra van egy alkalom, egy kiterjedő nemzetközi válság, mint annak idején a szovjet összeomlás, most pedig az USA erőszakos, hazugságra épülő háborús rendjének nem annyira látványos, de kétségtelen összeomlása, és annak részeként a jellegzetes magyar kapkodás, felül a pánikbetegség tünetei, alantabb mozdulatlanság és fásultság. A habzóan nemzetidegen elit önzése, harácsa következtében jelenleg Európában a magyarság áll legközelebb a kivérzéshez. Még szóval sem kaphatunk, mert a rendszer itt a legromlottabb, és egy romlott, bűnös, kártékony vezetőréteget eltűnő népet nem sajnál senki. A legnagyobb baj, a tragédia mégis az, hogy nincs készen az új rendszer, az új korszak terve. Nincs egy osztály, még csak egy réteg sincs, egy nemzedék, amely élére állna a kommunista-kozmodopolita rendszer elleni harcra, és legalább valamilyen látomása lenne a jövőbeni életünkről. Ezért aztán egyáltalán nem bizonyos, hogy a magyarság nyertesként vagy legalább megkönnyebbedve, iszonyatos mostani terhelésétől megszabadulva lép át a válság utáni világba. A lehetőség ismét megvan, de nem élünk vele. A készültség a következőkben nyilvánul meg: nincs felkészült, összetartó, céltudatos nemzeti érdekképviselő, mert ennek létrejöttét, kifejlődését, működését éppen a liberális befolyás alatt álló, magukat nemzetinek nevező erők akadályozzák meg. A globalizmussal, a nemzetállami keretek üzleti célú szétszedésének folyamatával, a nemzetközi pénzdiktatúrával szembeállni csak erős nemzeti öntudattal, nemzeti érdekvédelemmel, a nemzetközi megmaradás mindenekelőtti igényével és az érte vállalt harccal lehet. A magyar politikai és társadalmi életben azonban a MIÉP-en és a Magyar Út Körök Mozgalmon kívül nincs elszántan a megmaradásért küzdő, a korparancsnak megfelelő radikalizmussal harcoló párt vagy mozgalom, sőt a többi, magát valamennyire nemzetinek hirdető erő, félve a liberális hatalom sújtó kezétől, még érintkezni is alig mert ezekkel az emberekkel. A Fidesz tevékenysége kimerül a 2006-os kormányra kerülésért folytatott, sokszor álságos politikai küzdelemben, magyarsága csak üres magyarkodás. A szép kopjafa- és templomavatásoknál időszerűtlenebb megnyilvánulás most, amikor harcolni kellene és tervezni, nincs. Ha elvész a föld nagy része, csak rabszolgaimákra lesz jó a szépen felavatott templom. Ha minden magyar Brüsszel vagy New York éhkoppon tartott kiszolgáltatottja lesz, miért fognak harangozni? Kétségtelen, hogy most elsősorban a Medgyessy-kormány kezén vész el az ország, mert ezt éppen erre találták ki, de nem igaz az, hogy az országvesztés nem folyamat, amely már Antall, sőt Németh Miklós kormánya alatt elkezdődött, és ez az ár akkor tetőzött – ezt illenék beismerni a kenetteljes szavak között –, amikor az Orbán-kormány letárgyalta a földkérdést a „tőke szabad áramlásának” fejezetében az EU-val. Vagyis mondjuk ki nyíltan: az alapkérdés az EU címén történő gyarmatosítás, amivel a nemzeti radikálisokon kívül senki nem mert és ma sem mer szembeállni. Lehet hetente megkönnyeztetni templomavatásokon idős asszonyokat, nagymamákat, lehet, sőt kell is hatalmas népünnepélyeket szervezni és lélekben megerősíteni szenvedő embereket, lehet, sőt kell is a purgatórium tüzeit ráborítani a brókerbotrányra és a brókerkormányra, s pártjaira, de nem lehet ugyanakkor elhallgatni a tényt, hogy a

magyarság szellemi és anyagi pusztulásának és pusztításának, kifosztásának folyamata akadálytalanul gördül előre, mert a dutyiba zárt bankárok és brókerek helyett végzik a munkájukat a szabadlábbon maradtak, a mindkét oldalhoz tartozó beépített vagy eleve odatartozó nemzeti brókerek. A Fidesz egyre több liberálist juttat kebelén belül hatalomhoz, ahelyett, hogy megtisztítaná sorait. Közben szilárdan tartja lopáshelyzetét a magyar brókerrendszer, miközben az a világrend, aminek a nevében létrehozták és fenntartják: inog.

Busht nem fogják újraválasztani, de abból, hogy utána a demokratáknak kell majd a harcias Izrael-barát és háborús politikát folytatni és nekik kell felszámolni a kudarcos iraki megszállást, csak még nagyobb zűrzavar keletkezik Amerikában. Újra kezdődnek a zavargások és a képtelenségek. Az angol Munkáspárt, Tony Blair, példátlan vereséget szenvedett egy londoni kerületben tartott időközi választáson. Blair lemondásáról röppentenek fel próbahíreket. A német szociáldemokratákat ki és mi menti meg a bukástól? A svédek nemet mondtak az euróra. A gazdasági fellendülésnek sehol semmi nyoma. Nem is lehet, mert a globalista pénzügyi központok, a fővezérség voltaképpen nem is akarja. Nincs rá szüksége, így van meg a haszna, és így képes mielőbb földig rombolni a nemzeti kereteket, az államot, így képes az egész világon feszült helyzetet teremteni, amelyben ide-oda lehet helyezni a háborúkat. A kormányoknak pénzre van szükségük, akármilyen oldaliak is, és a pénzért szolgálni kell. A WTO konferenciája kudarcba fulladt. Nincs szabad világkereskedelem. Az államoknak, a kormányoknak megtiltják a saját ipar és mezőgazdaság támogatását, de a nagy világvállalatok elvárják, hogy nekik a szabad piacokon minden támogatást megadjanak, éppen a helybelivel, a nemzetivel szemben. A világban ma csak az az állam boldogul, amelyikre ezt nem lehet rákényszeríteni. Ilyen elsősorban Kína. Kínában számunkra elképzelhetetlenül nagy tökefelhalmozódás történik. Ennek a következményeibe még belegondolni sem mernek a globalizmus kormányai. Magyarországon az idegen hódítás, a gyarmatosítás teljes töménységben jelenik meg. Kormányunk jóvoltából hazánk a globalizmus postai küldeménye lett: „Minta érték nélkül.” Mi aztán nem vagyunk protekcionista! Mi már mindent átengedtünk a külföldi tőkének, még adót sem kellett fizetnie. A Nemzeti Bank némi nyomásra leértékelte a forintot, hogy nagyobb legyen a hasznuk a külföldre termelő külföldi cégeknek. Az Orbán-kormány nem írta alá az EU munkaügyi, szociális kartáját, hogy a magyarországi multiknak, globálisoknak, az izraeli tőkének ne kelljen megfelelő bért fizetni a magyar munkásnak, alkalmazottnak. Az akkori szocialista–szabad demokrata ellenzék készségesen segédkezett ehhez: a magyar munkás földre küldéséhez, csak a MIÉP szavazott ellene. A szocialista kormány készségesen herélte ki a szakszervezeteket. A dolgozó embert ma semmi sem védi. Költségvetési takarékoskodás céljából be van jelentve a közszféra tízszázalékos leépítése. Mindenki tudja, hogy ez lehetetlen. És a kormány mégis a helyén van, és el fogja fogadtatni azt a költségvetést, amelyik ezt tartalmazza. Ez bohózatnak is rossz.

Az 1989-es készületlenség, majd az antalli árulás és a rossz megalkuvások közepette történt kárpótlás, a privatizáció, a kisember, a nép, a becsületes magatartás egyre nyilvánvalóbb magárahagyottsága elsősorban züllést eredményezett. Olyasféle nihilizmust, ami azelőtt csak a szovjet élet sajátja volt. Megfertőzte az egész társadalmat. Legjobban a kétpártrendszer pártjai züllöttek el, és most arra is van módjuk, hogy a készülődést, a tervezést és a radikális szembeszállást is elfojtsák. Azt használják ki, ami a legnagyobb nemzeti tragédia, hogy a társadalom öreg. Öregek forradalma képtelenség, forradalom, vagy legalább lázadás és rendszermegdöntés nélkül viszont nem maradunk életben. A magyarság megszűnéséhez, földje elszedéséhez nem kell megvárni a hat-hétmillióra való lepadást, egy-két éven belül megtörténhet a

mindenünnen való kiszorulás és az idegenek uralma. Ha a zsidóságnak itt van reneszánsza, ahogy Várnai-Shorer Judith izraeli nagykövethő nyilatkozta, akkor a zsidók ide jönnek onnan, ahol nincs reneszánszuk. Meg is lehet érteni őket. A kilábalás programjának természetesen nem zsidóellenesnek kell lennie, hanem magyarságmegtartónak, a magyar nemzeti függetlenség megőrzőjének. Az új program csak a magyar föld magyar kézben tartásának programja lehet, semmi más! És ha ennek az az ára: az európai csatlakozással is szakítónak. Erre azonban a járszalagon tartott mai politikai ellenzék, a templomavatók és nagy brókerleleplezők nem képesek. Szívhez szóló helyzetdalok eléneklésén túlmenően, semmit nem tesznek a népért. Ugyanis, ha nem engedik a köreiket az utcára vonulni, kormányt dönteni, akkor lényegében nem támogatják a kisipart, a helyi kezdeményezést, akkor engedik, hogy a nemzetellenes kormány mindent elragadjon a helyi önkormányzatoktól, nem juttatják földhöz a gazdálkodni akaró fiatalokat. A bebújás a parlamentáris demokrácia alkotmányosan szavatolt jövedelmeibe és biztonságába ma, a balliberálisok csalással szerzett parlamenti többsége és egy hasonlóan csalásos népszavazás után lényegében nem más, mint egy új antalli paktum. Nemzetáruló megalkuvás. Elnézni, hogy a szerencsétlen, megöregedett vidéki ember életjáradékért, tudatlanul és becsapva elkótyavetyélje a saját kis földjét, házát és megkönnyítse, sőt előkészítse az idegenek beköltözését nagyobb botrány, mint tíz brókerbotrány. Még sápadtarcúak vagyunk, de ez már Palesztina. Magyarország elfogadja a gúzsba kötő európai kvótarendszert, elfogad minden rosszat. Mit érünk hát azzal, ha közben a kormány leég? Mire elhamvad, vele a magyarság is utolsót lobban. A Medgyessy-kormány a nemzetközi nagytőke, a gyarmatosítás kormánya. Ez most már kétségtelen. De kinek a kormánya lesz a következő? Polgári kormány csak nevében lehet, mert magyar polgárság már most sincs, a néphez pedig, úgy látszik, nincs köze ennek a lanyha társulatnak. Márpedig a rendszerben lényeges változás csak akkor lesz, ha a hatalom életlehetőséget ad a népnek, ha megfizeti a munkát, ha lehetővé teszi a megélhetést a földön, ha a fenntartható fejlődés, a helybeni teremtés – termelés – és helyben való fogyasztás és önrendelkezés takarékos, dolgos országává teszi hazánkat. Legyen a kisembernek létalapja, hogy aztán polgár tudjon válni belőle. A polgár csak akkor lehet politikai tényező, ha maga rendelkezik a vagyonával, ha van neki. A népben csak akkor fordul meg a népfogyás irányzata, ha a szülő úgy látja, hogy tud hagyni valamit a gyermekeire. A népet nem szabad állandóan üres szórakozásokba kergetni. Ma a szórakoztatás nemcsak nagy üzlet, hanem a nemzeti öntudat kifüstölésének legfontosabb fegyvere. Ha így marad, egy kabaréműsor keretében fogunk kiszerveneni. Magunkon röhögve.

Az idegenszerű elitet ki kell ütni a hatalomból. Erről nem beszélni kell, ehhez cselekedni kell. A magyarságnak a megmaradáshoz erős, kérlelhetetlenül megmaradáspárti nemzeti értelmiségre, áldozatkész férfiakra és nőkre van szüksége. Az idegenszerű elit nemcsak a balliberális pártokban, nemcsak a baloldalon lakik, benne van már a jobboldalban is, vezető szerepben. Meg kell tehát tisztulni. A külső nyomás ettől természetesen nem szűnik meg. Magyarország ettől nem lesz nagyobb és nem lesz kevésbé kiszolgáltatott. Csakhogy a globalizmusnak minden kétséget kizáróan mielőbb vége lesz. Nem tudjuk, nem láthatjuk, milyen formában, milyen borzalmak közepette dől ránk a világválság, de a ráncdőlés hatása csak akkor lesz számunkra végzetes, ha nem alakítjuk ki túlélési stratégiánkat, és ha, amint most tesszük, éppen a legválságosabb időkben kötelezzük el magunkat legszorosabban. A Medgyessy-kormány a globalizmus süllyedő repülőgép-anyahajójához láncolja oda a magyarság kis sajkáját. El kell vágnunk ezeket a köteleket, láncokat, hogy a süllyedő monstrum ne rántsion a mélybe bennünket. Ha most kitépjük magunkat, Brüsszel és

New York kétségtelenül haragudni fog ránk, és talán meg is büntet. De ez ideiglenes, ezt kibírjuk. Ha magával ránt a szörny, azt nem. Medgyessyék jóléti rendszerváltást ígértek. Ebből annyi már megvalósult, hogy szeptember 21-én három flaszterszittya, Csillag, Persányi és Demszky biciklire pattant, mert egyik napról a másikra tudtak maguknak venni egy jó, korszerű kerékpárt. Mégpedig olyképpen, hogy a kosztos való spórolásra sem kellett biztatniok az asszonyt otthon. „Anyukám, fogd vissza egy kicsit a kosztot, mert vennem kell egy biciklit” – ez nem hangzott el. S ez nagy dolog. Ez maga a jóléti rendszerváltás. De valóban jó világ akkor lesz, ha ilyesmivel ők már nem szórakoztatnak bennünket, és a legkisebb nyugdíjú nagypapa is gond nélkül tud venni kétkerekűt az unokájának. Az unoka pedig szeret biciklizni a szabad, független, valóban demokratikus Magyarország saját útjain.

Magyarországon elvileg tilos a kakasviadal, ezért az egész rendszert átalakították ilyen jellegű párviadallá. A folyamatos műsort a nemzetközi nagytőke rendezzi. Célja a figyelemelterelés. Amíg a véresnek látszó, valójában a kakastartók háttéralkujának megfelelően megegyezéssel döntetlenekkel folyó küzdelem valamennyire leköti a figyelmet, zavartalanul folyhat a gyarmatosítás. Ezzel a módszerrel már elvették a nemzeti vagyont nagy részét, most a leglényegesebb nép- és nemzetfenntartó lételemre, a termőföldre kerül sor, ezért egyre látványosabb műsort kell bemutatni a Magyar Köztársaság Kétpárti Nagycirkuszában.

A társadalommal azt közölték, hogy a porondon, amely immár az egész ország gazdaságát, kultúráját magában foglalja, válság van, mert a kakasok véresre marják egymást. Elsőrendű kakas, továbbiakban csak I. r. – már alig bírja, másodrendű, továbbiakban: II. r. csípéseit, karmantyúinak tépéseit, sőt vérzik. Belső vézése is van, lásd Jánosi György nevű, a kopasznyakúak rendjébe tartozó választmányi kakas fájdalmas, magáért I. r.-ért síró kukorékolásait. A kakastartó társaság fejesei közül többen is a viadal hevének lecsendesítése mellett törnek lándzsát, tekintettel arra, hogy a kifolyt vér látványa, szaga elidegeníti a népet az egész viadalszervezéstől. Valójában nincs válság hazánkban. Mert a nép ügyet sem vet a sajtóbeli válságjelenségekre. Látja, mennyire mesterséges az egész, és száz százalékgig leköti a figyelmét a megélhetés. Ez egyes rétegek számára elviselhetetlenül nehéz. A marakodást természetesen szemléli, még véleményt is mond róla, ha kell, de alapjában nem érdekli. Hiszen nem is érdekelheti, mert nincs beleszólása. Ezt pedig már régen tudtára adták. A válság látszatát kívülről, fentről, a globalizmus Magyarországra szakosodott ügyintézői gerjesztik. Szükségük van rá, hogy minden aljas, rabló műveletüket csak az egészhez képest vékony réteg vegye észre, amelyiket egy-egy ilyen rablás közvetlenül érint, a többi pedig a viadal álproblémáin rágódjék és ami a legfontosabb: hagyja magára a bajbajutottat. A magyar gazdák általi tejtermelés tönkretétele fájjon csak a gazdáknak, az ózdi kohász munka nélkül maradása csak a volt olvasztárnak, a pap megalázása csak neki meg kántorának, s esetleg egy-két presbiterének. Az osztályok, rétegek egymástól való elszigetelése már a szovjet szocializmusnak is alapmódszere volt, csak más eszközökkel érte el. Ez nem azt jelenti természetesen, hogy a válság egyes elemei önmagukban, gyalázatosságukban nem volnának válságjelenségek. Ha egy kormány módszeresen üldözi, támadja a legfőbb ügyészt, ha hitelét rontja, mert az betartja a törvényeket, és nem hajlandó az I. r. igényeinek megfelelő politikai vádemelésekre, ha ez egyáltalán lehetséges egy államban, akkor ott a korlátlan felelőtlenség esete forog fenn. Akkor ott, abban az államban nem az első- vagy másodrendű vádlottak, hanem a magas rangú bűnözők az urak. Ugyanígy, ha leleplezik, pontosabban berágalmazzák az egyetlen, nagymértékben megalázott és meggyengített közszolgálati rádió elnöknőjét, azt állítva, hogy több mint húsz évvel ezelőtt elvtársként nekik dolgozott, és ezt olyanok teszik, akik akkor – ha igaz a vád – a felettesei voltak, akkor ott nemcsak a múlt bűnei váltak erénnyé, elfogadott életvitellé, hanem a jelen bűnelkövetései is. Ha azok mernek vádolni, vagy rágalmazni, akiknek jó volt rádióelnöknek az ávós Hárs elvtárs, és politikai vezetőként egy csomó Ipper Pál-féle főávós, ötvenhatos verőlegény, és jó volt elnökhelyettesnek a Magyar Rádió liberális tönkretevője, Agárdi Péter elvtárs, aki most a geng nevében az egész támadást szervezi, mert elnök akar lenni, ha jó volt vezetőnek az, akinek a saját portaszolgálatán gyűlt meg a baja a kicsempészni kívánt kazetták vagy

lemezek miatt, akkor ott a teljes és tökéletes amnézia, az elfelejtés uralma valósul meg. A sötétség uralma, amelyben minden lehetséges. Egy évvel ezelőtt még a Nagy Testvérrel és a Való Világgal kezelték ugyanezt a társadalmat. Ezekkel fedezték lopásaikat és rablásaikat. Mivel ezek már inkább undort keltenek, és meg is kell várni, hogy egy újabb nemzedék nőjön fel az ágyjelenetek utáni érdeklődés korszakába, most előrántották a brókerbotrányt. Ez most a főattrakció. Sok pénz, bilincsek, miniszteri érintettségek, s mit ad Isten, közben szépen eladták a Postabankot. Lehántva róla a Postát, de nem ez a bűntény, sőt ez így együtt kormány- és bankárérem. A mesés üzletet az a pénzügyminiszter jelenti be, aki II. rendűek szerint érintve volt, van a brókerbotrányban. Az eladási ár állítólag mesés, pontosabban „csúcs”, hogy korszerűen fejezzem ki magam. Igen, hogyne, csak előtte a Postabank többször is csődbe ment, és teherautóval szállították bele a milliárdokat, aztán leváltották a vezérét, aki kiment majdnem vádlottként ugyanoda, ahová a kis brókerünk, Bécsbe, és azokért a százmilliárdokért, amelyek a Postabank csődjeiben, VIP-listáiban elúsztak, nem felel senki. Az volna a tisztességes, ha most az ÁPV Rt. és az Erste Bank ünnepélyes aláírására meghívnák mind Princz Gábort, mind pedig Kulcsár Attilát, mert az ő közreműködésük nélkül ez a bombaüzlet nem jött volna létre. Ma már nyilvánvalóan a brókerbotrány sem érdekli a nagyközönséget. Látja, miként kerül szét a dolog időben és térben, s már világos, hogy az igazi felelősök soha nem lesznek megnevezve. Hiszen a Kereskedelmi és Hitelbankot, meg a Magyar Általános Hitelbankot sem kellett volna ily módon privatizálni, azaz idegen kézre játszani, mert a lényegét illetően nem a brókerműködés, a tizenvalahány milliárdos család számít, hanem a család bankalapítás. Mi ezt már a botrány kitörésekor megírtuk. És erről mindenki tudott a két kakaskormányban, mert a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete szinte mindenre kiterjedő vizsgálati jelentést adott az elődbankról, s ennek alapján ezt azonnal be lehetett volna zárni. Még Kulcsár előtt. Ma már I. r.-nek és II. r.-nek is van saját sajtója, televíziója. I. r.-é hatalmas, II. r.-é kisebb. Ez a sajtó állandóan a válságviadalt közvetíti, vagy a kakasidomárok beszólásait: „Csihadjatok már!” A lényegét azonban egyaránt elrejtik a nép elől. Képzeljük el, ha ugyanez a magyar sajtó és nyilvánosság ugyanezzel a válsághevességgel és ugyanúgy mindennap azt tudatná, hogy végünk van, elvész a földünk és vele a hazánk, a kvóták megölik a gazdákat, a kisembertől elveszik a megélhetését, nem fejhet tejet, nem arathat nagy termést, még akkor se, ha megterem, mert megbüntetik a bő termésért, és meg csak akkor maradhat, ha kukoricaföldjéből halastavat csinál, víz nélkül, mert édesvíz, hála a globalizmus gázkibocsátásának, nincs. De nem így történik. A nemzet lényeges problémáiról sem I. rendű, sem II. rendű sajtója nem szól érdemben, és főként a dolog súlyának megfelelően, és a pártvezérek sem érintik őket. Mindenütt csak a válságról és a válság keletkezése miatti felelősségről van szó. De csak a politikai osztály népszerűségét védik. Magunk alatt vágjuk a fát, óbégatnak mélyen átérzett mandátumfélétségükben. A két kormány közötti különbségről és a népszerűségben beállott változásokról vitatkoznak fél éjszakákon át a politológusok, a cirkusz libériás porondszolgái, és nem jutnak dűlőre. Igaz, Orbán Viktor egy-egy templomban, ezekhez a kérdésekhez semmit nem értő fülek előtt elmondja, hogyha rossz lesz a költségvetés, mindannyian, de főleg a templomi nép, veszesei leszünk a csatlakozásnak, de ő is pontosan tudja, hogy a költségvetés rossz lesz, sőt nagyon rossz lesz. Ámbátor sokban az övétől, az egykoritól nem fog különbözni, lévén az is világbanki alapállású, csak valamivel pántlikázottabb költségvetés. Orbán azonban csak addig merészkedik, hogy ez a költségvetés azért lesz rossz, mert I. rendű készíti. Arról azonban jól felfogott saját érdekében hallgat, hogy azért lesz rossz, mert így parancsolják, mint ahogy neki is parancsolták. S ha az ő

vezetése alatt készítenék, akkor is így parancsolnák, és kérdés, hogy ő kibújna-e, megtagadná-e a parancsot. Amikor kormányon volt, nem tagadta meg. Legalább felerészben ő vitte bele a nemzetet az EU-ba, mégpedig ilyen halálos feltételek mellett. Ha azonban Orbán ezt akár csak a legkisebb magyarországi vagy erdélyországi kápolnában elmondaná, akár csak két padosnyi özvegyasszony előtt, lent, a kálváriadomb alatt már tömeg várná, amellyel mindent meg lehetne fordítani. Igaz, persze, sok leleplezés is esne közben a dühödt és vesztes elsőrendűek részéről. Nincs válság. A helyzetünk ennél is kegyetlenebb. Nem vesztesek leszünk, nem egy-két évig lesz nehéz a sorsunk, hanem megszűnünk, elveszünk. Ha elvész a föld, ha már picit posták is megszűnnek, mert nem akarják az elnéptelenedő falvak teljes bedeszkázását megvártni a postásokkal, akkor arról beszélni és beszélteni, hogy mit csinált Kondor Katalin több mint húsz évvel ezelőtt, vagy mit nem csinált, természetesen, az maga a porhintés. Az ő ellene indított támadás végeredményben nem csupán a Magyar Rádió I. rendű legfertőzöttebb elemeinek állás- és pozícióharca, hanem támadás Orbán Viktor ellen. Most a II. rendűek vezetőjét fenyegetik, hogy ne merjen kimozdulni eddigi körletéből, és ne merje kimondani, amit ki kellene mondania, és ne merjen szembefordulni brüsszeli önmagával. Egyébként persze I. rendűnek fáj a foga a Magyar Rádióra. Megszokta, hogy a kezében van. Mégsem ez a főkérdés, hanem az egész ország bedeszkázása.

Egyelőre úgy látszik, hogy a porondmússorral és az állandó fenyegetőzéssel I. rendűek elérik a céljukat. Orbán elvan a kijelölt templomkertekben, s ott csak szűk, gyérülő polgári körös nyilvánosság előtt tesz fel kérdéseket, ott készíti fel hallgatóságát a várható európai nehézségekre. De a viadal folyik a porondon, és ha a mostani ügyek kifújnak, jönnek újabbak, izgalmasabbak. A magyarság pedig süllyed. Mi, magyar radikálisok, azt kell mondanom, magányunkban szinte kétségbeesetten megpróbálunk egy-két kurucos rajtaütéssel hatni. Miért? Mert úgy tartjuk, hogy még mindig nem szükségszerű és nem elkerülhetetlen a magyar kimúlás. Még van lehetőség. Most elsősorban I. rendű vádlottat kell megakadályozni tervei végrehajtásában, és ezzel egyidejűleg II. rendűt önmagával való őszinte szembenézésre és cselekvésre sarkallni. Mi megpróbáljuk. Itt van október, és az a miénk. Az mindig csak az igazaké és a bátraké volt 1956 óta. „Aki magyar, velünk tart.”

A legutóbbi haifai öngyilkos merénylet, nemcsak az áldozatok nagy száma miatt, hanem az időzítése következtében is a térségbeli erőszak újabb tornádóját indíthatja el. Jellemző, hogy hírére a palesztinok mindjárt élő pajzssal vonták körül Arafat lakhelyét, az izraeliek pedig helikopteres bosszútámadásokat indítottak. A vérfürdőt újabb vérfürdők követik, és a háború már kiterjedt Szíriára is. Izrael átrepült a határon, és mint a térség ura, büntetett. Ha az eddig is sokat hibázó amerikai katonai vezetés felkészültnek ítéli magát, belekezdhet ezenkívül valami Irán elleni hathatósabb fenyegetőzésbe. Megeshet újabb terrortámadás az USA valamelyik városában, de akár Európában is, fellángolhat az Afganisztánban elfojtott parázs, és az egész emberiséget újra egy nagy háború félelmei és borzalma elé lehet sodorni. Mindazonáltal ne találgassunk, mert a politikai és titkosszolgálati vegykonyhák sokkal találékonyabbak. Meglehet, hogy már meg is van szervezve valami, amit mi még el sem tudunk képzelni. Csak az bizonyos, hogy ránk nézve ebből semmi jó nem származik. A NATO újabb hozzájárulásokat fog követelni, az EU pedig még kevesebb pénzt juttat és még többet szed be, a szolgálalkú magyar gyarmati rezsim pedig még több elfojtó intézkedést foganatosít. A kormány elkezd keménykedni, és a béke, a társadalom nyugalma érdekében fellép a terrorizmus és a szélsőséges megnyilvánulások ellen. Minthogy ilyenek nincsenek, mert a társadalom sajnos beletörődött állapotban van, maga csinál megtorolható rendezvényeket. A Kvassay-zsilipnél már rendezett egy ilyen gyermekes hídelzárás II.-t, pusztán azért, hogy az újságban megjelenhessen a csuklóra záródott bilincs képe. A Népszava egyik fotóján egy nagydarab ellenálló éppen akkor lendíti magasra bilincselte karját, amikor a fotós előtt megy el, rendőr által elvezetve, és arcán boldogság látszik. A feladat teljesítve, jár a honorárium, vagy életbe lép a vádalku.

Ebben a helyzetben mégsem az a feladatuk a nemzet sorsáért felelősséget érző magyar radikálisoknak és a hozzájuk egyre jobban húzó, de talán még nem eléggé radikális köröknek, hogy hallgassanak és a fenyegetőzéseket visszahúzódással, elsomfordálással tudomásul vegyék, hanem éppenséggel ilyenkor kell határozottan visszatámadni. Ilyenkor kell minden félelmet félretenni. A kommunista és liberális erőfitogtatásra csak az vonul vissza, aki nem ismeri a kommunistákat és a belőlük képződött liberálisokat. Ha ugyanis a kommunista, a kihallgatótiszt, a verőlegény, a Péter Gábor, alias Auspitz-féle nadrágszabó meghunyászkodást lát, sokkal erősebbnek érzi magát és sokkal kegyetlenebbé válik. Ellenben, ha ellenállást tapasztal, mindjárt zavarba jön és kompromisszumot ajánl. Fegyverszünetet. Ezt nem szabad neki megadni, mert közben összeszedi magát, elkezd korrumpálni az ellenfelet, beépít közé fékezőket, és újra támad.

Egyszer már le kellene számolni ezzel a bandával. Nem az életüket kellene kioltani természetesen és még csak nem is azokkal az eszközökkel kellene élni velük szemben, amivel ők éltek annak idején, mint a kitelepítés, vagyonelkobzás, államosítás, bélistázás, hanem azt kellene elérni, hogy ne páváskodjanak itt a féldemokráciában mint a demokrácia tartozékai, mint reformerek, kiegyezők és természetesen milliárdosok. Elszámoltatás természetesen szükséges volna, mert így nem mehet tovább. Meg kellene akadályozni őket abban, hogy befejezzék Magyarország gyarmatosítását. Közel állnak hozzá. Már jóformán csak a földünk megszerzése van hátra, és annak is csak egy része nincs még a kezükben. Súlyos mértékben el akarják adósítani a társadalmat, hogy mindent kisajtolva a népből, megfizethessék a Brüsszelnek járókat. És a hitelezőknek az

uzsorakamatot, amiből nyilvánvalóan részesülnek. Gonosz terveik vannak az oktatással, a közszolgálattal, a hivatalnokokkal, a kórházakkal és az egészségügyi dolgozókkal, minden magyarral. Ezekben türéssel és félrehúzóással nem lehet megakadályozni őket. Az ok, az alkalom az eltávolításukra megvan. Most kipattant az a botrány, ami valójában az egész rendszert alapjaiban rengethetné meg, ha volna hozzá tömegakarát. Kiderült, hogy az Országos Választási Bizottság és vele együtt az Országos Választási Iroda hallgatólagosan, de hathatósan közreműködött a Ron Werber-féle „ragadd el” mozgalomban, a választási csalásban. 2002. április 18-án hozott egy döntést, amellyel leleplezhette volna az MSZP csalási technikáját, de ezt nem tette közzé a hivatalos közlönyben, csak most. Tudvalévő, hogy minden törvény és rendelet csak a közzététellel válik hatályossá. A meghozott határozatban megállapították, hogy tilos a választók névjegyzékével visszaélni és a választókat név szerint felszólítani a szavazásra. Az MSZP pedig éppen ezt tette a választások első fordulójában. A sajtó ezt helytel-közzel meg is írta, a szavazatszedő bizottságokban ülő küldöttjeink jelentették is. Az óvásokat ezek alapján is beadtuk. Ezenfelül ötszázhatvanöt – 565 – esetben választási csalás miatt óvtunk. Az OVB minden óvásunkat időn túlinak minősítette és elutasította. A Fidesz demokrácia-központokat működtetett, de ezek tulajdonképpen csak a második fordulóban való eredménymegfordítás célját szolgálták, ami eleve reménytelen volt az első fordulóban csalással megszerzett MSZP-előny miatt. Az OVB minden óvást elutasított, végül a szavazatok teljes újraszámolásának követelését is, noha a Fidesz és az MSZP között nem volt egyszázaléknyi különbség, és a MIÉP kiesése is kevesebb mint egy százalékon múlt. Szögezzük le a tényeket: a választásokat a Pintér Sándor vezette Belügyminisztérium bonyolította le. Pintér Sándor az Orbán-kormány belügyminisztere volt, Orbán Viktor volt a főnöke. Azokról az MSZP-s tevékenységekről, amelyek megváltoztatták az eredményt, a Belügyminisztériumnak értesülnie kellett. Kiállt a választási helyiség elé egy-egy MSZP-küldött, és kezében a választói névjegyzékkel, lediktálta valahová, hogy a körzet mely polgárai nem járultak még az urnákhoz, az a központ pedig, amelyiknek jelentett, kiválogatta ezek közül azokat, akikre a régi névjegyzékek alapján, a párttagsági igazolvány alapján és egyéb nyilvántartások alapján MSZP-szavazóként lehetett számítani, és felszólította őket a szavazásra, esetleg kiment értük egy brigád. Ilyen névjegyzékkel csak az MSZP rendelkezett, mert a rendszerváltás során ezt nem vették el tőle, és volt rá pénze, hogy bővítsé, frissítse. Mennyi szavazót szerzett így magának az MSZP, és mennyit vett el mástól? Mindegy, ha egyet, a választás akkor is érvénytelen, mert a módszer ellenkezik az alkotmányba foglalt szabadságokkal, a döntés egyéni befolyásmentességének elvével. Az országnak a csalás eredményeként egy szigorúan titkos állományú, fedőfoglalkozásban tevékenykedett tiszt a miniszterelnöke, a magyarságot egy szintén érvénytelen és csalással kialakított eredményű népszavazással betaszígták az Európai Unióba, ahol most elveszik tőle a földjét, gyarmatot csinálnak a véráztatta magyar hazából, szétszakítják a nemzettestet, és semmit sem tesznek az idegenek beözönlése és tulajdonszerzése, majd parancsuralma ellen, semmit nem tesznek a népfogyatkozás megállításáért, sőt adóval, bélistával, egészségügyi rombolással még elő is segítik. A magyarság eltűri a csalást, és halálra ítéli önmagát. Az eltűrésben azok járnak élen, akiknek a legjobban kellene ordítaniuk, mert elvesztették a hatalmukat. A Fidesz alelnöke, Pokorni Zoltán az esetről oda nyilatkozott a Hír tévében, hogy igen, a csalás esete fennforog, sajnálatos, de nincs mit tenni, el kell fogadni. Orbán Viktor pedig hallgat, Pintér Sándor nincs sehol. Rytkó Emília, a választási iroda vezetője dorgálásban fog részesülni.

Az egész úgy, ahogy van, képtelenség. A demokráciának, a rendnek, az

igazságosságnak most már a látszata sincs meg. Ezt az egészet az a Ron Werber vezényelte le, akinek törzsállamában természetesnek tartja a kormány és a társadalom nagy része is, hogy a kétségtelenül súlyos, borzalmas öngyilkos merényletért egy másik független államot bombázzon, pusztán a katonai erő jogán. Ez az ember most a kormány fizetett alkalmazottja, ha ugyan nem fordítva van, és nem a Medgyessy-kormány áll az ő alkalmazásában. Ez a végtelen, kíméletlen erőszakosság, együtt a magyar nép öreges túrésével, beletörődöttségével, a szellem bénultságával és az értelmiség jelentős részének árulásával, halálos. Ezt kell megérteni: halálos, de még élünk, és ha megmozdulunk, élve maradhatunk. A MIÉP a következő alkalmakat kínálja az ellenállásra: Október 14-én összefoglaló érvényű „Még kér a nép” fórumot tartunk a Kossuth téren a föld elvesztés, a mezőgazdaság sanyarú kérdéseiről. Gyarmatosításunk alapkérdése a föld. Ha nem marad meg magyar kézen, kulturális, nyelvi és mindenoldalú kimúlásunk csak rövid idő kérdése. Október 18-án a Zala megyei Söjtörré kívánunk elzarándokolni, hogy ezeket a fontos kérdéseket a helyszínen, a magyar vidék egy jeles helyén tegyük fel. Deák Ferenc, a haza bölcse, a Kiegészítés létrehozója Söjtörön született 200 évvel ezelőtt. Ezen a napon a kormány is Söjtörön tart kihelyezett ülést, de bennünket ez nem zavar. Nem tudjuk még, hogy mi leszünk-e többen, avagy a kormány védelmére odarendeltek, kommandósok és vízagyúsok, de nagyon nem is érdekel bennünket, mert nincsenek gonosz szándékaink. Csalni például nem akarunk, csak esetleg a csalásról beszélni. Aki teheti, tartson velünk. Október 23-án két rendezvényt tartunk. Összegyűlünk szokásos nagygyűlésünkre a Hősök terére, s a forradalom szellemének jegyében, a felkelés szellemében szólítjuk fel a kormányt takarodásra, a népet pedig ellenállásra. Az októberi kulturális és természetesen politikai műsorunkat pedig, minden időjárási körülményre is gondolva, a Kongresszusi Központban tartjuk, este hét órai kezdettel. A Hősök terén 15 órakor kezdünk. Október 25-én, az emlékezetes Kossuth téri sortűz napján ismét a téren leszünk, és szembefordulva a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériummal, azt kérdezzük: most is löttök? Lőjete. Amit most tesz a miniszter és szakavatott, baseball-, de legalábbis baseballütőt kedvelő államtitkára, az felér több sortűzzel. Most az egész népet géppuskázzák hazugságaikkal, és Torgyánt alul-felülmúló hozzá nem értésükkel. Aztán majd meglátjuk. Kedves magyar népünktől, magyar testvéreinktől részvételt kérünk, erkölcsi és anyagi támogatást, szeretetet. Szeressük magunkat végre, mindenekelőtt és ezzel szeretettel szervezzük meg a megtartó ellenállást.

Az elmúlt hét groteszk szenzációval szolgált. A katolikus világ várakozásaival ellentétben nem Karol Wojtylát, azaz nem II. János Pál pápát tüntették ki Nobel-békedíjjal, hanem egy teljesen ismeretlen iráni ügyvédnőt, aki a muzulmán nők egyenjogúsításáért küzd, és szemben áll a jelenlegi iráni kormánnyal. Amikor Nietzsche, a 19. század mindenkinek arcába kesztyűt vágó gondolkodója kimondta: „Isten meghalt”, aligha csak a keresztyén Istenre gondolt. Most, amikor az oslói bizottság eredményt hirdet, és a nagybeteg pápa helyett az ismeretlen muzulmán nőt tolja fel a világhír ormaira, a döntnökök valószínűleg csak és kizárólag a keresztyén és különösen a katolikus hit és kultúra mielőbbi kimúlására gondolnak. Az istenhit, a felvilágosodás, a liberalizmus, majd Nietzsche rohamai óta, valamint a fehér ember önmaga ellen vívott pusztító háborúi, a bolsevizmus, és az amerikai anyagi életforma hatalmas nyomása alatt jelenleg a leginkább kiszolgáltatott Allah, a muzulmán Egyisten, ereje teljében van. Gyorsan, elsöprően szaporodó népek imádják, emberek milliói hisznek benne, feltétel nélkül. Éppen a minap egy másik híve, egy 29 éves, Dzszenín nevű palesztin városból való ügyvédnő, akinek a lapokban közölt fényképe szerint virágzó, sugárzóan szép külsőt adott Allah, robbantotta halálba magát Haifában, megölve a zsidó Egyisten sok hívét és másokat, ateista zsidókat, gyermekeket. Családjának házát azóta lerombolták. Szegény Wojtyla, aki már trónra lépésének kezdete óta súlyos egészségi gondokkal küzd, hiszen egy Mehmet Ali Agca nevű török, akit a Szürke Farkasok szélsőjobboldali szervezetébe sorolt be a sajtó, hogy ne lógjon ki annyira a KGB-s felbujtás, már a nyolcvanas évek elején hasba lőtte. A lengyel pápa akkor lett pápa, amikor a gdanski, mélyen katolikus villanyszerelő egyházával együtt vívta lélegzetállítóan nagyszerű harcát a fennálló szovjet, nyíltan ateista rendszerrel, a munkások szabadságáért. Walesa 1981-ben fogoly lett, később mégis lengyel elnök, megkapta ugyanezt a Békedíjat, amitől pápáját elütötték, Wojtyla felgyógyult és nyakába vette a világot. Egyedül többet utazott, mint összes elődje. Különös szeretettel Dél-Amerikába vette az irányt, ahol új híveket talált, és toborzott a végtelen nyomor és a végtelen gazdagság országaiban. Nem kétséges, hogy ezek a megjelenései, térítései elsősorban az amerikai hódításnak és a világbanki kézbentartásnak voltak útjában. Az akkor már látványosan gyengélkedő szovjet rendszer, időlegesen beletörődve vereségébe, oda nem küldött utána hasbalövőt. Mellesleg a Gorbacsov-korszak elmúltával, a végtelen orosz zűrzavarban, a pravoszláv világban is új erőre kapott a vallásosság. Oroszországban a hasonlóképpen idős író, az orosz módra hívő és mélyen és elkötelezetten orosz Alekszandr Solzsenyicint kellett félretolni, aki meglehetősen rossz emlékekkel tért haza az Egyesült Államokból, noha ott minden anyagot megkapott. Neki azt vetik szemére, hogy orosz maradt. Körülbelül ez előtt a freskó előtt áll a kitüntetett iráni asszony, miközben a másik falra az iraki háborúk képeit vetítik és az Irán elleni hadi készülődéseket. Ha az iráni rendszer szétbomlasztása – demokratizálásnak hazudják – nem volna célul kitűzve, akkor ez az ügyvédnő soha nem kapott volna Nobel-békedíjat. Amerikának és Izraelnek a feszültség szítása az érdeke Iránban, s a muzulmánok és az iszlám, a hatalmas néptömegek ellen vívott és ezután kiterjesztendő háborúja közepette meg kell mutatni, hogy akadnak olyan Allah-hívők is, akiket szeretnek. Vagy legalább elviselnek. Oslo tehát parancsot, finomabban szólva egy elvárás teljesített a díj odaítélésével. Ezeket a díjakat, különösen az irodalmiakat és a békeharcért odanyomottakat helyileg ugyan Stockholmban és a norvég fővárosban bizottságotlatják oda, de New Yorkból és

Tel-Avivból érkező cédulák alapján. Valahogyan úgy, ahogy Jaltában döntöttek a három nagy konferenciáján 1943-ban a sztalingrádi orosz győzelem után, és a küszöbön álló, Sztalin szerint megkésett normandiai partraszállás előtt. A fáma szerint Magyarország sorsa egy cédulán dőlt el, amit Churchill csúsztatott oda Sztalinnak, amikor hazánk háború utáni érdekszférába sorolása volt soron. „50–50%”, állt a cetlin, állítólag, mire Sztalin rábólintott, a beteg Rooseveltt pedig nem is szólt hozzá a kérdéshez. A baj csak az, hogy Sztalin természetesen nem tartotta be a ránk vonatkozó kelet–nyugati részesedést illető rábólintását. S ennek a hatását ma is nyögjük. Az oslói döntés azonban nemcsak Irán-ellenes, hanem keresztényellenes is. Ez a tulajdonsága még nagyobb horderejű és ártalmasabb is, mint az iráni rendszer izgatása. Éppen ezekben a hetekben folyik az unióban az alkotmánytervezet vitája, és ennek egyik sarkalatos kérdése, hogy ebben történjék-e említés Európa kétezer esztendő keresztény múltjára, gyökereire. A konvent ezt nem akarja. A pápa kitüntetése ennek a követelésnek nyomatékot adott volna. Ez komoly lépés lett volna az európai közös értékörzés irányába. Csakhogy a kereszténység hangsúlyozása azok szemében, akik ma a világ sorsát intézik, vagy inkább intézni vélik, és nagy befolyással rendelkeznek a díjkiosztó bizottságokban, azt is jelenti, hogy nem zsidó. Ezért nem kaphatott a pápa Nobel-díjat, és esett a választás egy liberális iráni nőre. Ugyanezen okból kapott tavaly irodalmi Nobel-díjat a kizárólag holokauszt témákról író zsidó Kertész Imre, akit Magyarországon eladdig körülbelül annyira ismertek és annyira olvastak, mint amennyire a most kitüntetett ügyvédnőt, Ebadi számon tartották Iránban. Akkor a magyar és részben a német társadalom számára Nobel-díjba kötött üzenet ugyanaz volt, mint amit most a pápa kitüntetésének elejtésével továbbítottak: a kereszténységgel és a népi hagyományokkal szemben fenn kell tartani a zsidó kulturális hegemóniát, hogy a pénzügyi és kormányzati-gazdasági uralmat is akadálytalanul fenn lehessen tartani. Ezeket a kultúrákat és történelmeket át kell írni. Kertész Imrénél a jelenlegi liberális választékból, s különösen pedig a huszadik századi magyar irodalomból sokan lettek volna méltóbbak a kitüntetésre, de ezek egyike sem csak a holokauszttal foglalkozott, és nem tagadta meg látványosan a magyarságát. Kertészt nem olvasni, írásművészetét bírálattal illetni ma már antiszemitizmus, gyűlöletbeszéd. Jellemző eset: Svédországban megjelenik egy vidéki evangélikus magyar egyházközségnek a folyóirata, a „Kéve”. Ebben Tóth Károly Antal tanár, az egykori nagyváradi ellenálló, akit Ceausescu idején kiűldöztek Erdélyből és most Svédországban él, egy komoly filológiai pontossággal, körültekintéssel megírt tanulmányorozatot tett közzé, amelyben elemzi és részben elmarasztalja Kertészt. Még egyszer leírom: Svédországban, egy vidéki evangélikus magyar nyelvű lapban. Sorsa ezek után a kiközösítés és a megbélyegzés lett, egyházközségének vezetői próbáltak nyomást gyakorolni rá tanai visszavonása érdekében. Ezt az apró esetet is, amely természetesen személy szerint fájdalmas, kínos és megalázó, hiszen Tóth Károly Antal a romániai és magyarországi rendszerváltás egyik előharcosa, tisztelt alakja, aki annak idején váradi zsidókkal működött együtt az ügy érdekében, de nyomban antiszemitává minősítették, mert bírálni merészelte eszközüket. Ezt a settenkedő, de kiterjedt megfigyelést, ellenőrzést, feljelentgetést és fenyegetőzést is oda kell ragasztanunk a most kitüntetett Ebadi freskójára, mert így teljes a kép. A kereszténységre erős nyomást gyakorolnak. A muzulmánokkal baj van, mert robbantanak, a kereszténységgel baj van, mert még van.

II. János Pál pápát pedig, aki több, talán felesleges engedményt is tett azoknak, akik most megmentették a becsületét azzal, hogy nem tüntették ki, az Isten éltesse, és adjon neki őt megillető magas helyet a keresztény világ emlékezetében, ha mennie kell közülünk. Persze éltesse az Isten Ebadi asszonyt is, meg az el nem vakult zsidókat is,

akik egy kis félelemmel nézik már ezt az egész hajsztát, amiben élünk.

Söjtörön több rendőr és biztonsági ember tartózkodott szombaton, mint MIÉP-es. A községbe tűzoltófecskendőket vezényeltek, kommandósok elektronikus megfigyelő állomásokat működtettek. Vezető, szervező embereinket szoros emberfogással követték faluszerte. A söjtöri úton átvezető vonalakról a Volán-buszok sofőrjeit leváltották, és erre az időre a buszokat rendőrségi emberek vezették. A falu néma volt, és helyi emberek alig mutatkoztak az utcán. Egyetlenegy nemzetiszín zászlót nem tűztek ki sehol. Az ünnepi helyszínekről is hiányzott a magyar zászló. Deák szülőháza elől is hiányzott minden nemzeti jelkép. Medgyessy kék-sárga, kék-fehér leplek előtt akarta a történelemhamisítást elkövetni. Ekkora alantasságra még a MIÉP sem volt felkészülve, nem ezért mentünk Söjtörrre, de ezt találtuk ott. A most a központi lapokban megszólaltatott Deák-rokonságnak is feltűnhetne a magyartalanított Deák-ünnepelés, miként a Fidesznek is. Medgyessy azzal az idézettel kezdte, amit a kormány országszerte kiplakátoltatott. Ennyit tud a dologról. „Jobban tudom szeretni a hazát, mint gyűlölni ellenségeimet”, ezután csak ennyire futotta hazafiúi bátorságából: „menjünk be”. Természetesen nem a kövektől és a paradicsomoktól és a tojásoktól kellett a házba bemenedülnie kormányának tagjaival együtt, hanem a tömeg hangos véleménynyilvánításától. A kormány az egyik intercityvonathoz kapcsolt kocsiban vagy kocsikban érkezett a megyébe és autóbuszon a községbe, ahol egy pillanatra sem találkozott az ünneplő néppel, a faluval, ami egy kihelyezett kormányülés értelme volna – ha egyáltalán a kormánynak volna értelme. A D-209-es tehát a világ legrövidebb avatóbeszédét mondta el a felújított Deák-ház előtt. Első zavarodottságában ezt maga a kormány így kürtölte szét, mert szégyellte, hogy a miniszterelnökbe egy kis zalai faluban bele lehet fojtani a szót. Csak ezután jöttek elő a tojással és a dobálással. Most már csak erről szól a mese. A MIÉP csúnya, rossz fiú, a kormány politikája viszont feddhetetlen. Egyébként mindig így csinálják ők ezt: ha történik valami, először halványan beismerik, majd átfordítják, és aztán már csak a sajtójukban történik minden. Már csak a hamisítás él. „Honfitársaim!” – Iszonyatos füttykoncert, „Vesszen Medgyessy!” kiabálások. – Újabb, még erősebb fütty. – Medgyessy: „Menjünk bel!”, és bementek. Ezt a politikájáért, a magyar föld kiárusításáért kapta a kormány, ennek elfedésére kell a tojás meséje és a „dobálás”, amelyből holnap már kőzapor lesz. Egy ember egy szem diót és egy szem, krumplit valóban elhajított feléjük, de a tömött, vastag kommandósorfal átívelésére képtelen volt, és a termények senkit nem találtak el. Ellenben a férfira azonnal négy kommandós ugrott rá, leteperték és elvitték. A tojás a zsebéből esett ki, és a falhoz nem ért hozzá. Más senki nem dobott semmit, és az egész nem volt más, mint egy teljesen jogos, szabályos tömeg-megnyilvánulás, egy politikával szembeni véleménynyilvánítás. A magyar társadalom nagy részének nincs módja úgy találkozni a kormány fejével, hogy őt ne ölelje körül a Pa-Dö-Dő húskorlátja. Amikor a tömeg egy neki nem tetsző emberbe belefojtja a szót, az politika. Így járt Göncz Árpád a Kossuth téren, amikor a volt sorstársai, az idős ötvenhatosok kifütyülték, és így járt 1956-ban Nagy Imre, amikor kiált a Parlament erkélyére, és így kezdte a beszédét: „Elvitársak.” Minthogy 1956. október 23-án este ez már anakronizmus volt, most pedig Medgyessy anakronizmus. A MIÉP a tüntetéséhez, illetve a fórumához hetekkel előbb beszerezte a szükséges engedélyeket, illetve megtette bejelentéseit. A zalai sajtóban hetek óta hozzászóltak a

rendezvényhez, és többnyire pártolták. A Magyar Fórum október 16-i számának első oldalán van az elnökség közleménye: „A MIÉP Söjtörre tart.” Mi tehát végig nyílt kártyákkal játszottunk. Ezzel szemben sehol nem esik szó arról, hogy miért ment Söjtörre a MIÉP. A föld miatt. A magyar föld végzetes kiárusítása elleni tiltakozásul, a magyar parasztság, földművesek, kisgazdák életlehetőségeinek elvonása ellen tiltakozva. Azért, amiért másutt útelzárásokat tartanak, amiért egy gazda felhozott egy tehenet a Kossuth térre és ott fejte, azért, amiért az egész ország vagy lázong vagy meg van dermedve: viszik, rabolják, árusítják kifelé a drága magyar földet, és ha a föld elvész, palesztinok sorsa vár ránk. Erről mindenki hallgat. Pedig földkérdéssel foglalkozó fórumunkat megtartottuk már a Kossuth téren, és már ott megmondtuk, hogy levisszük Söjtörre, és a kormány tudomására hozzuk. Az összes Kossuth téri fórumunkat elhallgatták, tudomást sem vesznek rólunk. Füttyülnek ránk, és aztán csodálkoznak, hogy kifüttyüljük őket. A fórumot megtartottuk, kint, a községen kívül, az elhagyott focipályán. Amikor befejeztük, elindultunk saját utunkon koszorúzni, megemlékezni Deák Ferencről. A rendőrség nem engedélyezte, hogy az úttesten vonuljunk tábláinkkal, ezért a járdán mentünk és énekeltünk. Előbb az iskola előtt álló Deák-szobrot kerestük fel, elénekeltük a Himnuszt, és elhelyeztük a koszorút a szobron. Egyedül ezen volt nemzetiszín szalag. Aztán a templomhoz vonultunk, és a templom falán lévő emléktáblát koszorúztuk meg. Itt a régi magyar katolikus himnuszt énekeltük el, amely így kezdődik: „Boldogasszony Anyánk, régi nagy pátrónánk.” Mindezt úgy, ahogy ezt a csöcselék szokta. Innen mentünk az ünnepség fő színterére, a Deák-kúria elé, ahol addigra már megérkezett a kormány is. Meglehetősen sűrű tömeg állta körül az ünnepély színterét. A község iskolái, énekkarai szép műsort adtak, ezt a csendben, tisztelettel hallgatta végig a vegyes tömeg, a kommandósok és a MIÉP-esek. Nem igaz, hogy a műsor, vagy a helybeliek beszédei alatt volt rendzavarás, bekiabálás. A lázadás akkor kezdődött, amikor a műsorközlő bejelentette Medgyessyt. A füttykoncert hatására a kormány bement a házba. A kormány kétségtelenül vesztett, megszégyenült. Ugyanaz történt vele, mint Göncz Árpáddal a Kossuth téren, és ugyanolyan gyáván viselkedett. Most pedig elkezdődött a történet ugyanolyan meghamisítása. Ezek nem képesek szembesülni a népakarattal, és mindig a választásra hivatkoznak, amely viszont csalás volt. Bent Hiller István szedte össze magát legelőbb, és először ő zendített rá a rágalomáriára. Azóta is, a központból vezényelt tévék és rádiók csakis a formáról beszélnek. Arról, hogy a MIÉP a földkérdést hozta szóba, hogy mi is van hát a magyar mezőgazdasággal, arról egy szót sem. Kiegészítés? Mivel, kivel? Megdöböntető az az egyöntetű hazugságkészség, amivel a médiumok a dolgot kezelik. A tévé 2-ben a már a szokásos statisztika is megjelent: 65 százalék elveti a dobálást – ami nem volt, és csak 34 százalék helyesli, hogy belefajtották a szót Medgyessybe. Itt sincs természetesen mérlegre téve, hogy ki is ez a Medgyessy, és miért kapta, amit kapott. Hogy miért ünnepelt együtt Nastaséval a román nemzeti ünnepen, hogy miért vadászott vele récére, és miért ejt el 2500 madarat a Hortobágyon? Ingyen és bérmentve. Miért ennyire tudatlan, és miért ennyire végzetes a magyarság számára, hogy egy ilyen alak a miniszterelnök. Miért kellene tisztességes, adófizető magyar állampolgároknak zokszó nélkül tudomásul venniök, hogy egy volt titkosügynök, aki a KGB kötelékében saját hazugsága szerint a KGB ellen dolgozott az átkosban, akar kiegészítést ajánlani most a nemzetnek. Vele? Miért? Mit ad ő? Mióta egy el sem dobott tojáról és a MIÉP túrhetetlen magatartásáról van szó, még mélyebbre sülyedhet az ország. Minden végképp elvész a médiumok által felhazudott formalizmusban. Hiller kiagyalta még ott, Söjtörön az előétel és a vörösbor között, hogy a külsőségek felfújása mögé kell elmenekülni, Deák Ferenc tisztaságával kell takarózni,

és a szélsőséges nótát kell fűjni. Azóta bejeddve és valamitől félve a Fidesz és Orbán is csatlakozott az úri modort mindennél többre tartókhoz, akit most már Hóbagoly, a jó kommunista vagy legalább népfrontos viselkedést már csapos korában elsajátító Boross Péter vezet. Elhatárolódnak. Nem törődve természetesen a földvesztéssel, a magyar néppel, Söjtörrel sem, amelyik lassan kiheveri a Deák-ünnepet, és ráborul a feledés homálya. Még ugyan majd számba veszik a kocsmában és másutt a MIÉP melletti tetszésnyilvánításba tévedt söjtörieket. Mert, persze, ilyenek is voltak. Suttogások, kézfogások, mert a nép fél. Mint megtévedteknek meg fognak nekik bocsátani, mint 1956-ban az „októberi sajnálatos események” után. Hát igen, a „söjtöri sajnálatos események” is októberben történtek. Igen, akkor a forradalom volt a sajnálatos esemény, amelyben a megtévedt magyarok vettek részt. Tízmillióan. Most már sajnos nem vagyunk ennyien, sajnálatos eseményeket kezdeményezők. Sok köztünk a csapos. Mi azonban még itt vagyunk. Mi, akik azóta is megtévedtek vagyunk. És már azok is maradunk. A kiegyezésről pedig azt mondom, amit a Deák-szobor előtti koszorúzás után a körülállóknak is elmondtam: beszélhetünk róla, a magyarság kiegyezhet a szoclib kormány valódi fejével, tényleges irányítójával, Ron Werberrel, mint annak idején a Habsburg-házzal. Elmegy szépen haza, onnan, ahonnan jött, rendkívüli felmondással, és kap annyi végkielégítést, mint egy tévéalelnöknő. Mi pedig megtartjuk magunknak a földünket, és nem bántunk senkit. Mi is jobban tudjuk szeretni a hazát, mint gyűlölni ellenségeinket, akik hetedízigen is képesek megbosszulni olyan sérelmeket, amik meg sem estek rajtuk.

Októberben fel szoktak szakadni a nagy hazugság ütötte sebek a magyar rendszertákolmányban. Különösen akkor válik zavarossá a helyzet, amikor a forradalmat gyilkosként letörő Kádár-rendszer utódai vannak kormányon. Az ünnep megrendezése, az emlékezés mindig a kormány kötelessége, de a posztkommunistáknak ez módfelett kényelmetlen. El kellene vegyülniök, ha nyilvános megemlékezéseket tartanak, a nép közé, akik között ott vannak a még élő sértett ötvenhatosok és a mai szenvedők és kárvallottak. De van itt egy nagy ellentmondás: az ötvenhatosok fogyatkoznak, a sértett, elégedetlen ember mégis egyre több. Ma már az új vesztesek jelenléte és szaporodása kellemetlenebb, mint a régi gyilkosságokra való emlékeztetés. Ha a rendszerváltás óta immár másodszer kormányra került MSZP-SZDSZ nem szegődött volna a magyarság életérdekeit eláruló kozmopolita, globális nagytőke és bankárkaszt szolgálatába, ha csak a lehetőségekhez képest elfogadható szociális politikát folytatna, ha nem tenné tönkre szántszándékkal a magyar mezőgazdaságot, ha nem rövidítené meg a gazdasági és pénzügyi eliten kívül az egész társadalmat, akkor nem volna talaja a sortüzeket emlegető, a szovjet kiszolgálását a Kádár-rendszer utódainak szemére vető elégedetlenségnek. A felzúdulásokat nem az ellenzék és nem is a MIÉP szervezi és gerjeszti, ahogy a kormány beállítja, hanem a kormány politikája. Ha a ma elvtársai nem volnának ugyanolyan hazaárulók, mint 1956-ban, akkor kijöhetnének az utcára annak veszélye nélkül, hogy leköpi őket. A sortüzekkel és az ötvenhat után ártatlanul kivégzettek százaival és a tönkretettek ezreivel a magyar társadalomnak régen el kellett volna számolnia, de ezt az uralkodó elit nem engedte meg egyik kormányzatnak sem. Abban bíztak, hogy az idő, a kihalás majd megoldja, de nem így lett, mert az új sérelmek összekapcsolódnak a régiekkel. Most már minden a körmükre ég. Most, amikor minden hatalom és minden eszköz a kezükben van, már csak aljas játékot játszhatnak a bocsánatkéréssel és a kiegyezéssel. Most rendre azt kürtöltetik fűvósaikkal és ebbe a dallamba sokszor a polgári vonósok is belekapcsolódnak, hogy ötvenhat példás nemzeti egységet teremtett, ezt kellene tehát most megismételni. Ez rossz vicc. Nemzeti egységet ötvenhat a kommunisták és az ávósok és a szovjet ellen teremtett, tehát velük szemben, ellenük. November 4-e után pedig a sortüzekkel és az akasztásokkal az elnémulás egységét, a hallgatás és az életért való szorongó türés egységét teremtették meg és hosszú évek teltek el, amíg a nép, magára maradva, elkezdett valamiképpen velük együttműködni. Élve maradt, tehát élni. Olyan nemzeti egység, amelyet most ők akarnak a teljhatalmuk birtokában, amelyben a kismizmizett nép önfeledten ünnepli kirablóit, sohasem volt és nem is lesz, nem is lehet. Hiába van meg nekik az uralom teljessége, az anyagi győzelem a magyarság felett, hiába van a kezükben minden pénz, hiába övük úgyszólván a teljes képernyő és a sajtó, hiába: októberben mindig felcsendül a "walesi bárdok" éneke. Csalással lehet választási győzelmet kivívni, be lehet tuszakolni a népet az EU-ba, de OKTÓBERT nem kapják meg soha, amíg nem teljesítik a jelenleg érvényes alkotmány első mondatát, amely előírja a szociális piacgazdaság megteremtését. Mivel azonban ezt gazdáik és a saját önző érdekeik nem engedik meg nekik, marad számukra az októberi bujdosás, a Pére Lachaise temetői csendje, a 301-esben várható lehurrogás helyett és marad a bágyadt ajánlat a kiegyezésre. Ezt az ajánlatot viszont a MIÉP Söjtörön leleplezte és mivel hamisnak bizonyult: visszautasította. A kormányzat és tulajdonképpen az egész rendszer ellenzékestül érte - baja nemcsak ötvenhatos múltjában, sortüzeiben, akasztásaiban leledzik, hanem mai gazdasági

politikájában. Rablásaiban, kiárusításaiban és az egész társadalmat átható szegénységben, és a mindenkit érintő válságban. A kormány kiüríti az önkormányzatokat, tönkreteszi az egészségügyi szolgálatot, megrövidíti az oktatást, megfenyegeti a közszolgálatot, "b"-listázást helyez kilátásba, és végül megtagadja még azt a támogatást is a földműveléstől, amit Brüsszelben kiharcolt, mert az izraeli tőke kezére akarja játszani a magyar földet. Ez az elvonásra épülő költségvetés, amit most kénytelenek betérjeszteni, halmazati büntetés a kormány számára az idegen érdekek és a tőke előtti lefekvésért, a korábbi kiárusításokért, csalásokért, az eladósításért és az EU-nak fizetendő, de a magyar nép előtt letagadott súlyos pénzekért. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy ezeket a súlyos büntényeket a magyarság ellen nem egyedül ez a kormány követte el. Bűnrészes a 14 év előtti Németh- és Grósz-kormány is, súlyos mértékben Antall József és Boross Péter paktumkormány, és nem lehet felmenteni Orbán Viktor kormányát sem. Főbűne az EU-csatlakozás előkészítése és a földkérdés letárgyalása az áruk és a tőke szabad áramlásának fejezetében. Voltaképpen most nem is válság van Magyarországon, hanem kényszerhelyzet, amit a politikai és gazdasági elit közösen idézett elő. Ez most már letagadhatatlan. A Népszabadság hétvégi száma Szalai Erzsébet közgazdánó írását közli, amelyben többek közt ez áll: "A magyar társadalom eddig kitermelődő elitjei gazdaságunk világgazdasági integrálásának módját elhibázták." Ezt más, erősebb szavakkal a MIÉP és a Magyar Út megalakulása óta mondja. Ebbe az elitbe, amely azonban nem "kitermelődött", mint ahogyan Szalai Erzsébet írja, hanem kineveződött, azaz a liberális, a világbanki és - ez ma már egyre világosabban látszik - a közvetlen izraeli érdekek szolgálatára erőszakosan létrehozott gyarmati elitbe pártként egyedül a MIÉP nem tartozik bele. Vezető szerepet ma Magyarországon csak az játszhat, aki a Moszad és a Szövetség fiai megbízhatósági tesztjeinek megfelel. Ilyenformán ez diktatúra. Ezért van előbb megbízhatatlannak, salonképtelennek, majd szélsőségesnek, végül nyilasnak és minden módon üldözendőnek nyilvánítva elsőrendűen a MIÉP, majd a magyar keresztény középosztály. Nincs természetes, tehetség szerinti kiválasztódás, felemelkedés, csak szolgának jelentkezés és árulásért való jutalmazás. A magyar keresztény középosztály így arra van kárhóztatva, hogy eltúrje és elnézze a "kitermelődött" elit garázdálkodását, hatalmi túlsúlyát, mert szűkös egzisztenciájában is csak akkor hagyják meg, ha tűr. Ne akarja kicsavarni a hatalmat ennek az elitnek a kezéből, mert megölik, mint az apját vagy a nagyapját.

A kicsavarás - harc. A kicsavarás radikalizmus, ezért a magyar keresztény középosztály számára olyan keretek, pártok vannak felállítva, amelyek erről a harcról lebeszélnek és a pótcselekvések vigaszágát nyújtják neki. A magyarságnak erről a kényszerhelyzetéről, becsapottságáról természetesen nem beszél Szalai Erzsébet, de Orbán Viktor sem. Ő csak a kormányrudat akarja visszavenni Medgyessytől, hogy a saját nemzeti pótcselekvését juttassa kormányra. Jelenleg azt sem tudja megmondani: kormányra jutás esetén milyen gazdasági politikát folytatna, hogyan tartaná meg a földet a magyaroknak. Ha most nem csavarja ki a hatalmat Ron Werberék kezéből, akik hét év múlva már ötszázezer embert fosztottak meg a megélhetésétől, vagy a megélhetése nagyobbik részéről, akkor nem úgy jár, mint a privatizáció felülvizsgálatával? A föld tőke lesz, magyar függetlenség pedig sehol.

A magyar nemzeti középosztály, vagy engedjük meg: a polgárság, amely voltaképpen nem létezik, mert a "kitermelődött" elit nem engedte kitermelődni, most egy újmódi passzív rezisztenciával tétlenkedik a résre kinyitott ajtó előtt, ahelyett, hogy lázadásból példát mutatva összefogna a szenvedő néppel, a kiszolgáltatottabbak hadával és megdöntené előbb a kormányt és aztán az egész rendszert. Ehhez azonban szakítani kellene az unióval, az egész hamis politikával, vállalni kellene az ezzel kétségtelenül

együtt járó megrázkódtatásokat. Be kellene látni, hogy: a világtőke csatornáiban csak és kizárólag a magyarság létének megnehezítői és megszüntetői számára érkezik tápanyag. A magyar keresztény középosztálynak, a polgároknak semmi, legfeljebb egy kis ígéret. Lehet majd pályázni - életem maradásra. A helyzet, mivel nemcsak válság van, hanem csőd, összeomlás előtti zűrzavar, csak rosszal kecsegtet. A "kitermelődött" elit is fél, nehogy elszámoltassák. Ha az MSZP legfelsőbb köreiben is a nómenklatúráról beszélnek, akkor ott már a menekülésen törnek a fejüket. Az összeomlás a Fidesz felső köreit is érinti, őket is számon kérhetik. Ilyen közös érdeke a kitermelődött elitnek, hogy a bünteljenek, a közös erővel kiszorítottak minél kisebbek, minél esélytelenebbek legyenek. Ezért hozta létre a kitermelődött kétpárti elit legújabb pártját, a Jobbikot. A Jobbik azért jött most létre, ebben a Sajtörös októberben, mint nemzeti radikális párt, hogy létezésével tanúsítsa: a létező radikális párt és mozgalom, a MIÉP: nincs. Most nem az még a kérdés, hogy bejut-e a parlamentbe az új párt, s még csak nem is az, hogy mennyi szavazót vesz el a MIÉP-től, hanem az, hogy a Fidesz és az MSZP-SZDSZ helyett mondja, a pusztán létével is igazolja: a MIÉP nincs. A közvélemény-kutatásokban megszokott önbeteljesítő jóslatok után most itt van párt formájában egy új jóslat, egy önbeteljesítés, Orbán Viktorék és Ron Werberék közös teremtménye, a Jobbik, amely nemzeti radikális, de politikailag korrekt. Vagyis moszadilag ellenőrzött, lepecsételt. Összetételénél fogva sem lehet antiszemita. Közös szükséglete a kitermelődött elitnek, hogy ne legyen többé olyan erő a magyarságban, amely meg merné kérdezni, hogy ki kicsoda a kitermelődött elitben. És személy szerint miért felelős, beleértve természetesen a tőke szabad áramlásának, Magyarországról kiáramlásának lehetővételét is. Ehhez a Jobbiknak szavakban erősen Fidesz-ellenesnek is kell lennie. Orbánnak most éppen erre van szüksége. Mintha hájjal kenetnének, ha jobbfelől kap olyan támadást, ami feltétlen európaiságát és liberalizmusát igazolja. Így a Jobbikkal két legyet ütnek egy csapásra: söprik a brüsszeli utat Orbán előtt, és begyűjtenek néhány Fideszből kiábrándult magyart. A Jobbik hitelesíti magát a Fideszből kiábrándult nemzeti, keresztény középerők szemében, de mégis eltakarja előlük, hogy csak a teljes igazságot kimondó MIÉP az igazi szószólója, és a Fidesz számára megnyitja a további hazafias szólamoszást, valamint a Schmitt-Pokorni-vonal liberalizmusa előtti útszakaszokat, mintha ez csak valami kényszer, valami válasz volna a radikális követelésekre. A Jobbik éppen azért ebben az októberi zűrzavarban jött létre, mert mind a Fidesz, mind az MSZP-SZDSZ túlélésre játszik. Ha a nép ugyanis észreveszi, hogy mindketten ugyanazt szolgálják, azaz a nemzetet megsemmisítéssel fenyegető globalizmust, az EU-t, a magyar földre, mint egy "célország" földjére igényt tartó Ron Werber-i hatalmat, akkor feltör a lázadás, a felkelés, amely mindannyiukat elsöpri. Nagy bajban van az egész rendszerük, s egyáltalán nem bizonyos, hogy a Jobbik jó megoldás lesz ezekre. Ezt ugyan ők is sejtik, de megpróbálják. Végül is mindegy: a jelenlegi magyar helyzetben a legnagyobb úr a tehetetlenség. A szabadesés törvénye érvényesül.

Irakban lelőttek egy 32 személyes szállítóhelikoptert, amely tele volt szabadságra induló amerikai katonával. Tizenhatan azonnal meghaltak, s a többiek is válságos állapotban vannak. Áldozatok. Nem harcban elesett katonahősök, hanem ártatlan áldozatai egy értelmetlen, gonosz politikának. Olyanok, mint az a kávézó, aki mellé letelepszik egy öngyilkos merénylő, és felrobbantja magát. Ez is áldozata ugyanennek a gonosz politikának. Ezek a katonák hazakészültek, a hitveshez, a szeretőhöz, a szülőkhöz, a faluba vagy a városba, az egykori közösségbe, amelyből kiszakították őket. Igaz, pénzt kaptak, zsoldot, közép-európai mértékkel talán nem is keveset a hadba vonulásukért, de nem nagyon tudták, amikor elindultak, hogy mire vállalkoznak. Fialat életek pusztultak el, teljesen értelmetlenül és hiábavalóan. Ők nem védték a hazájukat valamilyen rátámadó ellenség ellen, hanem egy idegen nép leigázásában és kifosztásában vettek részt, jóllehet, talán egyikük sem tett zsebre semmilyen iraki értéket, és nem is erőszakolt meg egyetlen iraki nőt sem. Otthon majd hősöknek fogják nyilvánítani őket, de nem azok, csak áldozatok. Az édesanyjuk is áldozat, ha még él. Az apjuk is, a testvérük is, ha volt. Áldozat az amerikai közösség is, amelyből kiemelték őket. Veszteség a kantine is érte, akinél nem isznak meg több sört és Coca-Colát. Az áldozatok sorát a végtelenségig lehet széthúzni, mígnem eljutunk, mondjuk, Kalinyingrádba, a volt Königsbergbe, ahol Kant dolgozott és tanított, s ahol ugyanennek az értelmetlen világrendnek és a háborúknak köszönhetően oroszosan zárványossá vált az élet: nincs kilátás a változásra. S eljuthatunk Székelyudvarhelyre is, ahol a megalakult Székely Nemzeti Tanácsot, amely a magyarok önrendelkezéséért küzd, magyarok vetik el, idegen zsoldba szegődött magyarok. S végül eljuthatunk egy kiskunsági vagy békési tanyára, ahol egy idős asszony ül a tornácon, régies kendőjében, és kukoricát morzsol a tornácon, a megtámasztott falú ház tornácán. Ezek mindazok az életterek, egyesek életterei, amelyek sem valóságosan, sem a bennük élők tudatában nincsenek összekötve a helikopter lelövésével és az amerikai halottakkal, de mégis összefüggenek vele. A világ ma azért szenved, azért tántorog a pusztulás felé, mert egy törpe hatalmi kisebbségnek módjában áll értelmetlen, igazságtalan harcba küldeni hivatásos katonáit, s mert módjában áll elfojtani a világ emiatti felháborodását. Ezeket a katonákat valójában nem az iraki ellenálló, hazafi vagy elvakult síita, szaddamista vállról indított rakétája ölte meg, hanem a saját hazájának elüzletiesedett és idegen érdeket szolgáló kormánya. Ugyanígy a székelyudvarhelyi magyart, aki nem vállról indítható rakétával küzd az önrendelkezéséért, hanem tisztességes gondolatokkal, nem az fosztja meg a szabadságtól, az önállóságtól, a méltó emberi élettől, hogy rossz ember, ártani akar másoknak, hanem az a politika, amely Irakban háborút indít, Oroszországban előbb engedni mértéktelenül és igazságtalanul meggazdagodni Hodorkovszkij, majd letartóztatja. Hodorkovszkij, amint most kiderült, számítva esetleges megtorlásokra, Jukosz-részvényeinek nagy részét egy titkos szerződésben átadta annak a Rothschild-bankháznak, amely nyilvánvalóan érdekelt az iraki háborúban és újjáépítésben, valamint az Izraelben épülő falban is. De bármennyire szeretnők is, itt nem fejezhetjük be az összefüggések átlójának meghúzását, mert valami okát annak is kell találnunk, hogy Székelyudvarhely nem kap önállóságot. A román kormánynak ugyanúgy joga van árulni magyarok segítségével megtagadni tőle, mint ahogy Putyin letartóztathatta Hodorkovszkij. Saron felhúzhatja a falat az országon belül, létesítve ezzel egy nagy palesztin gettót, Bushnak meg Wolfovitznak pedig lehetősége van feláldozni annyi

fiatal életet, amennyit csak akar. Nem vitás, a tornácon a semmibe révedő magyar öregasszony is az ő áldozatuk. Lehet, hogy mindenképpen szegény maradt volna egész életében, akkor is, ha Wolfovitz elődei és Putyin elődei meg Gyurcsány elődei nem veszik el tőle a földjét, de az is lehet, hogy már régen beköltözött volna a faluba, a másik házába, és a tanyán a gyereke meg a menyé gazdálkodna sokkal több földön, és ő öregségére elmehetne egy fürdőkúrára, Hajdúszoboszlóra vagy máshová. A világot ma egy veszett ügy érdekében teszik tönkre. Fiatal életüket oltanak ki, és emberek millióit korlátozzák a saját ízlésük, kultúrájuk, a saját belátásuk szerinti életvitelben. A népektől, a königsbergiektől és a székelyudvarhelyiektől veszik el a pénzt a háborúra. A magyar államot iszonyú adósságterhek cipelésére kényszerítik, hogy legyen kénytelen sorsára hagyni a tanyasi emberpárt. A tanyát, a falut, a földet, a hazát.

Gyászolom a szabadságra indult és a halálba megérkezett amerikai katonákat, de ismét kijelentem, hogy annak a politikának az áldozata, amelyik 2001. szeptember 11-én egy világraszóló hazugsággal és merénylettel kezdte a háborúját az emberi világ borzalmas átrendezése és a falépítés érdekében, amelyik rothschildoló Hodorkovszkijt termelt, hogy most ideiglenesen lecsukja, és amelyik nem ad autonómiát székely testvéreimnek. Gyászolom az amerikai életüket, de még jobban fáj tanyai néném magánya, semmibe révedése és a magam szabadságghiánya. Én is áldozat vagyok, mint akármelyik ismeretlen königsbergi és mint akármelyik fejszét lóbáló székely favágó, mint a magyarok többsége. Engem ugyan még nem lőtték le bankból indítással, még élek, írok, kiabálok, ha kell, még lehurrogom, akit le kell hurrognom, de milliárd embertársammal együtt már fent ülök a megsemmisítendő helikopteren, és várom, hogy Putyin, Hodorkovszkij, Wolfovitz és Bush, Saron és Rothschild döntsön a sorsom felől. Lelőhetnek, de nem fogok meghalni. Jön majd más magyar, aki a helyemre áll, mint ahogy az amerikai hozzátartozók is fel fognak lázadni, és elindítják fejből, szájból, lélekből indítható rakétáikat a mindenkori Pentagon, a Fehér Ház és a mindenható Fed bank ellen. Nem tudom, mi lesz a sorsa a sivatagi harcosnak, aki lelőtte a helikoptert. Sikerül-e elbújni, még egynéhányat kilőnie, vagy elárulják és felkoncolják, nem tudom. Ő bizonyára tudatában van annak, hogy ez a sors vár rá. Lehet, hogy már ő is halott. Őt is gyászolom akkor. Most áldozatok vagyunk, de győztesek és diadalmasak leszünk. Mert ilyen borzalom, ilyen hazugság és ennyi igazságtalanság nem uralhatja a földet. A szabadságos amerikai katonák halála arra int, azt üzeni, hogy így nem lehet tovább. Jobb világ jön.

Önmagára valamit adó ember nem foglalkozik azzal, hogy a másik mit eszik. Kivétel az, ha a másinak nincs mit ennie, és segítenie kell rajta annak, akinek van. A kormány sőtjóri ingyencebédje csak azért került terítékre, mert mi, a MIÉP, belefojtottuk a szót a D-209-esbe, és valaki elhajított egy szem krumplit – tojást nem! –, és elénekeltük a Himnuszt. Ha az egész kormányt nem sikerült volna hangos szóval, füttyel, találó mondatok bekiabálásával bekergetni a felavatandó házba, és ott bent összeterelni egy kétségbeesett, zavarodott kormányülésre, ha nem sikerült volna kint, a község központjában, Magyarországon, de egy kicsit mégis a világ szeme láttára leégetni, akkor természetesen a bulvárlapokban sem került volna szóba, hogy mit ettek ott azok, akik közül többen soha nem is láttak, mondjuk, halkést. (Aki látott, az arisztokrata parvenü Görgeyt – mert ilyen is van – már régen kibullantották a kormányból, s azóta Gyurcsány képviseli a választékosságot, s ez igencsak Apró választékosság.) Újságíróink, a Magyar Fórum munkatársai fent ültek a kormány által az újságíróknak szervezett buszon, és sok mindent láttak belülről, azt persze, hogy mit ettek a kormánytagok, nem tudták, nem is érdekelte őket, dolguk végeztével visszatértek közénk. A kirándulásunkat mi, Zala megyei szervezetünkkel több mint egy hónapig készítettük elő, és így tárgyalásaink során tudomást szereztünk arról, hogy a község népe, vagy annak egy része valóban várta a kormányt, a találkozást, és polgármesternőjükkel együtt sokáig úgy gondolták, hogy majd ők látják vendégül az érkezőket. Az asszonyok megkezdték az előkészületeket, például hozzáláttak a különböző levestészták elkészítéséhez, nyilván többféle pörköltöt is terveztek, „vadat, halat, s mi jó falat, mi szem-szájnak ingere”, és még azt is megengedem, jó szívvel adták volna. De csúnyán beléjük rúgtak. Nem kellett a főztjük, és nem lett közös ebéd, koccintás a falu népével. S ez az a pont, amikor feloldom a magamra és újságomra rendelt tilalmat, hogy tudniillik nem nézünk bele a kormány tányérjába, mert itt már nem az étkekről és azok áráról, különlegességváltáról van szó, vagyis nem arról, amiről ma a sajtóbeli vita szól, hanem egy rendszer csiszlikosságáról és benne egy kormány parvenüségéről. Igen, ez a kormány parvenü. Magyarul: jöttment. Csak egy nép- és nemzetidegen társaság képes annyira lenézni, megvetni egy falut, amely vendégül akarja látni, s amelynek fölé van rendelve, hogy visszautasítja a vendégszeretetét és nem ül le vele egy asztalhoz, majd, amikor lelepleződik, elkezd összevissza hazudozni. Horthy Miklósba, aki meglehetősen rátarti tudott lenni, több néppártiság szorult, legalábbis a birtokán, Gödöllőn, legalábbis a földjét gondozókkal szemben: ilyen viselkedést soha nem engedett volna meg magának, mint ezek, az úgynevezett szocialisták. Aztán hát, voltak itt hatalmon gőgös nagyurak, akik soha nem is rejtették véka alá, hogy nem közösködnek, nem komáznak a néppel, de legalább nyíltan tették, és maguk húztak éles vonalat köreik és a nép közé. De ilyen pökhendi, csiszlik, parvenü módra még senki nem hessentette el magától a szerény, szorongó, tisztelettudó paraszti népet. A feudális úr, a középkori tekintély, aki teljesítményével, kardjával szerezte azt, soha nem ereszkedett le a néphez, mert ez már maga is megalázó gesztus, hanem úgy élt vele együtt, úgy vegyült el, hogy megkövetelte a rangjának, teljesítményének kijáró tiszteletet. És ezt mindenkor meg is kapta. Mint Toldi Miklós hű szolgájától, Bencétől. De erről ezeknek a jöttmenteknek fogalmuk sincs, és nem is akarnak tudni róla. Csak a kommunista parvenü, aki nem tudta megemészteni jöttmentségét, galíciánerségét, hirtelen felemelkedését, amelyet csak a pénz és a hatalom tölt ki,

önképzés, műveltség nem, képes arra, hogy részvétlenül visszautasítsa egy egész falu kedvességét, csak az ilyenek képesek arra, hogy ne térjenek be egy pohár borra, és elkülönülésükkel megsértsék az őket várókat, majd amikor lelepleződnek, hivatalnokaik felelősségére mutogassanak, és miután a fülükön folyt ki a kaviár, azt hazudják: beérték volna egy pár virslivel.

Ez a parvenüség innentől politikai kategória és magyar sors. Csak egy ilyen népidéken kormány képes a kiárusításnak arra a feltételnélküliségére, amit ezek most végrehajtanak, csak egy ilyen Tartuffe-ként hazudó, utólag a csinovnyikság csimborasszóját bemutató külügyminiszter képes csak elfogyasztott étel árának, drága voltának a kérdését látni abban, ami mély erkölcsi kérdés, és a néphez való viszony kérdése.

Nem kellett nekik a nép főztje. Félték tőle. Egy percre sem akartak elvegyülni. Eszükbe sem jutott, hogy mekkora sértés, arculcsapás az, amit művelnek. Tulajdonképpen ez a leleplező. Mert először még zavarba sem jöttek, azt hitték, csak az a baj, hogy drágán étkeztek. Tartuffe-Kovács László utólag azért érte volna be két pár virslivel és egy kis barna kenyérral, mert még mindig azt hiszi, hogy csak az a baj, hogy sokat költöttek. Eszébe sem jutott, hogy itt nem ez a probléma, hanem a népidégenség. Csak a legrosszabb parvenü tudja ennyire elfelejteni, honnan jött, csak a bolsevik tud ennyire kegyetlen lenni az alsóbbakkal szemben. Csak egy lágerparancsnokság képes erre a megvetett rabokkal szemben.

Vegye végre tudomásul a magyar nemzet, hiszen most már láthatja, hogy ez egy lágerparancsnokság, semmi egyéb, amely fölött ott van Ron Werber és az egész idegen központ, de ezek itt a saját kis üzleteiket, kényelmüket, frontszolgálat alóli mentességüket intézgetik a lágerparancsnokságon, és kutyába sem veszik a rab népet, a láger népét.

Szoltsenyicin írja meg A Gulág szigetcsoport második kötetében, hogy a háború alatt, 1942–43–44-ben szigorodás állt be a sarkkörön túli és minden lágerban, részben központi nyomásra, de nemcsak arra. Maguk a messzi és független lágerparancsnokságok is elkezdtek ügyeket találni, és ezek leleplezése után ott bent, a táborban újabb tízeseket kiosztani minden bírósági végzés nélkül a leleplezett ellenségnek. Miért? Hogy ne kelljen a frontra kimenni. A hős csekisták maguktól szigorítottak, hogy élvezhessék a hátszág védettségét. Most ilyen kormányunk van, lágerkormány, amely eladja az országot, mindenkítől mindent elvesz, csak hogy magának bezsebelje még az utolsó milliárdokat, tudván tudja, hogy utána nem marad a nemzetből semmi, nem marad senkinek semmi, de neki és retyerutyájának majd még lesz, ezért megmaradhat a lágerparancsnokságon, ha nem is a vezető beosztásban, de nem kell a fronton az életét kockáztatnia. Amíg lehet, az ő fülén folyik ki a szarvasgomba-pástétom, és amíg lehet, ő legyen a nagytökés. Söjtör pedig le van szarva. (Bocsánat, soha nem írtam még így, de most nincs más szavam.) Az ifj. Hegedüssel kapcsolatos lágerparancsnoksági tiltakozás is pontosan ide tartozik. Ez az egész kirekesztést kiáltó, a bíróság ítéletét kétségbe vonó hajcihő is a frontszolgálat elkerülését célozza. Százan igazolják, hogy ők a legéberebbek. Aláírnak. Itt és így védik az izraeli front érdekeit. Csinálják, biztosítják a helyet a tartalékországban. Mindig csak aláírnak, meghalni haljon meg más. Ugyanaz a Tartuffe kiált igazágtalan ítéletet, akinek két pár virsli is elég lett volna – ebéd után, tele hassal, és ugyanaz a száz zsidó vonja kétségbe a Táblabíróság ítéletének igazságosságát, aki máskor az előző kormányok ítéletei ellen kiáltott ügyészért, amely száz frontszolgálatot semmiképpen nem vállaló látta úgy, a százötvenmilliárd miatt sáros Surányi esetében, hogy „mindenki járhat így”. Nem. Ifjú Hegedüsnek soha nem volt módja százötvenmilliárd felett rendelkezni, és ha rendelkezhetett volna, Söjtörré költötte

volna. Egyébként szavazást rendezni egy bíróság ítéletéről, amit a Tv 2 rendezett vasárnap este, az eredménytől függetlenül, maga az állam, a rend elleni legsúlyosabb izgatás. Képtelenség. Az ítélet jogerős, a róla való szavazás anarchia. És ők erre játszanak. Anarchia, zűrzavar közepette lehet a legolcsóbban hozzájutni mindenhez, elsősorban a magyar földhöz. Söjtöri ebédjükre Tiborc panasza rímel: „Ők játszanak, zabálnak szüntelen, – mintha mindenik tagocska bennök egy gyomorral volna áldva meg... – avagy egy másik hely: ...s aki száz meg százezert rabol, bírálja léssen annak, kit a szükség garast rabolni kényszerített!”
Cselekedni kéne. Bánki módra.

A közszolgálati magyar televízióban elszabadult a szezonvégi pokol. Előbb betiltottak egy tiszta tekintetű műsort, amelyet egy művelt, felső-középosztálybeli hölgy szerkesztett, akinek a nyakában egy hatalmas kereszt függ és aki ezzel jár-kezel a televízióban, aztán pedig vasárnap este A szólás szabadsága című fellengzős altestiségben – képzavar vállalva – olyan, az állam alapintézménye, a bíróság elleni merényletre vetemedtek, ami jogállamban először is lehetetlen volna, de megtörténte után azonnali betiltást kellene maga után vonnia. Előbb ezt írom le. A műsor magabiztos vezetője, háttérben a most már mindenható és a betiltásokat és a cenzúrázást is elvégző Baló Györggyel, meghívta a műsorba az ifj. Hegedűs-ügyben első fokon ítélező Fővárosi Bíróság büntetőkollégiumának vezetőjét, és leültette a másodfokon ítélező tábla megfelelő szintű vezetőjével, hogy védjék meg, vagy ejtsék el a saját testületük által meghozott ítéletet, mégpedig úgy, hogy ő, a fennsőbbséget képviselő műsorvezető finoman, de érezhetően az elsőfokú ítélet mellé nyomakodott, és mintegy fenyegette a felsőbb fokú, a jogerős ítéletet kimondó táblabíróságot. Az egésznek szem- és fültanúja volt az igazságügy-miniszter és a Legfelsőbb Bíróság elnöke, aki egyben az Országos Igazságügyi Tanács elnöke is, azaz a köztársaság elnöke és az Alkotmánybíróság elnöke mellett az egyik legfőbb közjogi méltóság. Sajnos egy szava sem volt az esethez. Feltehető, hogy előtte megkérdezték a vezető bírónők, és engedélyt adott a szereplésükre. Pedig a dolog maga teljes képtelenség. Ha az egymás fölé rendelt bíróságok, fel egészen a legfelsőbb szintig megvitathatják ítéleteiket, mégpedig nyilvánosan, ha a felsőbb, jogerős ítélet nem teszi érvénytelenné és ad acta az alsóbb fokú ítéletet, akár egyezik vele, akár nem, akkor nincs értelme az egész bírósági rendszernek, akkor minden relatív. Ezentúl nem kell elfogadnia senkinek egyetlen jogerős döntést sem, hanem a televízióhoz kell fordulnia, hogy rendezzen vitát az ítéletről. Balóék természetesen csak akkor fogják számára megteremteni az ellenállási fórumot, ha közbük tartozik, és nem visel keresztet a nyakában. Nevezetes dátum ez, innen számíthatjuk a jogállam megszűnését. A jogállam felszámolóbiztosát úgy hívják: dr. Bárándy Péter, jelenleg még csak igazságügy-miniszter, de várhatóan még többre is viszi. Az Éjjeli menedék című műsort ugyanezek tiltották be. David Irving, kiváló angol történésznek könyve jelent meg Magyarországon, Felkelés! címen. A könyv az ötvenhatról írottak közül a legjobb. A betiltók, a Baló-Bárándy-front, a holokausztipar frontja már ezt is nehezen viselték el, de hogy ez az angol, akit egész Európában üldöznek, mert egy másik könyvében azt merte írni, hogy azokban a rosszul záródó barakkokban, amelyeket e jegyben a holokausztipar bemutatott, nem lehetett annyi embert elgázósítani, amennyit nyilvántartanak, mondanak, amennyi után a jóvátételeket felveszik, de hogy ez az angol október 23-án még beszédet is mondjon egy állítólag már nem is létező párt gyűlésén és a könyvbemutatójáról a betiltott műsor tudósítson, az már bizony elviselhetetlen a Baló-Bárándy-front számára, és elkövetkezett a betiltás. Aki tehát ma kísérletet tesz a vélemények, információk szabad áramoltatására, az ENSZ alapokmányában, a Helsinki Egyezményben (1975) és az Európai Unió alapdokumentumaiban is szavatolt jogok érvényesítése mellett, de nem veszi figyelembe a holokausztipar – szerzője egy Finkelstein nevű amerikai zsidó –, az vagy úgy jár, mint Irving, hogy üldözik, megfosztják vagyonától, és korlátozzák szabad mozgásában, vagy úgy, mint a független magyar bíróság: nevetségessé teszik. Mindenkinek tudnia kell, hogy ki az úr a házban, s kinek kell elszenvednie a

kirekesztést, és a teljes magyar képtelenséget zokszó nélkül kell elfogadnia. Ez a súlyosabb büntetés, ez a halál. Amikor egy nemzetben már nem működik a természetes tisztesség, a történelmi jogérzék, amikor egy törpe kisebbség gátlástalanul a nyakára ülhet, akkor már nem sok van hátra. Szezonvég van, a szó letragikusabb, nemzeti értelmében is. Ennek a következménye, hogy amikor az amerikai kormány és az elnök már bejelentette az Irakból való kivonulás idejét, a magyar Országgyűlés még gyorsan megszavazta a katonák további egy évvel való kinttartását. Ez maga a szezonvégi fejtelenség: a buzgó magyarok, kormányuk jóvoltából még azután is kint maradnak, hogy az amerikaiak megszégyenülve hazahúzták a csíkot. A nagyhatalom már a lehető legkisebb restelkedésen töri a fejét, a gyarmat pedig még felajánl. Nevetséges, de nagyon szomorú.

Magyarországon ma mindent a globális háborús központok tengelyének, a New York–Tel Aviv tengelynek való megfelelés dönt el. Időben elkészülni a borzalmas csatlakozással, még előtte elvenni, behajtani, megadóztatni mindent a néptől, az önkormányzatoktól, és még most megfélemlíteni mindenkit, aki esetleg visszabeszélhet, vagy el mer dugni valamit, ami elvehető. A kormányzat és az egész rendszer iszonyú bajban van. Fél, hogy a sok elvonás lázadásba torkollik, és még jobban fél attól, hogy előtte lelepleződik.

A kipattant bankbotránynak rendszerengés, összeomlás és nagytakarítás volna az egyetlen természetes következménye. Mivel ez nem az első bankbotrány, és mindegyik előző félreérthetetlenül tárta fel, hogy kik fosztják ki a nemzetet, hogyan teszik és milyen érdeket szolgálnak. Akár az MNB, akár az Agrobank, akár a Postabank, akár közben a lebukott nemzetközi könyvvizsgáló cégek botránnyait, száz- és ezermilliárdos csalásait nézzük, csak ez a következtetés adódik: egy bankárbanda szervezeten fosztogatja a népet, és árulja a hazát. Néha elkapnak egy-két embert, de a pénzt és a hatalmat nem veszik el tőlük. Ezért aztán a közvéleményt állandóan etetni kell, méghozzá egyre vadabb botránnyokkal, hogy az egyetlen nagy, leterítő botránnyal ne értse meg, ne is hallja meg már, és ha lehet, felejtse is el. Nem egy bankról és nem annak vezéréről és brókerjéről van szó, hanem a rendszerről, és az egész politikai felvilágról. Pánikban vannak, mert jómaguk sem tudják, hogy ki mennyire van érintve és mit tud a másik fél, illetve mit tudnak a másik oldal érintetlenjei és mit a saját pártok elégedetlenjei. Olyan ez számukra, mint az atomsorompó-egyezmény: nekik, a nagyoknak lehet, van is atombombájuk, de a kicsiknek, a gonosz tengelye tagjainak ne legyen, legfeljebb csak Izraelnek. De van. Mert saját cégeik eladták. Pakisztánnak, Indiának, Kínának, Észak-Koreának és még ki tudja melyik s milyen országnak van. Hamar elvenni tőlük, mondogatják, de ez sem sikerült még eddig.

Ez a bankbotrány is ilyen. Addig nem volt nagy baj, amíg Kulcsár Attilát át kellett dobni a semleges Bécsbe, és be kellett íratni egy bécsi faiskolába, hogy legyen valami végzettsége és tanuljon meg hallgatni, mint a többi hallgató bankárfa a nagy bécsi KGB-s erdőben, de miután Rejtő E. Tibort már nem sikerült ugyanezzel a módszerrel erdei manóvá varázsolni, és az ő vallomására mindkét félnek elengedhetetlenül szüksége volt – kitört a pánik. Mit tud a másik fél? Ez a kérdés meredt elő. Megalakult az országgyűlési vizsgáló bizottság, mert elodázni is közösen a legjobb, de a szocialisták közben mégis úgy döntöttek, hogy átverik a Fideszt, tekintettel arra, hogy nagyobb okuk volt rá és több a veszítenivalójuk. A rendőrségük azonban nem tudta idejében kiszedni Rejtőből, hogy mit mennyiért akar elmondani és mit nem akar elmondani, s mire maguk közt megegyeztek volna, hogy mit engednek bevallani neki, az ügyészség elvitte az orruk elől és most fogalmuk sincs, mit vallott be az

ügyészeknek. Ezért most a szociknak a legnagyobb kiszolgáltatottságban kellene ott ülniök a bizottsági üléseken, nem is sejtve, mit tud a Fidesz, amit ők nem tudnak. Így nem lehet haladni a dzsungelban, minduntalan felsebzik magukat a saját bozótvági késükkel. Ezért inkább vállalják az országgyűlési munka teljes lejárását, kabaréba fullasztását, és elkeseredett kísérleteket tesznek a legfőbb ügyész megbuktatására, idegeinek szétzilálására.

Közben itt van a nyakukon a költségvetés. Már látható, hogy az önkormányzatok ellenállása lesz a legnagyobb erőpróba. Az állam működőképessége a tét. Magyarországot úgy kell beerőszakolni – brüsszeli elvárás szerint – az unióba, hogy a központnak a lehető legkevesebb pénzt kelljen visszaadnia ennek a szolgálai szellemű új tagnak. De ezt a nép, a magyar ne vegye észre. A csel kivihetősége kétséges. Sietni kell. Mindenekelőtt a nagy, a legnagyobb botrányt, a bankbotrányt kell eltussolni. Csak azt ne tudja meg a jónép, hogy milyen módszerrel fosztjuk ki. Nem az összeg bevallása a kínos, hanem a módszeré. Ki hová tartozik, ki hová utal, ki kinek juttat, ki mennyi hazaárulási jutalékot szed fel, off-shore cégén keresztül, s ezek a jutalékok hogyan nőnek a jöttmentségi rangok szerint, klikkbe tartozási és faji alapon. Régen sokkal egyszerűbb volt. Aki bejutott egy partizánszövetségbe, akit elismertek antifasisztának, az fogta az isten lábát. Ma ötletek is szükségesek, habzó száj, holnap pedig a magyar scalp is szóba jöhet, mint pénzforrás. Ezért először a Népszava fente meg a nyüzökéseit és Kondor Katalin szép, ápolt női fejkére mutogatott, mint lemetszendőre. Ezt a naivabb közönség egyszerű bosszúnak látta: ha te leleplezed az én kémelhárítót – D-209-es –, én bemutatom a tiédet. A valódi megcélzott Orbán Viktor volt, akivel miniszterelnök korábban ez az állítólagos jobboldali kémmő annak idején sokat beszélgetett. Ez figyelemelterelés volt, de fenyegetés is: tudta-e Orbán, hogy kivel beszélget, s ha tudta, nem zavarta? Ha nem zavarta, miért nem zavarta? Ezt kérdezték a jól tájékozott Népszava-Mosza-d körök, de nem várták meg a választ, bonyolították tovább a többi fedőakciót, a Szász Károly megveretési botrányt, majd a legfőbb ügyész ellen hadjáratot és végül a felállított bizottság kabaréba fullasztását. Az időrend mellékes, ezek mind sorra megtörténtek. Úgy látszik azonban, ez is kevés. Nyugtalanok. Rárontanak, mint a vadkan Zrínyire, a Legfelsőbb Bíróság elnökére, az egész bírói testületre. Ettől kezdve a történet két szálon halad. Marad az eredeti cél, a megfélemlítés, ami egyre hangosabb, egyre inkább fülsértőbb. Egy filozófiai zenebohóccal püföltetnek lukaslábosokat, és saját tévéműsoraik alátámasztására SMS-küldő osztályokat szerveznek, hogy elhithessék: a népet leköti a műsor és a nép nem holokauszttagadó. Valóban nem, hisz ki sem tudja mondani.

Mit csinált Rejtő E. Tibor, Kunos Péter, Kovács Mihály, Princz Gábor, és különösen Surányi György? Hol van az a 6000 milliárd forint, amit a Magyar Nemzeti Bank adósságából áttettek a költségvetésbe és amely után most a magyar nép fizeti a kamatot? Ezért nem Kulcsár felelős ott a bécsi faiskolában, de ha ez nincs, Kulcsár sincs, megmarad nasivasizónak. És mit csinált korábban a sok privatizátor, bankelnök, auditor és fölszerző és kormánytag és nemkormánytag, mit csinált az a sok Kun Béla-szerűség, Rákosi Mátyás-alombeli, Aczél György-fióka, amíg ide jutottunk. Ezt van hivatva elfedni ifj. Hegedűs ügyének tárgyalása, felmentése és a felmentése elleni tiltakozás. Dögöljön meg a legfőbb bíró, hiszen láthatóan nem Kun Béla-sarjadzás. Hirtelen rájöttek, hogy van még egy-két intézmény, amelyik nincs a kezükben. Ha ezeket most nem sikerül kiütni a józan magyarok kezéből, akkor innen megindulhat a visszaszerzés. Innen, az utolsó sarokból. Csoda kell hozzá, de ma még csoda is lehetséges. Ki kell tehát egyeznünk velük, gondolják. Ajánlatuk: meghagyják „Lomnic ormát”, a legfőbb bíróságot, ha csendben marad, a nemzet pedig fogadja el a megújult

Baló-Bárándy-Hiller kormányt, amely szociáldemokrataként egy fél évig nem lop, s azután is csak akkor, ha az off-shore cégek kiürültek. Az égből hulló vulkáni hamu befedi, majd csak befedi ezt a bankbotrányt is, és az életfontosságú intézmény, a bíróság féltése kiegyezésre kényszeríti a nemzet jobbérzésű részét. Kezdődhet az ünneplés, megy tovább a meseszékér. Megy, de gyászlovak húzzák, és szól a lélekarang.

A kaukázusi „bársonyos”, vagy másképpen a „rózsák forradalma” Tbilisziben az Oroszországot bekerítő amerikai terjeszkedés, nyomulás és a „drang nach Kina” egyik részlete. Sevardnadze tíz évvel ezelőtt is csalással és erőszakkal foglalta el a grúz főhatalmat, és akkor is több felkelés, ennél talán sokkal erősebb mozgalom indult ellene, de az amerikaiak, nyilván az akkori, még harapósabb oroszok tanácsára, jobban bíztak Gorbacsov külügyminiszterében, Grúzia egykori teljhatalmú párttitkárában és a KGB egykori főnökében, mint a különféle hegyi, nacionalista vezetők vadságában. Az olajvezeték őrzésére, a grúzok féken tartására megfelelőbb volt a moszkovita grúz. De hát eltelt tíz év, és a 76 éves bolsevikban a megbízhatatlanság májfoltjai ütköztek ki, s ezért ezt a sokadik ellenállási mozgalmat már engedték kibontakozni. Valószínűleg találtak is közben egy New Yorkban is ügyvédkedett fiatalembert, aki el tudja játszani a grúz népi-nemzeti szerepét, de ők is megbízhatnak benne. Ha olyan nyelven írnám ezt a cikket, amelyről elképzelhető, hogy eljut a grúz ellenállók kezébe és elrontja az örömeiket, nem tenném. Mert valójában egy kicsit irigykedem. Végül is mégiscsak az történt, hogy a mienknél jóval fiatalabb és vérmesebb grúz tömeg, a nép, felkelt egy nyilvánvaló csalás ellen, és akadt néhány vezetője, aki amerikai segítséggel vagy anélkül kivitte az utcára a lázadást, és elkergette az öreg KGB-st, aki akkor vette észre, hogy ő grúz, amikor a Kremlben már nem jutott neki egy őrzött terem.

A grúz események hasonlítanak a szerbiai eseményekhez. Emlékszünk: itt is egy Nyugaton kószáló fiatalembert, Dzsindzsicset tették meg az ellenzék vezetőjévé. Vezetésével a szerb demokratikus ellenzék addig tüntetett napidíjért, órára-percre beosztva Belgrád utcáin – miből? –, amíg Milosevicstől el nem pártolt a fegyveres erő, a rendőrség – mennyiért? –, és véget kellett vetni a csalásos választások sorozatának, hogy elkezdődhessék egy másik módszerű csalás, és végül szegény Dzsindzsics életének is véget vetett néhány golyó. Mégis szomorú vagyok, mert a grúzoknak most legalább van egy szép élményük, hogy elkergettek egy csalót és kivívtak valami szabadságfélélet, amiről nyilván tudják ők is, hogy nem az igazi. Nem, mert ott, ahol ők élnek, nem is lehet az. Nekünk azonban nincs sem Dzsindzsicsünk, sem Szaakasvilink, nincsen tüzes vörösborból jól benyakaló ifjúságunk, amely az öklét rázza, és nincs állandó rendőrségünk és testőrségünk, mert egyáltalán nincs katonaságunk, és mert nincs is szegénynek hová átállnia. Nekünk csak csalásunk van, talán bődületesebb, mint Sevié, de nincs ellene lázadás, mert nincs hozzá lázadó ifjúság. A nyáron, amikor kitört a bankbotrány és egy kis valódi felháborodás hullámmozott végig a társadalmon és a gyáva hatalom elbizonytalanodott, felszólítottam az ellenzéki, magukat nemzetinek nevező pártok vezetőit, a mérsékelt magyar Szaakasviliket, hogy a lendületben lévő polgári körökkel együtt menjünk ki az utcára, és buktassuk meg a kormányt, hogy ne tudja végrehajtani gonosz terveit, mindenki visszautasított. Majd 2006-ban, a választáson visszaszerezzük a hatalmat, majd akkor újra leleplezzük ezt a csalást, ami alapján most a hatalmat ezek gyakorolják, és majd akkor megcsináljuk a radikális javaslattevő nélküli szolid középhatalmat, amely tetszik Amerikának, Európának és mindenekelőtt Izraelnek. Vagyon, föld magyar kézben, persze, addigra nem marad egy talpalatnyi sem. Ha a grúzok is így gondolkodtak volna, az öreg Sevardnadze szépen beiktatta volna következő orosz–amerikai, csalással összetákolt kormányát, és most fogadná a gratulációkat.

Ezért vagyok szomorú, és ezért nem akarom bántani a szegény, becsapott grúzokat. Mi Söjtörön legalább megmutattuk, hogy lehet, hogy egy kis elszántság elég, és ha mindenki más, állítólag erősebb is így tenne, sok kis apró pofonnal csak el lehetne kergetni a mi hazug, csaló Sevardnadzéinkat is. Az utcára vonulás helyett, a közös fellépés helyett a jobboldali ellenzék finoman elhatárolódott söjtöri tettünkötől, és most pedig, amikor legádázabb, már az egész magyar szabadságot fenyegető megtörési kísérletnek lehetünk tanúi, mert ráborítják a társadalomra a gyűlölettvörvény páncélját és közben átviszik a zsugorító költségvetést és újra eladósítják az országot, az ellenzék a választási ígéreteket kéri számon a kormánytól. Ez röhej. Ez színjáték. A rossz, a Sevardnadze-szerű rendszer utolsó ellentámadása bontakozik ki a magyar sajtóban egy lelkész néhány szava ürügyén, képtelenül aljas, alantas hangnemben, vádolva és fenyegetve, és most ugyanez az ellenzék hallgat, és úgy tesz, mintha nem is értene semmit az egészből. Ez bűn, ez átlás. Mert mindenki tudhatja és tudja is, hogy valójában nem az antiszemitizmusról van most szó, és különösen nem olyan polgártársaink félelméről, akik közül sokan a rendszer páncéltermeibe is visszavonulhatnak, amikor életüket vagy a pénzüket féltik, vagy a kormányirodában kérhetnek hitsorosos segítséget, mert következményekkel járó, hatalommal is rendelkező, akárcsak egyetlen kézigránattal is rendelkező antiszemitizmus nincs – hála Istennek! – hazánkban. Nem, itt most hosszú évtizedekkel ezelőtti dolgok történelmileg lehetetlen megisméltetéséről beszélnek az eddig megszerzett vagyon megvédése érdekében. Antiszemitizmus nincs, tehát csinálják. Leszögezem: a magyar jövőről van szó. A jövőről és a pénzről. Most, amikor ifjú Hegedűs Lóránt és az őt felmentő bíróság ítélete és ítélethozói ellen a támadás a sajtóban mindennapos, most jelent meg a száz leggazdagabb magyar kozmetikai arcképcsarnoka a Magyar Hírlap kiadásában. A három leggazdagabb közül kettő közvetlenül érintve lehet az antiszemitizmus kérdése által, s az egyiket, az elsőt annak idején, amikor az MTK mellé zsebre gyűrte a Ferencvárost is, meg is támadtuk ezért a féktelen mohóságáért, a harmadiknak, bizonyos Leisztinger úrnak a neve a kapuvári húsüzem bezárása idején került elő. Ő ott tulajdonos, többek közt. Vagyonát 35 milliárd forintra becsüli a kiadvány. A második helyezett Demján származásáról nem gyanítunk, nem is akarunk gyanítani semmit, azt viszont tudjuk, hogy a torontói Reichmann testvérek, a nagy zsidó dollármilliárdos telekspekulánsok megbízottja. Nekik, velük épít, az ő pénzüket helyezi el. A Reichmannok kb. tíz évvel ezelőtt nagy veszteségeket szenvedtek el, különösen Londonban – Fishermans Warf –, és ezután indultak meg Magyarország felé, ahonnan állítólag elszármaztak. Ez biztonságosabb terület. Miként Várszegi Gábornak is, az elsőnek, aki a nyolcvanas évek közepén tért haza Los Angelesből, és alapította meg Békési László barátja segítségével a Fotexet. Akkoriban egyes bátrabb újságírók cikkeztek egy bizonyos Los Angeles-i magyar maffiáról, amely összetűzésbe került az amerikai hatóságokkal is. Talán egy kis csücsre is sor került. Mindegy. Ez nem példa, csak kérdés: milyen antiszemitizmus van ebben az országban? 46-45 és 35 milliárdos vagyon van három ember kezében, aki közül feltehetően kettő, ha bevallja, ha nem: zsidó származású, és semmiképpen nem zárható ki, hogy így létrejött, etnikai kötődései révén is szerezte, természetesen üzleti rátermettségével is, a vagyonát. De most állítólag félnie kell, hogy a MIÉP és egy református lelkész visszahozza rájuk a vészorszakot, amiről már ők maguk sem tudnak semmit, legfeljebb csak azt, amit belevernek a fejükbe, és amit üzleti célból illik hangoztatni. A három vagyon összesen 126 milliárd forint, az aszálykár enyhítésére, ami iszonyatos volt – és száz ezreket érintett –, tízmilliárdot ígért a kormány. De csak ígérte. És most ötszáz ezer kis- és törpebirtokos, őstermelő megy tönkre, válik földönfutóvá, vonul ki a temetőbe hosszú, tömött sorban, és köztük egy zsidó sincs.

Milyen antiszemitizmus dül ebben az országban? Milyen kirekesztés? Közben az történt még a világban, hogy Isztambul üzleti negyede romhalmaz, az amerikai követséget bezárták, Moszkvában leégett a Lumumba egyetem diákszállója és majdnem 40 diák meghalt, afroázsiaiak lehettek, s az amerikaiak agyonlőttek egy szerencsétlen magyar fiatalembert Irakban, mert már annyira félnek, hogy válogatás nélkül lőnek mindenre, ami mozog. Nem kell ezt vizsgálni. Vacognak a jenkik, és fogalmuk sincs, mi vár rájuk. Emlékszem, 1953-ban, Böhönyén, az erdőben – gyönyörű, nagy erdő! – majdnem minden éjjel el-elsült egy puska a lőszerraktár előtt az éjszakában, mert a gyengébb idegzetű városi csemeték féltek a sötétben, és az erdő természetes zizegésére is odapörköltek, jugoszláv diverzánst gyanítva. Másnap aztán fogdába kerültek, mert nem tudtak elszámolni a lőszerral. Az amerikaiaknak egy magyar étellel kellene elszámolniok, de nem fognak. Minden magyar jöjjön haza Irakból. nincs nekünk ott semmi keresnivalónk. Várszegi, Demján, Leisztinger esetleges befektetéseiért nem érdemes meghalni. Hanem itthon kellene egy „pá, pá Sevardnadzét” mondani nekik, meg Gyurcsánynak, aki csak azért jó, hogy köztük van, mert róla bizonyosodhattunk meg tényszerűen, mivel többször kinyitotta már a száját a nyilvánosság előtt, hogy nem ez eszével és a tehetségével szerezte a vagyonát.

Történt azonban jó dolog is, mégpedig itt, a közelben. Horvátországban biztos győzelmet aratott a nacionalista HZD, Tudjman elnök szerbek ellen háborút nyerő nemzeti, jobboldali pártja. Ezeknek küldött az Antall-kormány 20 ezer kalasnyikovot és a hozzá való lőszert és a mai kormánypártok, különösen az SZDSZ, akkor kitért a hitéből emiatt. A horvát–magyar együttélés sohasem volt felhőtlen, de két nép nemcsak sokáig élt együtt, nemcsak közös hősokeket, honvédőket adott egymásnak, hanem mindig is egyazon kulturális körbe, a kereszténybe tartozott, szemben a szerbekkel, akik mindig a Kelet megbízottjai voltak. Minden erőnkkel arra kell most törekednünk, hogy ha már mi nem tudunk kikecmeregni ebből a nyomorult unióból, a horvátok is minél előbb kerüljenek bele. Horvátországban sorsdöntő dolog történt.

Az európai csatlakozás véglegesítése előtt öt hónappal a Magyar Nemzeti Bank 12 és fél százalékra emelte az alapkamatot, s a magyar állam ennyit szavatol minden államkötvény-vásárlónak éves hozamként. Ez olyan szélütése a magyar államnak, amelyből nehéz felépülni. A látászavarok és a beszédhibák még elmúlhatnak, a bizonytalan járás még javulhat, az agyvérzés következményei még levonulhatnak a sérült agyterületekről, de a betegből már soha nem lesz egészséges ember. Ha ezt az államot és kormányt férfinak képzeljük el, akkor ez már soha nem fogja a bokor alá csalni a szomszédasszonyt. Ha a felelősöket keressük, könnyű egyből a kormányra mutatni. Megállapíthatjuk: ennyire rossz kormánya ennek az országnak még soha nem volt. Ezek már nem úgy hozzá nem értők, mint Rákosi és Gerő cipészekből, villamoskalauzokból és nadrágszabókból álló kormányai, nem is úgy, mint Kádár Czinegével szellemileg feltökésített kormányai, nem is úgy, mint a Dobi István alatt működő kormányok, amelyeknek üzemanyagát a kriptokommunista kisgazdának mondott köztársasági elnök napi két-három liter bora és a hozzá járó pálinka adta, hanem ez már egyetemi végzettségű, pofázógépekből álló kormány. Ez még arra a kivételesen aljas módszerre is képes, hogy egy aránylag jó képességű és szakszerű működésre is képes államapparátust kényszerítsen rosszul működésre. Most pedig ennek az apparátusnak a megtizedelésére készül a kormány és a javát elbocsátja, mert útban van. Ezután a minisztériumi embernek, a tisztviselőnek, a döntéseket előkészítő szakembernek még jobban az elvárásokra kell figyelnie, hogy ki ne rúgják, és azt kell kitalálnia, mit vár tőle a hülye főnöke, a miniszter, aki csak ahhoz nem ért, amit éppen vezet. Világos: a rendszer rossz, a rendszert a Világbank és az IMF telepítette ránk. Ezért sem lehet azt mondani, hogy csak és kizárólag ez az egyetlen kormány a felelős ezért a hamarosan bekövetkező teljes csődért, mivel ez a kormány ennek az ügynek csak elsőrendű vádlottja lehet, de nem mindig az elsőrendű kapja a legsúlyosabb ítéletet. Magyarország egymást váltó kormányai a nyolcvanas évek közepe óta hazaáruló következetességgel szolgáltatták ki a magyar életteret az idegen tőkének, az idegen érdekeknek. Az Antall-kormány rossz, súlyosan előnytelen társulási szerződést kötött az akkor még korántsem ekkora erőfölényben lévő európai közösséggel, öngyilkos feltételekkel engedte be a kelet-nyugati és közel-keleti tőkét. Ez a tőke elsősorban piacvásárlás céljából jött ide, és ezt mindegyik kormány látta, tudta. A magánosítás, az állami vagyon kezelését, az ÁPV Rt.-t mindegyik meghagyta a pártállami és nyilvánvalóan idegen célokat szolgálók kezében. A privatizáció szabadrablás volt az Antall-, a Horn-, az Orbán-kormány alatt egyaránt. És most itt van a csőd. Most már hiába hárítanak minden terhet a népre, a nép már nem fizetőképes. Finita la commedia. Nincs mit elvenni. Ez minden kommunista, bolsevik rendszer vége, így lett az a buli is, amit rendszerváltásnak szokás nevezni. Egyetlen közös sikert mondhatnak magukénak, hogy a szélsőséges MIÉP nincs bent az Országgyűlésben, de ez nem oldja meg a forint elértéktelenedésének kérdését. Most nyilván egy új Bokros-csomag jár a fejükben, de már ebben sem hisznek. A nép gyors földre taposása sem old meg semmit. Most veszélyesnek, tűzzel való játéknak tűnik fel az éheztetés és a kilátástalanságba lökdösés. Csak arra lehet jó, hogy újra nagy vagyonok keletkezzenek. Már csak nosztalgiazás folyik a Bokros-csomag iránt, amikor a legnagyobb vagyonok keletkeztek a népi ínségből, egyik óráról a másikra, 95–96-ban ripsz-ropsz megérkeztek a kereskedelmi televíziók és rádiók, az éhségtől szédelő nép

megkapta ópiumát, és a jobb- és balparti elit elnyújtózhatott a karosszékben, nem kell már sem csendőrszurony, sem sűrített marxizmus – gyengébbek kedvéért a gumibot – a nép féken tartására, hiszen ezt a feladatot megoldja a színes képernyő. Munka nem volt sehol, de már nem is hiányzott senkinek. Az iskolák és az egyetemek még rendre kibocsátották ugyan a jól vagy rosszul képzett fiatalembereket, de szükség már sehol nem volt rájuk: a magyar munka neveltségessé vált Magyarországon. Ez nem egyedül ennek a kormánynak a hibája, ez közös bűn. Csak mi maradtunk ki belőle, kiszorított magyarok, keresztények.

A kereskedelmi televíziókat annak az ügyvédi irodának, a Baker and McKenzie-nek a közreműködésével hozták rá az országra, amely irodának a magyarországi vezetője később külügyminiszter lett az Orbán-kormányban és aláírta a NATO-szerződést egy amerikai vidéki könyvtárban. Ennek alapján vannak most katonáink Irakban, ennek alapján várják, hogy az iraki honvédők rajtuküssenek és megölik őket, mint annak idején őseiket, a „kutya gyaurokat” a törökök, itt lent, a Szerémségben, ahol a 15–16. században még túlnyomólag magyarok éltek. Ma pedig mi történik az Országgyűlésben? Feláll egy ellenzéki képviselő, és lázas beszédben követeli katonáink azonnali hazahívását Irakból, elfeledve, hogy mily lelkesen szavazta meg tegnap kintmaradásuk meghosszabbítását, meg korábban a NATO-csatlakozást, akkor, amikor ők adták a külügyminisztert. Elfeledve azt is, hogy a NATO-csatlakozást nem erősítette meg érvényes népszavazás, mert a nép ötven százaléka nem vett részt a szavazáson. Csaltak. Ők is csaltak, a mai felszólamlók. Biztos, hogy csak Kovács László és Medgyessy Péter nézi hülyének a magyar népet? Más nem? A nagy dugóhúzó végig van csavarva rajtunk. Beütötték a fejünk tetejébe már akkor, amikor még a szovjetnek építettük a tengizi olajmezők fúrótornyait, s most már végig van csavarva a belünkön is, és moccanni sem tudunk. Már nincs jó megoldás, csak a forradalom, a fellázadás, de így, dugóhúzóba csavarva az is lehetetlen. Már csak a csoda segíthet. Az is csak akkor, ha a nép is megérti, hogy a dugóhúzót ki kell csavarnunk magunkból, és ezeket mindenestül el kell kergetni, és egy másik, takarékos és szerény életformára kell áttérni. A lopott pénzt el kell venni attól, aki lopta, és mindenki számára szerény, élhető életet kell teremteni. Hangsúlyozom: szerény és nem nyugati, hanem magyar életet, takarékosat és kevésset is beérőt. Öt évig ne legyen semmi vad luxus ebben az országban. Kezdjünk el építeni, nem autópályát, hanem vasutat, nem nagybirtokot, hanem kerteket, adjunk a kisembernek szociális piacgazdaságot, mint Adenauer és Erhardt a németeknek, és tanítsunk. Gyermekeinknek nem kábítószer kell, hanem fegyelem és jó példa. Képezzünk jó tanárt, tanítót, kevés gyermekünknek sok jó iskolát, tanítsunk és tanuljunk, és ne vegyünk meg mindent, amit kínálnak. Csak annyit vegyünk, amennyit hitel nélkül is ki tudunk fizetni. Elképzelhetetlenül nagy változásokra kell felkészítenünk magunkat, mert így nem maradunk életben. A változásnak bennünk, magunkban kell megtörténnie. A játék most arra megy ki, hogy a csődben, kétségbeesésünkben fogadjuk el a megmentésünk minden rossz, megalázó feltételét, és vessük alá magunkat a külső akaratoknak, és utolsó javainkat is zálogosítsuk el. Fogadjunk be annyi menekültet, betelepülőt és onnan, ahonnan ők akarják, és annyit, amennyit ők akarnak. Ezt a csődöt a magyar politikai elit felelőtlensége és önzése idézte elő, de a külső kitervelők és végrehajtók, a Ron Werbert ideküldők részéről nagyfokú tudatosság nyilvánult meg benne. A rombolás, a földre küldés, a zavarkeltés első pillanattól kezdve cél volt. Csak rend ne legyen. Csak a törvények ne érvényesüljenek. Ez tökéletesen sikerült, és most pánik van: a hullám átcsaphat a fejükön. Az MNB 12,5 százalékra emelte az alapkamatot, akármikor bekövetkezhet az összeomlás, és a külföldi kézben lévő liberális napilap, az elsősorban gazdasági kérdésekre szakosodott Magyar Hírlap

első oldalán Monet francia impresszionista festő csodálatos képe, a ködös Londont ábrázoló alapkép jelenik meg, mert ez a kép most először ki van állítva a Szépművészeti Múzeumban. Ennek örülünk. Ez nagy dolog, de az államcsőd még nagyobb. Ennek a képnek a bemutatása mutatja a rendszer és sajtója mérhetetlen zavarodottságát és persze aljasságát is. Elterelni a figyelmet a lényegről, még egy kicsit húzni az időt, hátha történik valami.

A titkosszolgálat és a Ron Werber-féle keverőgép működik. Akad éppen egy szkinhedper, amelyben az egyik vádlott ügyvédje meg találja kérdezni a bírónőtől, hogy nem zsidó-e, vagyis nem elfogult-e a vádlottakkal szemben, akik többek közt antiszemizmussal és fajgyűlölettel is vádolva vannak. A tárgyaláson véletlenül jelen van a televízió. A felháborodás az ügyvéd ellen óriási. Elmeállapotát nem vizsgálja senki. Nem is kell, hiszen a feladatot hűségesen teljesíti. A figyelemelterelő hírszecska rendelkezésre áll. Ki beszél már a 12,5 százalékos alapkamatról, mit kérdezt Grespik, ez a főkérdés. És ha még ez sem elég, akkor tüntet a Lelkiismeret 88 Medgyessy háza előtt, amikor Medgyessy nincs itthon, és a tüntetést betiltják, a bezsuppolt tüntetők pedig belemutatnak a kamerákba a rendőrautókban az ablakokon túlról, két ujjukat magasra tartva, „V” alakban. Az ember gondolkodik: minek örülnek? Aztán rájön: nem az előállításnak, hanem az előléptetésnek. A kiváló feladatteljesítésért. Közben az Európai Unió lesöpörte az asztalról a magyar kérést, amely természetesen igen gyámoltalanul volt előadva, hogy az etnikai kisebbségek kollektív jogainak elismerése legyen benne az európai alapszerződésben, valamint lesöpörte azt is, hogy az Európa keresztény értékeire történjék utalás, emlékeztetés ugyanebben az alkotmányban. A székelyföldi autonómián csak röhögni tud Medgyessy vadásztársa, Nastase és üzlettársa, Mudura. Orbán egykori kollégája, a kis szlovák Dzurinda, akit a Magyar Koalíció Pártja a magyarok szavazatával segített vesztesként a miniszterelnöki székbe, most kiröhögi a magyarokat, akik az európai alkotmányban a kisebbségek kollektív jogainak elismerését szeretnék elérni. Mi mégis befele megyünk, és Orbán Viktor sem meri azt mondani, hogy így nem. De hát akkor mit mond? És mit fog mondani 2006-ban, ha kormányra kerül a hozzá egyre közelebb húzóódó SZDSZ-szel együtt? Semmit sem fog mondani, elismeri, hogy eddig ugyan minden rossz volt, de most már semmit nem lehet csinálni, és minden még rosszabb lesz. A magyarságra rászorítják a kétpártrendszer satuját, és kiszorítják belőle a szuszt. Egyszerre két dolgot kell belátnunk és elhinnünk. Nem annyira erősek, hogy mindent megtehessenek velünk. Ha meg akarnak ölni bennünket, mondják meg. Védekezzünk, foggal, körömmel. Nem fognak megölni, nem tudnak megölni bennünket. Vereség vár rájuk mindenütt, ahová bevonultak. Itt is, ha ellenállunk. A másik: ha most nemet mondunk a belépésre, mert még mondhatunk, az nem a legrosszabb. Annál sokkal rosszabb, ha hagyjuk magunkat öntudat nélkül besodródni. Ha ellenállunk, változtatnak a feltételeken. Nem nekünk van szükségünk erre a rossz, gyarmatosító unióra, hanem az uniós tőkének van szüksége ránk, a földünkre és a gyér piacunkra, Izraelnek pedig a tartalékállamra. Itt akarják felépíteni azokat a telepeket, amelyeket ott, Palesztinában már nem építhetnek fel, mert ott már minden talpalatnyi hely foglalt, és az arabok gyorsabban szaporodnak, mint ahogy ők ölni tudják őket. A magyarság meg fogyatkozik.

Ha kellünk nekik, akkor fizessék meg. A rendszerfenntartók hazaárulása most éppen abban áll, hogy nem kérik meg az árát a magyar élettérnek. Mindenképpen nehéz idők várnak ránk, a döntést meg nem úszhatjuk. Válasszuk a magunkhoz méltót, a szembenézőt.

Elgondolni is borzalom: Lenin országában csaltak a választásokon. Még hozzá kommunisták ellen, azokat kiszorítva. De ez még semmi: Sztalin hazájában, Grúziában is csaltak, s amerikai segítséggel, Soros pénzen buktattak ki kommunistákat, még hozzá a Nyugaton is elismert, és Németországban, Baden-Badenban házat birtokló Sevardnadzét. „Oroszországban az EBESZ-megfigyelők is jelen voltak és fanyalogtak. Grúziában maga Eörsi Mátyás volt az egyik választási ellenőr. „Irgalom atyja, ne hagyj el!” Ez lehetséges? A grúziai csalás után ott termett maga az orosz külügyminiszter, és megmagyarázta a kibuktatott Sevardnadzénak, hogy fogja be a száját és jobb, ha elhúz. Ez van. Oroszországban, a nagy Szovjetunió központi utódhatalmában csálnak a választásokon. Zjuganov, a kommunista vezér tajtékzik, és hazaárulást emleget. Ott van az EBESZ és szemet huny, mert a csalás elsősorban kommunistákat sújt, pontosabban olyan kommunistákat, akik nincsenek benne a pikszisben. Hiszen a nyertesek is kommunisták: volt KGB-sek. Ők benne vannak az amerikai pikszisben. Vezetőjük, Putyin, eljár nyolcadiknak a G-7 értekezleteire, és Oroszország végtelen erőforrásait, olaját, fáját, természeti kincseit szabaddá teszi az amerikai tőke számára. Neki még azt is elnézik, hogy a választások előtt a nép rokonszenvének megszerzése céljából és az erős kéz demonstrálása végett bebörtönözzön egy-két zsidó nagytőkést, akinek a vagyonszerzését a nép nem nézi irigység nélkül. De ez száz, százhusz évvel ezelőtt, már a cár atyuska idején is így volt. Az illetőt most Hodorkovszkijnek hívják, és leültetésekor tele volt a nevével a világsajtó. Tiltakoztak mindenütt. Erélyesen figyelmeztették Putyint, hogy ne lépjen át bizonyos határt, mert azt nem tűrik el. A Jukosz nevű olajcég erre előállított egy másik zsidót, most az vezeti a vállalatot, és Hodorkovszkij még egy darabig bentmarad. A dolgok a helyükre kerültek, folytatódik az orosz értékek kiárusítása. A dolgokat nehéz nem összevetni a hazaiakkal. Itt a csalás egészen más, mint mondják, nincs is. Itt a választásokat egy Ron Werber nevű, Amerikában kiképzett – Soros-ösztöndíj kizárva? –, izraeli illetőségű egyén vezényli le a győztes, nem annyira kommunista utódpart nevében, és nyeri meg a Fidesz ellenében, a szélsőjobboldalnak mondott MIÉP-et kiszorítva. A megfigyelők itt is jelen vannak, de nem fanyalognak. Rendzavarás nincs, a választásokat a vesztos Belügyminisztérium rendezi. A választások után sokan háborognak, köztük volt kommunisták is, de az eredménybe mégis mindenki belenyugszik. Rajta van Amerika pecsétje, Izrael okéja. A választási eredmény alapján felálló kormányra ugyanúgy, mint Putyinra, az ország eddig meg nem szerzett javainak megszerzéséhez, privatizálásához van szüksége a választást szervező külhatalmaknak. Ez a közös a magyar és az orosz–grúz választásokban. Mégis minden mennyire más: ez már bent, Európában történik, s az eladandó erőforrások is sokkal kisebbek, itt jószerével már csak a termőföld az érték. Meg a türelmes, fogyatkozó nép, amely önként adja át a helyét. Alig kell unszolni. Azért persze unszolják. Ne teremtsen magának egészségügyet, haljon meg gyorsabban, ne neveljen gyermeket, ne képezzen saját értelmiséget, fogadja el az idegen kultúrákat, és adja el bagóért a földjét, amelyen nem tud megélni. Fontos, hogy közben ne hallasson, és véletlenül se ejtsen ki a száján olyan szavakat, mondatokat, amelyeket a hatalmasok gyűlöletbeszédnek élhetnének át. Abban az országban, amelyet most a kihalás felgyorsításával is megszerznek, a szabadon választott Országgyűlés úgy fogadta el a kihalást felgyorsító által betervezett gyűlölet törvényt, amely megtiltja a népnek, hogy haraggal, és esetleg a gyors kimúlással szembeszegülve gondoljon

gyarmatosítóira, hogy azt az előterjesztők egy része meg sem szavazta, viszont a magukat a keresztény értékek képviselőinek, a nemzeti értékek vállon tartóinak egy dicső része nem ült bent az ülésteremben, és ennél fogva nem szavazta le ezt a törvényt. Ezt a nyíltan keresztény- és nemzetellenes törvényt, ezt a szólás- és gondolatszabadságot megkurtító zsarnoki javaslatot. Egyesek elbújtak ez elől a szavazás elől. Igaz, közben az ellenzéki párt, a magát a nemzeti és keresztény értékek letéteményesének tartó párt első embere eljátszik a gondolattal, hogy élve a lehetőséggel, kettős pártállású lesz, és átlép a kereszténydemokrata pártba. Erről nekem az úrifíú esete jut eszembe a kovácsműhelyben. Az esetleg a gyűlölet törvény által védett családból származó úrifíú vidéken nyaral, és bent ácsorogva a kovácsműhelyben, a maga választékosnak hitt, de a népétől kissé idegen nyelven megkérdezi a mestert: „Eljátszódhatnám-e én a kalapáccsal?” Mire a kovács, a maga nyelven, ami nem nélkülöz bizonyos durva szókimondást: „Játszódjál te, kisfiam, az apád...”

Komolyabbra fordítva a szót: ez a kettős párttagság most a gyűlölet törvény megszavazása idején egyszerűen mellébeszélés, figyelemelterelés. Ha a Fideszben és az MDF-ben fegyelem volna és a képviselők tudnák a kötelességüket, ha többen is nem kacsintgatnának át a másik oldalra, akkor ezt a törvényjavaslatot vissza lehetett volna verni, miként arra is nyíltan lehetne törekedni, hogy a pénzügyminiszter ennyi hiba után mondjon le és tűnjön el a balfenéken. Egy, a költségvetés végszavazása előtt lemondásra kényszerült pénzügyminiszter felér egy kormányválsággal, sportnyelven szólva: egy kiszámlással, de a keresztény átlényegülést dédelgető volt kormányfő ezt sem vállalja, és inkább szerkezeti változtatásokat ajánl a kormánynak. Amit az már csak azért sem hajt végre, mert ahhoz új pénzügyminiszter kellene. És aztán új kormány. Vagyis: a keresztény ellenzék beássa magát, állóharcra rendezkedik be, de nem lő vissza. Így a kormány áthajszolja a rossz költségvetést, felveszi az irtatlan hiteleket, elad mindent rossz és még rosszabb forintokért, s aztán felveszi a jutalékot. Ez bizony csak azoknak a Soros György–Ron Werber-köröknek jó, amelyek az oroszországi és a grúziai választásokat szervezték, és amelyek Magyarországon a tenyerükből etetik a kormányt és kereszténykedő ellenzékét. Magyarországon a kovácsműhelyben a kalapáccsal eljátszódni kívánó fiúból humorista lesz. Ez csak elhatározás kérdése. Ezenkívül lehet bankár, politológus és természetesen tetszés szerinti szakmában államtitkár. A kovács fiából pedig kovács sem lehet, mert nincs mit kalapálni. Ez a magyar élet alapkérdése, ez a magyar fogyatkozás oka. Van egy nemzetidegen elit, amely el akar játszódni a kalapáccsal, és van egy nép, amely kalapálni szeretne.

Az utolsó lovakat patkolják meg, áfával. Az áfát kiviszik az unióba. A felvett hitelekből kamatot törlesztünk. El fogják adni Ron Werberéknek a Szerencsejáték Rt.-t, mert a cég pénzből csinál pénzt, méghozzá óriásit. A magyar államnak nem kell az az állandó bevétel, ami a rászorult, reménykedő magyarok ványadt forintjaiból jön össze. Hadd dolgozzék a magyar pénz a külföldinek. De ugyanígy van ez már az összes biztosítóval is. A biztosítás a legnagyobb üzlet. Nem lehet ráfizetni. De ha mégis felrémlik egy kis ideiglenes veszteség, miként az a tiszai árvizek idején történt, amikor nagyon gyenge vályogházakat veszélyeztetett az ár, mindjárt felkiált az idegen biztosító: szegény embernek nem fizetek. S mindennel így van. A magyarságot, a szegény népet, a már szinte tehetetlent nyúzzák és nyúzzák, és most még a kiabálás jogát is elveszik tőle. Már nem is az az elvárás, hogy fogja be a pofáját, mert befogja ő, hanem az, hogy ne is gondoljon kiabálásra. Fojtsa el minden indulatát. A gyarmatosítók akkor nyugodtak, ha gondolatban sincs ellenállás. És mostantól az ő nyugalmaik mindennél fontosabb. Keresztény és még keresztényebb (brrr!) pártelnökök vigyáznak a nyugalmaikra.

A MIÉP a hét végén megtartja esedékes országos gyűlését, amelyen megválasztja új, a nyolc régió vezetőjével kiegészült elnökségét. Tehetséges, fiatal, küzdőképes emberek kerülnek fel a vezetésbe. A MIÉP nemhogy nem adta fel, hanem újult erővel küzd a magyarság megmaradásáért. Ezt legutóbbi rendezvényei, tettei ékesszólóan bizonyítják. A pártnak és a mozgalomnak az elhallgatással kell megküzdenie. A gyarmatosítók tudják, miért hallgatják el a MIÉP minden szavát, minden tettét. Attól a rámutatástól tartanak leginkább, amely a MIÉP ujjában jelenik meg, és a magyarság életben maradására emeli rá a közfigyelmet. Ez nem kell. Nekik. De mi tudjuk, reméljük, hogy jól tudjuk, hogy a magyarságnak kell, még ha hallgat is a saját műhelyében. Mi nem hallgatunk, nem fogjuk be „pörös szánkat”.

Irakban elfogtak és letartóztattak egy rozzant vénembert egy pincében, aki valaha – állítólag – ennek az országnak a diktátora volt, s aki eddig nyilvánvalóan csak úgy tudott elbújni, hogy minden követhető kapcsolatot megszakított a külvilággal. Ha egyszer is telefonált volna valahová egy mobilon, hogy itt meg itt robbantsatok, már régen megtalálták volna. De ő még szagnyomot sem hagyva maga után, egy trágyadomb alá bújt, és minden vezéri tevékenységet beszüntetett. Valószínűleg még folyt a világ legnagyobb katonai erőbevetésével indított háború, és ő már csak bujkált. Elbújásának az irhája mentésén kívül az lehetett az indoka, hogy így – szabadon... – valami jelképes erőt kölcsönözhetett nemzete ellenállásának. Persze, ilyen jelképes erő már réges-régen nem létezik, az iraki nép nagy része azért áll ellen az amerikai megszállásnak, mert az amerikaiak megalázzák, elveszik javait és izraeli fennhatóság alá helyezik. Ez az ellenállás Szaddám elfogásával, sőt akár kivégzésével sem fog megszűnni, legfeljebb egy időre elcsendesedik. Ennek a pincelakónak az elfogása most mégis eldugaszolja a hírcsatornákat, az étert megtölti egy bizonyos diadalmámor. Persze, ennek is vége lesz, mert Braun tizedes meg Smith őrzető holttestét ezután is haza kell szállítani, még akkor is, ha Huszeint Bagdad főterén ugyanazoknak a fáknak egyikére akasztják fel, ahová ő pályája kezdetén 18 iraki zsidót akasztatott fel. Az első lelepleződés máris megtörtént. Kiderült, hogy Bagdadban nem volt örömnapp. A CNN csak ugyanazokat az arcokat tudta mutatni, szakmányban. Százan sem voltak az ujjongók. Ennélfogva Bush választási kampányában sem lesz aduként felhasználható az öreg tömeggyilkos esete. Olajhaszon pedig egyelőre nincs. Érdekes módon a Huszein elfogásával ellentétes játékfolyamat zajlik le Magyarországon. Miközben Szaddámot elkapják, Rejtő E. Tibort, a bankárt kiengedik és házi őrizetbe helyezik. Karácsonyra, mint ahogy az amerikai nép is karácsonyra kapta a sikert. Rejtő ki, Huszein be, ez volt a sorrend, de azt természetesen nem állítjuk, hogy a két dolog között oki-okozati összefüggés is van. Nem, csak hasonlóság csillan meg. A volt diktátornak volt hozzá mindenhatósága, hogy a legeldugottabb, legnyomorúságosabb pincét vegye meg magának, és ugyanakkor a világ legnagyobb bankjaiba helyezze el a pénzét. A pénz egy részét soha nem tudják elvenni tőle. Sírba viheti. Ám, ha elkezdik kivenni belőle a számlaszámokat, akkor még, ha elég ügyes, vádalkut köthet. Sok pénzről van szó. S a sok pénz, a dollármilliárdok egy darabig megvédik az életét. Rejtővel más a helyzet, de őt is a pénze, a bankárpénz védi. Az óvadékot más tette le helyette, mert ő nem vallhatta be, hogy zsebből ki tudja fizetni, még számlái egy részének letiltása után is, a tízmilliós óvadékot. Neki is addig van mozgási lehetősége, amíg nem vallott be mindent, illetve, amit az egyiknek – mondjuk a Fidesz-ügyészségnek bevallott, azt nem tudhatja a másik, az MSZP-s ORFK. Ilyen a csikicsuki Budapesten, meg Tikritben. Mindkét helyen pénzuralom van, globalizmus, amerikai katonák, bábkormány. Irakban mégis a mi Rejtő E. Tiborral, elképzelhetetlen korrupcióval szennyezett végbéldemokráciánkat terjesztik katonáink, életük veszélyeztetésével. Van ennek értelme? Egy ennyire elpiszkolódott kormányú ország terjesztheti a demokráciát?

További hasonlóság: most már, hogy elfogták, Szaddám Huszein is rendesen tud tisztálkodni, fürödni, mint Rejtő, akit a rendőrségi fogdából kiutáltak a csótányok. Ha Amerikában képesek voltak időzíteni ezt a lebuktatást, márpedig miért ne lettek volna képesek, akkor ennek az időzítésnek nemcsak amerikai belpolitikai, választási oka volt, hanem lehetett európai szándéka is. Amerikával, az iraki háborúval két európai

ország kötekedett az utóbbi időben legtöbbet: Franciaország és Németország. Ellenezték a háborút, utalgattak izraeli indítékaira és számonkérték a tömegpusztító fegyvereket, amit máig sem találtak meg az országot birtokba vevő amerikaiak és angolok. Ez a két ország fogott most össze Európában, hogy nagyobb népességszámukból nagyobb szavazati arányt és hatalmat szerezzenek maguknak, de látványosan megbuktak. Kudarcukat azok a lengyelek idézték elő, akikre egy egész nemzetközi parancsnokság van bízva Irakban, és akik harcoló alakulatokkal vesznek részt a háborúban. Lengyelország támasz nélkül, bátorítás nélkül nem szállhatna szembe Németországgal, amely előzőleg már jócskán kinyitotta a zsebet Lengyelország érdekében. Amerikában viszont hatmillió lengyel él, akik majdnem mind szavaznak. De még ennél is fontosabb, hogy a karakán, németellenes magatartás tetszik az amerikai zsidó lobbinak is, amelyik nyilvánvalóan nem nézte jó szemmel Németország háborúellenességét, és már régen elfelejtette azt a rengeteg kárpótlást, amit az elmúlt évtizedek során a németektől kapott. Így válik egyik percről a másikra erőssé egy gyenge új tag, aki jókor lép be egy háborúba. Meglehet, ezért időzítette Szaddám elkapását Bush a lengyelekkel egyeztetett német kudarc idejére. Hogy teljes legyen. Az uniós csúcstalálkozóról az állam- és kormányfők dolguk végezetlen és az eredménytelenséget, sőt az összeveszést is bevallva távoztak. Ilyen még nem volt. Most már a látszatra sem ügyeltek. Elfogadott alkotmány nincs, a legfontosabb kérdésekben még a megegyezés körvonalait sem lehet látni, Chirac már „kétébességes” Európáról beszél, ami éppen a csatlakozás értelmét veszi el. Hiszen egyesek gazdagsága és mások szegénysége jelenleg a két létező sebesség, és éppen az a kijelentett egyesülési cél, hogy mindenki közelítsen a gazdagsághoz. Fogyasztásban és termelésben egyaránt. A baj most éppen az, hogy a gazdagok gazdagodnak, a szegények szegényednek, és különösen a mezőgazdasági támogatások aránytalanságai következtében, amiből éppen a lengyelek vívtak ki egy kicsivel többet maguknak. A két sebesség annak a bevallása, hogy egyeseket gyarmatosítanak. Ha viszont így van, akkor minek csatlakozzanak. Vagyis a legkirívóbb ellentmondások ütköznek ki, és éppen most, amikor mindent el kellene simítani és meg kellene oldani. Amerikát az unió politikai szerkezete alig érdekli. Izrael számára legyenek Európában tartalékföldek, ne legyen ellenállás népeket és történelmeket összekeverő és megszüntető politika ellen, férjen be ide sok arab, szerecsen és mindenféle népből annyi, amennyit ők akarnak, katonailag a földrész maradjon alárendelt és szolgálja ki Amerika Oroszország megszerzésére, pontosabban az orosz föld javainak megszerzésére irányuló politikáját. Adjon agyat Amerikának. Az amerikai politika nem képes egyszerre két dologra figyelni: amíg a Szovjetunió volt a világ legerősebb katonai ereje, csak a szovjetekre figyelt és leváltotta Nixon elnököt, aki elment Kínába, mert ott vélte látni az ellenfelet és a vetélytársat. Miután a szovjet tömb szétment, az USA – megijedve – csak a Távol-Keletre és csak Kínára figyel. Kína körülvételéhez Oroszországra is szükség van, sőt elsőrendűen rá van szükség, Oroszország megtartásához azonban ismeretekre, tudásra, kulcsokra és csavarhúzókra van szükség és ezek a franciakulcsok, és ezek a német szerszámok Európában vannak. Tudott erről valamit a tetves öreg, akit éppen most fogtak el? Lehet, korábban esetleg. Most már csak vakaródzott, és várta a darab végét, ahogy a statisztika várja, mondjuk a deus ex machinát. A magyar politika és a magyar kormány nemcsak a csúcstalálkozás jelenéktelensége miatt, hanem eredendően is statisztapolitika. Medgyessyék, Kovács Lászlóval az élen, úgy dobták oda a kisebbségi kérdést, vagyis a határokon kívül élő többmillió magyar sorsát, Európa legnagyobb nemzeti kisebbségének a sorsát, mintha nem is emberi és magyar sorsokról volna szó.

Az ellentmondás, Rejtő sorsával is színezve, az iránta tanúsított faji alapú megértést is tekintve az, hogy ezt az országot olyan mihaszna statiszták vezetik, árusítják ki, akik szaddámi gödörsorsot érdemelnének. Ezzel szemben európai konferenciákon tanulják meg a késsel-villával való étkezés szabályait, és rágyújtanak a királyi asztalnál evés közben, mint Medgyessyné az angol királyi család vacsoráján. Ha Európa még az volna, ami volt, és aminek lennie kellene, akkor ilyen csúcsebédék nem fordulhatnának elő benne, és Szaddám elfogásáról csak mint egy különös barlangászati esetről beszélhének. Ezzel szemben, sajnos benne vagyunk. De meddig, magyarok?

A 2003-as év meghozta a magyarságnak a következő felismeréseket és bizonyosságokat.

– Kiderült, hogy a Medgyessy-kormány folyamatosan, szándékosan, gátlástalanul hazudik.

– Kiderült, hogy a Medgyessy-kormány minden elődjét felülmúlóan korrupt, tolvaj; saját zsebre játszó, bűnszövetkezeti kormány.

– Kiderült, hogy az irányításhoz szükséges ismereteknek, vezetési eszközöknek és különösen a felelősségérzetnek nincs birtokában, azaz alkalmatlan.

– Kiderült, hogy a magyarsághoz semmi köze, csak megbízóit képviseli, s a hatalmon maradásért, azaz annak inkább a látszatáért mindenre és a hazaárulásra is képes.

– Kiderült, hogy megbízását – izraeli megbízóitól – a haza végkiárúsítására kapta. A felsoroltakat a következő tények támasztják alá:

– A kormány hazudott a céljai és az elképzelései tekintetében, azaz soha nem is akart jóléti rendszerváltást, ellenkezőleg: nyomort akart, hogy a külföldi tőke olcsóbban, vagy ingyen jusson hozzá a megmaradt magyar vagyonhoz, a földhöz.

A kormány hazudott a múltat és a saját múltját illetően, az Orbán-kormány ügyeinek leleplezésébe belebukott, és a hátramutogatással régi kommunista módszerrel élt és él.

– Medgyessyről már beiktatása előtt kiderült, hogy csaló, korrupt, nagyravágyó, és azóta egyik botrányból a másikba süllyed, kormánya minden tagjával együtt. A bankok óriási pénzkijuttatásainak és a brókerbotrány eltussolására a legaljasabb eszközöket veszi igénybe. Át van itatva a maffiákkal. A kormány tulajdonképpen egy bűnszövetkezet, ezt minden lépése igazolja. Forintügy, PSZÁF-ügy, Kulcsár, privatizációk.

– A kormányzáshoz szükséges ismeretekkel a kormány egyetlen tagja sem rendelkezik, buták, műveletlenek, nagyszájúak és önteltek, még a saját panamáikat sem képesek elrendezni.

– Európai tárgyalásain, megkötött szerződésein, vadászatain és a román nemzeti ünnepen tanúsított magatartásán lemérhető, hogy mi köze van a magyarsághoz: semmi. Képviselni is így tudja. Nemzetközi téren nincs becsülete, nulla. De nemcsak a kormányról, hanem a rendszerről is kiderült az idén egy s más.

– A kétpártrendszer rossz, nem megvalósítója a fejlett európai demokráciának, hanem elfedője a gyarmatosításnak, a globális érdekek képviselője.

– A kétpártrendszer mindkét pólusa az idegen pénztőke kitarthatja, vazallusa. A rájuk osztott szerep – jobb és bal, nemzeti és liberális – nem a lényegükből fakad, hanem rájuk van osztva. Az állandó szembesülés nem érinti a lényeges kérdéseket: európai csatlakozás, NATO, katonák kiküldése, globális tőkének való alávetettség, Magyarország izraeli tartalékföldkénti státusa.

– Kiderült továbbá: a földkérdésben és a jövő egyetlen lehetséges magyar útjában, azaz a fenntartható fejlődés és a magyar javakról való magyar rendelkezés, a föld magyar kézben tartása kérdésében nincs lényegében eltérő álláspont. A Fidesz nemzeti retorikával, az MSZP gazdaságival kerüli meg a kérdést. Kiderült továbbá, hogy az egész kétpártrendszeres szembeállásra, amely sokszor nagyon heves és egyes személyek számára veszélyes küzdelemmé fajul, azért van szüksége az uralkodó pénzügyi kasztnak és a legfelsőbb gyarmatosító rétegnek, hogy a társadalom két nagy tábora egymással legyen lekötve, és ne forduljon – érdekeit felismerve az elnyomói ellen – ellenük. Ez a szembenállás az igazi nemzeti tragédia, pontosan az,

hogy ezt a helyzetet a nemzet egyik oldala sem ismeri fel. A magyar nemzetet az oszdz meg és uralkodj, a divide et impera elv alapján gyarmatosítják, s a magyar helyzetet még súlyosbítja az általános nemzeti fáradtság és fásultság, a sokak rálegyintő beletörődése, az „ez van”.

Kiderült továbbá, hogy azok, akik ezt a tragikus magyar helyzetet, annak gyötrő ellentmondásait, lényegét felismerik, mindkét oldal, mindkét nagy párt közös ellenségeivé lesznek. A MIÉP kiszorítása közös céljuk. Parancsba kapták a nemzetközi zsidó nagytőkétől, a különbség csak az, hogy az igényt, vagy az elvárást más-más stílusban teljesítik.

Nem az antiszemitizmust, nem a nacionalizmust, nem a szélsőségességet, hanem a magyar megmaradást, a nemzeti öntudat fenntartóit és a tárgyilagos kritikát üldözik akkor, amikor a MIÉP-et félretolják, kiszorítják. Az üldözés a MIÉP-re és tagjaira nézve kellemetlen és sokszor bántó, a nemzetre nézve azonban tragikus, mert a megmaradás, és ennek előfeltétele: a hiteles, a megvalósítható, a fenntartható fejlődésen alapuló magyar jövőkép megrajzolása és megtervezése marad el.

Mindent, ami lényeges, kihúznak, kiiktatnak a nemzeti gondolkodásból, meghamisítják a történelmet, az irodalmat, elsorvasztják az oktatást, és többnyire csak a terméketlen, üres szócséplésnek adnak teret. Megengedik maguknak azt is, hogy nemzeti jelképeket tegyenek nevetségessé. Roppant anyagi túlerővel szervezik át idegenszerűvé, nemzeti-népi tartás nélkülivé a magyar kultúrát.

Végezetül kiderült 2003-ban, hogy fel kellene lázadni, de a magyarság jelen állapotában nem képes komoly lázadásra. Ugyanakkor az is bebizonyosodott, hogy nem mindenki adta fel. Vannak, akik igen nehéz körülmények között is el mernek menni Söjtörrre, és ott felmutatják az igazságot, és nevetségessé teszik azt a kiegyezést, amit a minden eddiginél korruptabb neokommunista kormány elképzelt, s amivel meg akarta fejelni a kétpártrendszer.

2003-ban kiderült, hogy a rendszer sebezhető. Ez pedig minden komoly változás előfeltétele.